

ДЖОУЗЕФ ГЛАС ОЧИ

Превод от английски: Мая Калоферова, 1999

chitanka.info

Посвещавам на Чикагската полиция

*„Децата пуцали след себе си следа
трохички хляб, за да могат после по-лесно да
намерят пътя обратно. Но птичките изкълвали
трохите, докато децата се лутали из гората, и
не останала никаква следа, по която да намерят
пътя до дома.“*

„Хензел и Гретел“

*„Убиецът винаги оставя следа. За това
има две причини. Първо — той е човек и
следователно греши. И второ, много по-важно —
не може да понесе мисълта за абсолютната
самота.“*

*Ференци,
„Престъпното съзнание“*

ПРОЛОГ

Чикаго, щата Илинойс

Октомври

Вледеняващ дъжд. Пешеходците вървяха с разперени настрани ръце, за да запазят равновесие. На автобусната спирка беше паднала възрастна жена и хората ѝ помагаха да стане. Движението по Мичиган авеню се влачеше като на забавен кадър. Едно жълто такси се провря едва-едва през задръстеното кръстовище. Шофьорът въртеше волана като бесен.

Зад прозореца шестнайсет етажа над улицата Питър Томеракиян се разсмя гръмогласно. Доставяше му детинско удоволствие да гледа как заради лошото време забързаните обитатели на града се превръщат в непохватни смешници от немите филми. Дъждът, който се стичаше на ледени струйки по прозорците, го накара да се усмихне. Напомни му за детството, когато с другите момчета събираха от стрехите на къщите ледени висулки, дълги цял метър, и се биеха с тях като със саби.

От тогава насам Питър Томеракиян не беше пораснал особено в мислите си, макар да помагаше на полицията като консултант в едно от най-големите разследвания на нашето време. Животът продължаваше да тече като анимационен филм, на който няма защо да обръщаш особено внимание, освен да му се радваш от безопасно разстояние, докато се тъпчеш с пуканки и шоколад. За свой късмет Питър си беше намерил работа, която му позволяваше да живее приятно, без да се налага да спазва правилата на възрастните.

Питър се обърна и отново огледа хотелския си апартамент. Цялата мебелировка, с изключение на огромното двойно легло беше изнесена. Имаше и множество шкафове с папки, повечето от които не бяха отворяни със седмици. Тук-там имаше бюра с компютри, а гигантският IBM 9200 стоеше изправен до вътрешната стена. Навсякъде бяха пръснати модеми, по които постоянно постъпваше някаква информация — от държавните служби, от изследователските

фондации, от полицейските органи... Имаше разбира се и скенери, които да предават факсовете, както и огромна копирна машина.

Питър обичаше да се чувства свързан с толкова много хора — сериозни хора, които си вършеха работата и зависеха от него. Най-много от всичко обаче му харесваше контраста между тяхната сериозност и неговото палаво държане. Те бяха скучни, ограничени както от буржоазното си възпитание, така и от вродената си тъпота, но той можеше да работи с тях, без да му се налага да бъде като тях. Питър си оставаше свободен като волна птичка.

По стените имаше коркови пана с набодени по тях снимки на някои от обектите — Колдуел, Рийда, Раймън, Уаксмън и разбира се, Хейз. Всички те бяха обиграни престъпници от суперкласа. На някои снимки за развлечение Питър беше нарисувал мустаци и добавил балончета с реплики. Федералните смятаха, че се държи детински, но Питър казваше, че има нужда от разтоварване, за да поддържа концентрацията си. Освен това, нали от него зависеше дали ще успеят да ги уличат в нещо. Значи можеше да прави каквото си иска.

Въпреки презрението си към прокуратурата, Питър се гордееше с работата си. Когато разследването приключеше и престъпниците бяха осъдени, шумотевницата щеше да надмине дори Уотъргейт. Зад решетките щяха да попаднат хора със стотици милиони долари. Целият свят щеше да научи за Питър Томералян. Очакваше го съдба на истински герой.

Сети се за съучениците си, които бяха прости програмисти или продаваха компютри. Никой от тях не бе и мечтал да се издигне толкова на високо.

Питър се протегна и се прозя. Започваше да огладнява. Като се замисли, май напоследък беше изгубил апетит. Ризите му ставаха все по-широки и се наложи да си пробие нова дупка на колана. Пленничеството в тази дупка не му се отразяваше много здравословно.

Той вдигна телефона.

— Ало?

— Слушам — отвърна Долтън, един от членовете на „Дворцовата охрана“. На него се падаше нелеката участ да охранява апартамента на Питър и да задоволява нуждите му.

— Долтън, би ли ми донесъл обичайното меню? — рече Питър.

— Какво ще пиете?

— Диетично пепси. Не, чакай. Диетична кола. — Питър понечи да затвори, но после размисли. — Чакай. Долтън, там ли си?

— Да, сър. — Гласът му беше безизразен и равен, както винаги.

— Донеси ми един „Доктор Пепър“. Не — диетичен „Пепър“.

— Диетичен „Пепър“. Разбрано, сър.

С едва доловимо раздражение Долтън затвори.

Питър седна на компютъра до прозореца и отвори една от компютърните игри, които сам беше измислил — „Секси мацки от Пичландия“. Това беше истински шедьовър на интерактивното програмиране, чиито правила бяха по-сложни и от правилата на световен турнир по шах. Направил беше програмата съвършено сам. Художник му беше Джейсън — стар приятел от времето, прекарано в Силиконовата долина. Питър имаше намерение да я популяризира по целия свят, но софтуеристите недоволстваха, защото в основата си била чиста порнография. Това обаче не стряскаше Питър. Имаше хиляди начини играта му да стигне до потребителите. Основните търговски канали и без това бяха само за глупаци.

Загледа се в образа на Змийската кралица, създаден от Джейсън. Едър бюст, дълги крака, стоманен поглед, точно както си я представяше от самото начало. Пищното ѝ тяло отклони вниманието на Питър от глада. Усети как се възбужда и се усмихна. Пичландия. Не го беше измислил зле.

Само след миг той извърна очи от компютъра и погледна през прозореца. Синтия щеше да дойде след час, точно когато бе времето за следобедна смяна на охраната в коридора. Беше обещала да дойде с палто, а отдолу гола, съвсем гола. Питър се усмихна при мисълта за това как тя пристъпва в леденостудения дъжд, как разкошните ѝ бедра потрепват при допира на студения въздух върху голата ѝ кожа, а всички окосмени части настръхват в очакване. Трябваше да я стопли. Питър щеше да я притисне и да я разтрие навсякъде. Можеше да легне с нея на леглото без дори да сваля палтото ѝ, да я целува, да я целува, докато се възбуди достатъчно и усети мириса на секс.

Откакто Синтия се появи, животът му стана безкрайно поинтересен. Запознаха се в едно кино, където даваха повторение на „Квартет Близалки“. Срегнаха се на щанда за сладкиши и се заприказваха за кино. Тя изглеждаше малко притеснена, че са я хванали да гледа сама порнофилм, но Питър я увери, че това е един от

най-хубавите филми, правени през последните десетилетия. Според него „Близалките“ бил шедьовър, който спокойно надминавал „Рашомон“.

През онези първи минути, прекарани в близост до нея, му беше трудно да запази самообладание. Тя беше невероятно привлекателна — висока, с разрошени коси, влажни очи, прави рамене, лебедови ръце и фини, издължени пръсти. Облечена беше в джинси и не беше трудно да се забележи, че дългите ѝ крака преливат сочно и чувствено в един здрав и изключително секси задник. На вид беше млада и невинна, но имаше мръснишко съзнание. Това беше неустойимо съчетание.

Седнаха да гледат филма един до друг и в края той я държеше за ръката. Не можеше да я отведе същата вечер в хотела, защото знаеше, че охраната ще има да разпитва и само ще я изтормози. Тогава тя го заведе в дома си, в малък апартамент в Северната част на града. Любиха се бавно и красиво, три пъти. Голото ѝ тяло беше точно такава, каквото загатваха тесните джинси. Беше изобретателна в любовта и миришеше прекрасно, също като пролетните утрини в детството му. Питър нямаше особено добър и успешен опит с жените — беше прекалено скучен, за да ги омае — но Синтия знаеше как да го предразположи. Импотентността, най-страшната му Немезида, с нея не съществуваше. Тя го караше да се чувства като тигър.

Разказа ѝ всичко за работата си, доколкото можеше да си позволи. Не се впусна в технически подробности, защото тя каза, че била кръгла нула по отношение на компютрите. Но се похвали как федералните се ловели за всяка негова дума. Разказа ѝ и за баровците, които щял да вкара в затвора, когато завърши разследването. Синтия се впечатли. Разбира се, Питър я накара да се закълне, че ще пази тайна. Това изглежда я възбуди още повече.

След това Питър реши, че е въпрос на чест да я вкара в хотелската си стая. Направи си труда да се запознае с момчетата от охраната, на които до този момент не обръщаше никакво внимание. Започна да си разменя с тях шегички за работата, за семействата им. Един от тях, федерален служител на име Боб, излезе добро момче и схвана нуждата на Питър да се развлича от време на време. С негова помощ Питър разбра как може да вкара момичето по обяд и да го задържи вътре цял следобед. Нощем все още беше проблематично, но по-нататък може би и това щеше да се уреди.

Синтия работеше четири дни седмично в центъра на града, но в четвъртък беше свободна цял следобед. Миналия месец Питър за първи път успя да я вкара нелегално в апартамента си. Прекараха невероятно добре. Тя донесе някакъв полски порнофилм за конквистадорите в Мексико. И двамата много се възбудиха. Питър започна да свиква с начина ѝ на мислене, както и с тялото ѝ. Съвместните им преживявания бяха неописуеми и лишени от всякакви граници. Той почти престана да работи над „Мацките от Пичландия“. През свободното си време мислеше само за Синтия. Това го възбуждаше и цялото му тяло трепереше.

Обядът му пристигна навреме. Два големи сандвича, диетичен „Доктор Пепър“ и кутия с курабийки с фъстъчено масло. Нахрани се бързо. След това се зае да поработи малко, колкото да мине времето. Снощи бяха пристигнали доста документи, свързани с мнимия тръст, създаден в Женева за пране на парите на няколко от разследваните баровци.

Умно го бяха измислили, отбеляза Питър. Счетоводството им беше много хитро. Връзката с наркотиците беше толкова далечна, че никой, освен Питър Томералян не би я забелязал, още по-малко проследил и доказал. Зад всичко стоеше Арнолд Хейз. Питър беше напълно сигурен в това. Майсторското жонглиране с математическите изчисления, изпипването на подробностите, старателното подкупване на служителите на всички полезни постове... Хейз беше гений в своя бизнес. Операциите му бяха белязани със своеобразна неповторимост, като шахматна партия на Капабланка или вариациите на Бетовен. Хейз притежаваше елегантна мисъл. Само ако беше пожелал, щеше да е направил състоянието си от компютри. Но той беше рожба на по-старото поколение. Във всеки случай, разследването на неговите деяния представляваше особена чест. Залавянето му би било истински триумф.

Питър се съсредоточи, доколкото можеше, след това затвори файла. Просна се на леглото и се загледа в стичащия се по прозорците леденостуден дъжд. Следобедът беше невероятно мрачен. Това придаваше особена романтика на очакването му. Стомахът леко го наболяваше, но това не намаляваше сексуалното му желание.

Беше полузадрямал, унесен във фантазии за Синтия, когато на вратата се почука. Това беше нейният сигнал — три кратки почуквания и после още две.

Питър стана да отвори. В коридора стоеше дребен мъж, който му се усмихна. Беше облечен като пиколо.

— Господин Томеракян?

— Да — раздразнено отвърна Питър.

— Младата дама ми предаде съобщение за вас — продължи дребосъкът и връчи на Питър сгънато листче. — Поръча ми да изчакам за отговор.

— Почакай малко.

Питър затвори вратата и отвори бележката. Сумрачната светлина и отслабналото зрение му пречеха да я прочете. Отиде на бюрото до прозореца и запали лампата.

„Скъпи, Питър, опитвам се да...“

Лесно разпозна почерка на Синтия, но бележката беше написана набързо. Трудно разчиташе думите. Ръката му леко трепереше, понеже усещаше тялото и усмивката ѝ зад написаното на бележката. „Скъпи, Питър...“ Той зачете отначало.

— Знаете ли кой съм? — попита някакъв глас зад него.

Питър се завъртя и видя пиколото да стои наред стаята. Беше свалил шапката си и на приглушената светлина сивите му коси блестяха над бледото лице с малки черни очички.

Питър се усмихна и смачка бележката в дланта си.

— Така значи — рече той. — Планината идва при Мохамед. Радвам се да се запознаем, господин Хейз.

— Не е лесно да се срещне човек с вас — отвърна дребничкият мъж и едва забележимо завъртя глава. — Вижте само колко работа ми създадохте.

— Тук се грижат добре за мен — обясни Питър. — Да ви кажа честно, не вярват, че съм достатъчно голям, за да се грижа сам за себе си.

Не изпитваше никакъв страх. Струваше му се, че с Арнолд Хейз се познават от години. Познаваше мисленето му, полета на

въображението му. Не се изненада особено, че Хейз беше почувствал опасността и беше дошъл лично при него.

— Предполагам, че посещениято ви е делово — рече Питър.

— Точно така — отвърна Хейз. — Не вярвах, че ще се стигне дотам. Да си призная честно, подцених ви.

— Доста хора го правят — каза Питър и се усмихна.

Реши, че при тези обстоятелства може да си позволи известна арогантност. В края на краищата Хейз заблуждаваше успешно властите в продължение на цели двацет и пет години. През цялото това време те не бяха успели да го осъдят, макар размерът на престъпленията му да беше известен на всички. Само острият ум и хитрост на Питър Томеракян беше успял да изтъче достатъчно здрава мрежа, за да не може Хейз да се измъкне от нея.

— Във всеки случай, получих добър урок — отбеляза тихо Хейз. — Между другото, харесвам методите ви на работа. Много сте оригинален.

— Чувствата ни са взаимни — отвърна Питър. — Вие сте много известна личност тук, в случай, че не го знаете.

— О, знам — каза Хейз, вперил поглед в снимката си на стената. — Откъде я имате? — поинтересува се той.

Питър сви рамене.

— Един от прокурорите я извади отнякъде. Не си приличате много, нали?

— Все пак ме тревожи фактът, че не съм я виждал до този момент — рече Хейз. — Мислех, че знам за всичките.

Той се приближи до корковата дъска и се вгледа в снимката.

— Бил съм с другите си очи.

— Контактни лещи? — усмихна се Питър.

Хейз кимна.

— Можех да ги нося с дни, без да ми причинят никакво неудобство. Удивително, наистина. Направи ми ги един човек в Буенос Айрес. Невероятен майстор. После взе, че ги патентова, мошеникът му с мошеник. А на мен не даде нито цент, но какво да се прави, такива са хората — сви рамене той.

Питър също отиде до снимката.

— Гледам, че и косата ви не е съвсем същата.

— О, косата — сви рамене Хейз. — Тя е съвсем лесна работа.

Когато застана до дребното човече, в ноздрите на Питър проникна особена миризма и той подуши наоколо.

— Странна миризма...

— От заболяването ми е — рече Хейз. — Съжалявам.

— Не ми пречи — небрежно отвърна Питър. — Обаче го няма в досието ви.

— Няма и да го има.

Питър усети ръка на кръста си. Докосването беше почти гальовно. В този миг Питър помисли, че Хейз иска да го прегърне. Идеята не беше чак толкова невъзможна. В края на краищата тяхната продължителна игра на котка и мишка беше създавала помежду им странна интимна близост.

Но вместо това ръката около кръста го бутна напред, към стената. Преди да успее да си възвърне равновесието, другата ръка на Хейз се склочи около врата му. Питър не можеше и да допусне, че Хейз може да го уплаши с физическа сила. Питър беше здрав трийсет и две годишен мъж, висок над метър и осемдесет. Хейз беше дребен, болнав на вид човечец на средна възраст. Обаче хватката около врата му беше необикновено силна. Питър беше като парализиран. Лицето му се размаза в снимките на стената. Усети силен удар отстрани и се свлече на пода. Изстена и посегна да се хване за счупените ребра. Около врата му се праметна примка, която се стегна.

— Недей — едва изрече той, опитвайки се да се извърне настрана. — Аз съм единственият, който може да те спаси.

— Не е вярно — прошепна Хейз. — Ти си единственият, който може да ме хване.

Ръцете на Питър се устремиха към лицето на дребосъка. Протягаше и свиваше пръсти като дете. Тялото му се гърчеше и извиваше насам-натам. Не можеше да повярва, че продължилото толкова време изтънчено надхитряне ще завърши толкова елементарно — с физическо насилие. Преди по-малко от пет минути се чувстваше напълно неуязвим.

— Приемам да сключим сделка — едва промълви той. Беше останал без дъх. — Приемам!

— Не, благодаря.

Това бяха последните думи, които Питър Томеракия чу. Примката се стегна изведнъж. В очите му нахлу кръв. Образът на

Синтия изникна неочаквано и го отведе в небитието.

ЧАСТ ПЪРВА

1

ПЕТ МЕСЕЦА ПО-КЪСНО

Шест часа сутринта

Доктор Сюзън Шейдър лежеше притихнала под тежестта на последните мигове сън. Клепачите ѝ трепкаха бързо-бързо, докато сънищата ѝ я носеха към пробуждането. Отново беше в детските си години. На прозореца стоеше някакво момче, което ѝ правеше физиономии. Беше сложило ръце върху очите си и палаво надничаше през пръстите си. Зад него някаква птица внезапно литна в небесата. Цветовете наоколо бяха необикновено ярки, сякаш небето, дърветата и реещата се във висините птица бяха току-що сътворени. Прекалено ярки, помисли Сюзън. Слънцето щеше да избухне; това беше краят на света.

Опита се да му извика, за да го предупреди, но устните ѝ не искаха да помръднат. Направи му знак с ръце, но момчето не го видя, защото беше закрило очи. Къщата вече се тресеше; възглавничките и пердетата, дори възглавницата под главата ѝ вече димеше. Отвън притъмня, небето помръкна. Нямаше никакво време.

Сюзън се събуди с ръка, която сама се протягаше към будилника. Когато видя колко е часът, сънят моментално отлетя. Изключи звънеца и седна в леглото. Далечното гъргорене на кафеарката в кухнята я успокои. Погледна празното легло, въздъхна и отиде в банята да вземе сутрешния си душ.

Будеше се рано. Навикът ѝ остана от времето, когато следваше медицина. Сега винаги ѝ се доспиваше към десет и неизменно се будеше към шест. С известна носталгия си спомняше годините в колежа, когато беше нощна птица, но сега ѝ харесваше тишината на ранното утро, спокойствието преди всички да се втурнат по ежедневните си задачи.

Изкъпа се с много гореща вода, а накрая пусна за малко само студена, за тонус. Докато бършеше лицето си с кърпата, цялата трепереше. Разгледа образа си в огледалото, от което парата се вдигаше бавно. Бяла кожа, стройни рамене, порозовели от горещата

вода гърди. Женско тяло, което отдавна не се бе радвало на мъжка ласка. Тя въздъхна отново, облече хавлията и се запъти към кухнята.

Готова и облечена, тя допиваше третата си чаша кафе, когато телефонът иззвъня.

— Ало? — обади се тя, притиснала слушалката с рамо, докато прелистваше страниците на „Чикаго трибюн“.

— Сюзън? Обажда се Голд. Трябваш ни веднага. Заета ли си?

— Не. Какво има?

— Близо до студентския град е намерен труп. Студентка. Спортистка. Още не съм ходил на място, но Гарнър казва, че начинът, по който е извършено, е същият като при убийствата на другите две момичета през зимата.

— Много неприятно — отбеляза тя.

— Искаш ли да те взема?

— Не. Аз ще дойда.

Той ѝ продиктува адреса.

— Ще бъда там след около половин час. Добре ли е?

— На мен може би ще ми трябва повече време. Благодаря ти.

Сюзън затвори телефона и седна, за момент загледана през прозореца в просветляващото небе на новия зимен ден. След обаждането на Голд ѝ беше ясно, че тази сутрин едва ли ще закусва.

Когато пристигна, навън валеше отвратителен мокър сняг. Костюмираните представители на чикагската полиция се мъчеха да открият място за паркиране, състезавайки се един друг с необозначените си коли около сградата. Голд говореше с един униформен полицай и другите инспектори. Обърна се да я поздрави. После двамата се качиха горе.

Сърк, от щатската прокуратура, крачеше наоколо с листове в ръка и незапалена цигара в уста.

— Къде е „Евала“ Уедърс? — попита Голд.

— Идва.

Уедърс беше щатският прокурор.

— Кажете на пресата да се готви — иронично отбеляза Голд.

— Те вече знаят.

Ейбъл — „Евала“ не беше положително прозвище — Уедърс умираше да се прочуе дори покрай най-неприятните обстоятелства. Кандидатирал се беше за преизбиране догодина и нямаше да пропусне да се възползва от новосъздалата се ситуация.

Сърк кимна към вътрешността на жилището.

— В банята е.

Трупът беше във ваната. Един поглед беше достатъчен да се види, че става дума за същия убиец. На мястото на очите зееха празни очни ябълки, които сякаш сезираха в голите стени. Ръцете висяха извън ваната, което придаваше на тялото неестествен вид на небрежно полегнало.

— Всичко ли съвпада? — обърна се Сюзън към Сърк.

— Очите са извадени.

— След смъртта ли? — попита Сюзън.

— Да. Удушил я е в леглото, ако се съди по завивките. Всичко останало е извършено тук, в банята.

Голд пристъпи към умивалника. Върху огледалната вратичка на аптеката имаше размазана кръв. Кръв имаше още и по мивката, и по крановете.

— Ясно — рече Голд. — Нашият човек е.

Сърк кимна.

— Този път изчака цели два месеца.

Предишните две убийства бяха станали в разстояние на един месец. До днес сутринта полицията се надяваше, че серията от престъпления е завършила. Може би, мислеха си те, убиецът е умрял, или се е преместил другаде. Но къде този късмет!

Голд махна с ръка на Сюзън.

— Искаш ли да погледнеш отблизо?

Тя застана пред огледалото и погледна кръвта. Убийството беше повторено с почти лабораторна прецизност, сякаш аранжирано специално в чест на тези, които щяха да открият жертвата. Само по себе си това не беше нещо необичайно. Повечето серийни убийци подреждат местопроизшествието или поне част от него по специален начин. Но тук имаше някаква открояваща се простота — очите липсваха, кръвта по мивката под огледалото... — от това човек го побиваха тръпки.

— Има ли следи от изнасилване? — попита Сюзън едва ли не с надежда.

Сърк поклати глава.

Това бе друг интересен елемент. Рядко се срещат серийни убийци, които да устоят на изкушението по някакъв начин да не се погаврят сексуално с жертвите си. Сюзън беше уверена, че тези убийства имат сексуална мотивация. Но и трите жертви нямаха следи от сексуално насилие. С изключение на очите, които бяха извадени с нож или ножици, и отнесени от убиеца.

Сюзън потръпна. За какво му бяха очите?

— Казва се Патси Моргенстърн — прекъсна мислите ѝ Голд. — Родителите са уведомени. Бащата ни разказа по телефона за операцията, която за малко щяла да сложи край на спортната ѝ кариера, но тази година успяла да се възстанови.

Голд сви устни.

— Сигурно страшно се е измъчвала. Младо момиче на двайсет и една години...

Голд махна с ръка към неголямото жилище, украсено с плакати на рок групи и пейзажи от европейски планини. Съквартирантката ѝ била заминала за почивните дни.

— И тя ли е спортистка? — бързо попита Сюзън.

Ако съквартирантката беше спортистка, отсъствието може би беше спасило живота ѝ. Убиецът едва ли щеше да се спре пред двойно убийство.

Голд поклати глава.

— Не. Студентка е по френска филология. Казва се Стефани Мерц. — Той посочи с глава плакатите по стените. — Сигурно европейските пейзажи са нейни. Заминала е при родителите си в Блумингтън. В момента един от моите хора е при тях. Ще я разпитаме днес следобед. Не ми се ще да идва тук, преди да сме разчистили.

Сюзън кимна.

— Има ли си приятел?

— Кой? Жертвата ли?

— Да. — Сюзън беше задала въпроса за съквартирантката, но въпросът повече вървеше за жертвата.

— Не, няма приятел.

Въпросът накара Сюзън отново да погледне трупа. Свитите колене се издигаха доста над ръба на ваната.

— Колко е висока? — поинтересува се тя.

— Метър и осемдесет и пет без обувки — отвърна Голд след бърз поглед в записките си. — Не си личи много в тази поза.

Той стрелна Сюзън с очи.

— Защо питаш?

— Няма приятел значи — нареждаше тихичко Сюзън. — Високите момичета често имат проблеми с мъжете.

Сюзън прерови паметта си. Първите две жертви също бяха спортистки. И двете бяха баскетболистки, но не бяха чак толкова високи.

— Значи не търси специално високи момичета — отбеляза тя.

— Не. — Голд погледна надолу към обувките си. — Шерил Глейзър, първата жертва, беше само метър и шейсет и пет, почти миньонче. Дженифър Хаас, втората жертва, беше метър и седемдесет и пет.

— Спортистки — промърмори Сюзън.

— Дявол да го вземе — обади се Голд. — Как е влязъл?

Сюзън се позасмя. Всеки път, когато Голд попаднеше на някое местопроизшествие, по някакъв детински начин изразяваше учудване и изненада. Държеше се така, сякаш вярваше, че светът като цяло е разумен и смислен, а насилието — безсмислено изключение, а не правило. Суматохата в ежедневието не беше успяла да промени това му отношение. Може и да се преструваше, но никога не си признаваше. Това беше една от причините Сюзън да го харесва.

Сърк беше дочул въпроса на Голд.

— През вратата — намеси се той. — Тя го е пуснала.

Сюзън кимна. Същото беше и при другите две жертви.

— Или го е познавала — отбеляза Голд, — или много го бива в приказките.

Този въпрос го бяха обсъждали и при другите две убийства, но сега явно беше придобил особена тежест за разследването. И трите момичета бяха пуснали сами убиеца в жилището си. Неизбежно се натрапваше заключението, че са го познавали.

— Поне всичко е станало бързо — отбеляза Голд.

— Практически без борба — обясни Сърк. — Счупена подезична кост. Момъкът явно е як в ръцете. Изгубила е съзнание за два-сет-трийсет секунди.

Но сигурно е била ужасена, когато е осъзнала опасността. И нарастваща паника, когато ѝ е казал да отиде в спалнята. Сърцето на Сюън заби учестено при мисълта за последните мигове от живота на момичето.

Полицейският фотограф беше свършил със снимките и специалистите по снемане на отпечатащи от пръсти и следи лазеха на лакти и колене из спалнята, като слагаха навсякъде етикетчета.

Голд погледна към Сърк.

— Може ли Сюън да огледа наоколо? — попита той.

— Разбира се. — Сърк кимна с неестествено кисела физиономия. — Само не пипайте нищо от обозначените неща.

Голд отиде със Сюън в спалнята. На стената имаше библиотечка, която съдържаше учебници в най-различни области — органична химия, микробиология и анатомия.

— Следвала е спортна медицина, така ли? — попита Сюън.

Голд кимна.

— Имала е намерение да преподава физическо възпитание в колеж и междувременно да следва спортна медицина. Не е била отличничка, но много се е стараела.

Имаше и няколко любовни романа и купчина списания „Пийпъл“. На горната полица стояха снимките на родителите, брата и сестрата на жертвата. Най-отпред стоеше снимка на двете сестри, облечени във фланелите на съответните представителни отбори на колежите си, шеговито сочещи с пръст една към друга.

— Близначка? — поинтересува се Сюън, мрачно отбелязвайки, че при липсата на очи у трупа не може да я познае.

— Не. Сестрата ѝ е една година по-малка. Патси е била най-голямата.

На снимката жертвата изглеждаше висока, с къдрава кестенява коса. В погледа ѝ се четеше самочувствие. Беше застанала зад майка си и баща си на някакво семейно събиране. Личеше си, че е виден член на семейството, лидер по рождение. Взети поотделно, чертите на лицето ѝ не бяха хубави, но се усещаше енергията, младостта. Вероятно беше доста по-привлекателна, отколкото съзнаваше.

Бащата беше представителен мъж, със самородна, грубовата земна хубост. Гледайки снимката, Сюзън реши, че той е носителят на гените за високия ръст в семейството. Жена му беше по-ниска и доста пълничка. Имаше покорен и малко смутен вид.

— Какво казахте на близките? — обърна се тя към Голд.

— Само че е мъртва — отвърна той. — Вече пътуват насам. Днес следобед заедно със социалния отговорник ще разговаряме с тях.

Сюзън поклати глава. Годините, прекарани в занимания с тежки престъпления, не ѝ помагаха да преодолее мъчителната болка от съчувствието към близките на жертвата. Всяка майка се тревожи, когато изпраща дъщеря си в колеж. Не е лесно да вдигнеш телефона, когато детето ти е самичко някъде по света. Днес госпожа Моргенстърн беше преживяла ужаса от най-страшното телефонно обаждане, мисълта, която навярно я е стряскала на сън от две години насам.

На леглото имаше доста голямо и много старо плюшено мече. Под възглавницата Сюзън видя нещо сгънато.

— Какво е това? — попита тя.

— Бебешко одеялце.

По лицето на Голд се изписа потрес от умъртвяването на същество, достатъчно невръстно, за да се държи още за спомена на най-ранното си детство.

В тесния гардероб нямаше много дрехи. Предимно джинси и панталони, две поли, които нямаха вид на много носени, няколко блузки. На полицата стояха сгънати десетина фланелки, а на закачалките висяха горни фланели с университетски надписи. Няколко анцуга. Маратонки и спортни обувки ограждаха единствения чифт официални обувки. Без токове, отбеляза Сюзън. Жертвата явно не е смеела да обуе високи токове, откакто високият ѝ ръст е станал толкова забележим.

Сюзън прокара ръка по няколко от дрехите. После се обърна към Голд:

— Може ли да седна на леглото?

— Давай.

Нямаше нищо по-сигурно от това да поседне на леглото на човека, чиито мисли искаше да узнае — това беше открила Сюзън през годините работа. Леглото беше не само място, където човек сънува и

прави секс. Тук се обмислят сериозните проблеми, в мрака тук поникват и растат тревогите, потискани по време на дневните занимания.

Сюзън прекара опакото на ръката си по възглавницата и по леглото чак до края. След това докосна бебешкото одеяло. Ръката ѝ спря там. Очите ѝ се затвориха.

Сънливко.

— Виждам някакъв мъж — рече тя. — По-възрастен. Тя му се възхищава. Може би преподавател. Всяка вечер фантазиите ѝ са заети с него. Не е само... не е просто секс. Сърцето ѝ сякаш бие за него. Веднъж е питала... — Сюзън прокара ръка по челото си. — Не, това ми се губи.

Сънливко.

Сърдитко.

Сюзън задържа ръка под бебешкото одеяло.

— Той е доста по-стар. Затова си е избрала него и затова не може да бъде с него. Той... той самият е спортист. Или е бил... Има някаква травма. Да, има травма. Не е коляното, като при нея. Гърбът... струва ми се.

— Бил ли е тук? — погледна към нея Голд.

Сюзън поклати глава.

— Не, той не е виждал това жилище.

Премести очи върху телефона до леглото. Беше покрит с праха за отпечатащи.

— Стотици пъти е набирала номера му по телефона — продължи тя. — Той има телефонен секретар. Тя затваря, когато отговори автоматът... След като чуе гласа му.

Сюзън се замисли за момент.

— Две, девет и още нещо. Нещо с две и девет. Това е неговият телефон.

— Кой е той? — попита Голд.

Сюзън поклати глава.

— Не знам. Може би преподавател... И още нещо.

Голд търпеливо чакаше.

Сърдитко.

Срамежливко.

Кое джудже си днес?

Сюзън се опита да изчисти съзнанието си, за да позволи на мисълта да влезе. Но тя се дърпаше назад. Може би, разсъждаваше тя, понеже самото момиче, Патси Моргенстърн, се е съпротивлявала.

— Искала е да има дете от него — промълви Сюзън накрая. Дишаше учестено. Чувстваше се изтощена. Устата ѝ беше пресъхнала.

— И той не е човекът, когото е пуснала да влезе — предположи Голд.

Сюзън поклати глава.

— Не. Той е толкова значима част от мислите ѝ. Мисля, че щях да разбера, ако е бил той. Но сега не виждам нищо.

— Да отидем в другата стая?

Голд помогна на Сюзън да се изправи. Отидоха в малката всекидневна, където имаше телевизор и старо видео. Нямахме много касети. На повечето касети момичетата бяха записвали Рики Лейк, Опра Уинфри и сериала „Всичките ми деца“. Имаше и няколко купени касетки, сред които филмите „Лунатици“, „Безсъници в Сиатъл“, „Априлско очарование“ и „Стая с изглед“.

— Романтична натура — отбеляза Голд. — Това са все романтични филми, нали?

— Да, така е.

Сюзън докосна леко видеото с върха на пръстите си.

— Порнография — рече тя. — Взели са няколко касети с порно от кварталното видео за възрастни. Гледали са ги заедно. По-късно е гледала сама единия от филмите. На него е имало... не, не го виждам добре. Вероятно две жени. Не съм сигурна.

Голд кимна.

— Двете със съквартирантката ли?

— Не — отвърна Сюзън, — и двете са хетеросексуални, сигурна съм.

Тя се огледа из всекидневната. Плетеното одеяло върху стария разнебитен диван, евтините репродукции по стените. След това придружи Голд до кухнята, където цареше обичайният за студентско жилище безпорядък. Шкафовете бяха пълни с консерви, а в малкия фризер имаше няколко замразени готови ястия.

— Не виждам нищо повече — рече Сюзън. — Да свършваме.

— Ами мъжът? — попита Голд.

Сюзън тръсна глава.

— Мислела е за него, когато е идвала в кухнята да си вземе нещо за ядене — отбеляза тя. — Тревожела се е за вида си, и то доста. Чувствала се е тромава, прекалено голяма, недостатъчно женствена. Това я е измъчвало, когато е мислела за него. Двете неща вървят ръка за ръка. Желанието ѝ да му се хареса, да бъде хубава заради него и убеждението, че не е достатъчно красива. Че никой никога няма да я хареса.

Лицето на Сюзън се сви. Докосна слепоочията си. Имаше измъчен вид.

— Това е всичко — рече тя. — Трябва да поседна малко.

— Почини си. — Голд я погледна замислено. — Искам да поговоря със Сърк.

Сюзън седна на един от кухненските столове, а той отиде в антрето да поговори със Сърк и с един от инспекторите. Сюзън си пое дълбоко дъх. Силите ѝ се възвръщаха. Отвори очи и се огледа из жилището. Едно беше ясно: Патси Моргенстърн беше здраво и нормално момиче. Тук нямаше и следа от някакви тайни, нездрави помисли и терзания, душевно заболяване или сексуална извратеност. Само болезнената несигурност и съмнения, неудобството от физическите ѝ недостатъци, което бе толкова нормално за възрастта ѝ, но при Патси беше допълнително подсилвано от ръста и спортния ѝ начин на живот.

— Е — рече Голд като се върна, — да вървим.

Сюзън слезе долу заедно с него.

— Благодаря ти, Сюзън.

Той я стисна за ръката. Любезен и учтив, както винаги, помисли тя. Но очите му светеха гневно. Сякаш лично беше засегнат от видяното. Голд имаше две малки дъщери и се въздържаше да се изказва относно опасностите, с които младите момичета могат да се сблъскат в този свят. Но Сюзън знаеше, че тази мисъл го тревожи. След още няколко години и неговите дъщери щяха да живеят самостоятелно в непознати квартали.

Тя се обърна да го погледне за последно. Видя го как взе радиостанцията от един униформен полицаи, застанал до необозначената си кола. Голд беше висок мъж, над метър и осемдесет. Винаги изглеждаше някак не на място сред останалите полицаи. Сюзън не можеше да си го обясни, но го беше забелязала още при

първите си срещи с него. Не че имаше вид на нещо друго — адвокат, например, или бизнесмен — просто не приличаше на това, което беше. Полицейските инспектори имат характерно държане, студено и сякаш безразлично отношение, което отразява противоречието между увереността им в собствените им умения и скептицизма по отношение на човешката природа. Голд изглеждаше малко по-уязвим, прекалено загрижен. Той вярваше в един по-добър свят, отколкото колегите му и неизменно се разочароваше, когато този свят не оправдаеше очакванията му. Именно заради това Сюзън го харесваше.

Той ѝ махна и напусна местопроизшествието. Имаше угрижен вид.

Жилището на Сюзън беше голямо, в хубав квартал и с прекрасен изглед към езерото и северната част от центъра на града. Именно гледката я беше накарала да се спре на това жилище. Небостъргачите сякаш бяха тръгнали с маршова стъпка към брега, само за да се спрат неочаквано на ръба на водата. Гледката беше прекрасна, вълнуваща и може би оправдаваше убийствено високия наем, който Сюзън делеше със съквартирантката си.

Вътре апартаментът изглеждаше малко шизофренично — едновременно уютен и неподреден. Имаше вид на място, където някой е пристигнал набързо и още не е успял да си разопакова багажа.

След развода Сюзън внезапно реши да се премести да живее в Чикаго и трябваше доста набързо да си намери жилище. Спомняше си парка „Линкълн“ от времето, когато живееше в Северозападния квартал. Една безкрайно енергична агентка по недвижими имоти показа на Сюзън апартамента в деня след пристигането ѝ. Сюзън подписа наемния договор още същия ден, когато се нанесе в офиса си на Норт Мичиган №30.

Настани се, закачи няколко стари картини по стените, купи си мебели, но не се занимава нито с ремонти, нито с преобоядисване. В резултат на всичко това жилището приличаше повече на склад. На най-неподходящи места стърчаха временни библиотечки, запълнени набързо с книги, които вече събираха прах. Голямата дъбова маса в единия ъгъл беше покрита със специализирани списания по психиатрия, психология, криминалистика и съдебна медицина. Покрай стената имаше кашони със списания, които Сюзън не искаше да изхвърли, но не беше намерила и място да ги подреди. Спокойно можеше да се предположи, че пет години по-късно едва ли ще се намери да го направи.

Най-често използваните книги си бяха пробили път на най-горната полица на библиотечката, така както коренищата често избиват на повърхността, когато почвата ерозира. Там бяха 24-те тома на пълните съчинения на Фройд, издание на Стрейчи, както и тритомната

биография на Фройд от Ърнест Джоунс. Имаше и добра подборка от творбите на други водещи психоаналитици като Щекел, Ейбрахам, Ференци и Сакс. Събраните творби на Ърнест Джоунс носеха следи от често препрочитане. Също и първата книга на Майкъл Баш „Занимания по психотерапия“. Юнг присъстваше, макар неговите томове да бяха три полици по-надолу и по-прашни от останалите.

Навсякъде имаше снимки на шестгодишния син на Сюзън, Майкъл. Хладилникът беше покрит с рисунки и училищни послания, написани с печатни букви. Над леглото в малката допълнителна спалня, където спеше Майкъл, когато идваше при нея, висеше една-единствена снимка на Сюзън с бившия ѝ съпруг и Майкъл като бебе. Всички останали снимки от брачния ѝ живот стояха в албума, който не бе отварян от дълго време. Две снимки от младите години на Сюзън висяха на стената, където Майкъл можеше да ги вижда достатъчно добре. Беше ги закачила там, когато момчето ѝ каза, че му харесват.

Неотворен пакет цигари „Нюпорт“ на близо пет години лежеше покрит с дебел пласт прах върху библиотечката. Велоергометър „Тунтури“, прахен навсякъде, освен на седалката и дръжките, стоеше до прозореца. Книга със заглавие „Окончателен анализ“ от д-р Берте Мюлер лежеше на ниския плот на една от малките масички. На задната корица имаше снимка на автора; на първата празна страница под корицата имаше посвещение, адресирано до Сюзън.

Сюзън се прибра след дълъг следобед, прекаран в срещи с пациенти и намери телефонния си секретар зареден с десетина обаждания.

— Каролин? — извика тя.

Никой не ѝ отговори. Съквартирантката ѝ беше журналистка в WGN и работеше по-дълго дори и от Сюзън. Рядко се случваше двете да се засекат през деня. Понякога сутрин пиеха заедно кафе и разменяха сънено едносрични реплики. Иначе се виждаха само късно вечер.

И двете използваха услугите на телефонна служба за съобщения, така че този телефонен секретар им служеше само за лични обаждания, съобщения от техници, водопроводчици и прочие. Номерът не фигурираше в телефонния указател.

Сюзън се намръщи, като видя светещата лампичка. През последните месеци пресата беше успяла да се добере до телефона и

постоянно я преследваха за интервюта за различни убийства.

Сюзън тръгна из апартаментата, ръсейки дрехи след себе си. В кухнята спря, за да включи фурната и да пъхне вътре извадената от фризера замразена вечеря. Отвори хладилника, без да пропусне да погледне подарената от Майкъл рисунка на бронтозавър и отвори секцията със зеленчуци. Зашляпа по коридора само по сутиен и пола. Вратата към стаята на Каролин беше откритата. На минаване Сюзън хвърли един поглед и видя вътре обичайната бъркотия. Каролин си беше мърла. На работа винаги отиваше идеално облечена, сресана и гримирана, но нямаше нито време, нито вътрешна необходимост да поддържа жилището си чисто и подредено. От уважение към Сюзън все пак гледаше да ограничи бъркотията само в своята част от апартаментата.

Сюзън хвърли дрехите си в коша за пране и навлече шорти и памучна блуза. Чувстваше се неспокойна. Главоболието, което неизменно придружаваше виденията, не ѝ беше минало. Започваше от слепоочията, а след това се загнездваше точно над веждите и през няколко минути пускаше пипала от пулсираща болка към двете ѝ очи. Сюзън отдавна се беше примирила — срещу него не помагаша никакви лекарства. Минаваше ѝ само след един хубав здрав сън.

Върна се в кухнята и си наля чаша бяло вино от бутилката в хладилника. Застана боса, прехвърлила тежестта си върху единия крак и разсеяно взе да върти чашата в ръка.

Телефонът иззвъня веднъж и замлъкна. После отново иззвъня. Сюзън разпозна уговорения код и вдигна слушалката.

— Ало?

— Голд се обажда. Надявах се да те намеря у дома.

— Как се развиват нещата?

— Както и очаквах — отвърна той. — Пресата е пощуряла. Уедърс им обясни, че убийствата имали сходни черти, но не може да потвърди, че това е третото от поредицата. Имам чувството, че иска да издои случая колкото може повече, като го проточи двайсет и четири часа.

— А от университета?

— Там направо се побъркаха. Трябваше да се срещна с декана. Той настоява да не се крие нищо. Запланували са специална програма

за защита на студентките както в района на университета, така и извън него.

— А какво излезе от местопроизшествието? — попита Сюзън.

— Отпечатъци естествено няма. Кръвта най-вероятно е от жертвата. Никакви навеждащи следи от удушаването. Но Джери от лабораторията смята, че е открила някаква нишка, която съответства на откритите при другите две убийства.

— Значи няма съмнение — отбеляза Сюзън.

— Нали сама видя? Нашият човек е.

Сюзън наистина нямаше нужда от вещественно доказателство, за да се убеди в това.

— Говори ли със съквартирантката? — попита тя.

— Да, днес следобед се върна. Много е разстроена, но каза, че не ѝ било известно Патси да е имала някакъв приятел. Не водела особено активен полов живот. Това ѝ било болната тема.

Сюзън беше доловила нещо такова още в жилището. Сексуалните прозрения често бяха първото, което успяваше да улови.

— Съквартирантката каза ли нещо друго, което би могло да ни помогне? — попита тя.

— Нищо особено. Патси обичала компаниите. Имала много приятели, повечето спортисти. Ходела по купони, пийвала по малко и го криела от треньора си. Никакви стимулатори. Била твърда по този въпрос. Като студентка била на приливи и отливи. Съквартирантката ѝ каза, че била доста потисната. Не го показвала външно, но понякога дни наред си стояла вкъщи, тъпчела се с чипс, сладки неща и какви ли не боклуци, гледала любовните сериали и разни викторини на малкото телевизорче, което видя. Импулс към самоунищожение, доколкото схващам. За три-четири дни ѝ минавало и отново се хващала здраво за работа, като се ненавиждала заради пропуснатото училище. Това разваляло малко стила ѝ, но го прикривала умело. Никой друг не подозирал за мрачните ѝ настроения.

— Много интересно — отбеляза Сюзън.

Последва кратко мълчание.

— Сюзън? — Голд я познаваше добре. — Какво друго има?

— Ами... цял ден ме преследва някакво странно усещане. До този момент все ми се изплъзваше. Само един нюанс. Не мога да се

закълна, но имаше нещо странно в самото място, в самото престъпление.

Голд чакаше търпеливо. Знаеше, че не бива да я насилва. Често усещанията ѝ бяха прекалено крехки и неуловими, за да ги облече в думи. Детайлите, с които борави един ясновидец, са понякога само леко изместване на фокуса, вариации в тоналността — достатъчно, за да събудят у него подозрения, че там се крие нещо важно, но не достатъчно, за да бъдат убедени скептиците, че не е празна работа.

— Тук има някакъв предварителен замисъл — каза тя. — Нещо, което е предназначено да бъде забелязано от нас. Не мога да схвана в какъв смисъл. Има някакво намерение, което прозира през жестокостта и желанието за убийство. Нещо нагласено.

— Имитатор?

— Не. Мисля, че убиецът е същият, но смятам, че някой се опитва да си играе с нас. При първите две убийства не бях успяла да го забележа. А е трябвало. Просто ми се струва, че тук има нещо повече от видимото на повърхността.

— Аха.

Голд я слушаше, но знаеше, че дотук Сюзън не му е дала достатъчно основание, за да предприеме някакви конкретни действия.

— Все едно — рече тя. — Утре ще се видим.

— Благодаря ти, Сюзън.

Тя затвори телефона и погледът ѝ попадна върху вестник „Трибюн“, който я чакаше пред вратата.

НАМЕРЕН ТРЕТИ ТРУП НА КОЛЕЖАНКА пишеше там, което означаваше, че отнякъде е изтекла информация. Статията беше от Гейтс Уагнър, главният криминален репортер на „Трибюн“. Подшушнал му го беше някой от полицейските инспектори или от лабораторията по съдебна медицина. Сюзън прегледа статията. Подчертаваше се, че убийствата са извършени по един и същи начин, но нищо повече не се споменаваше. Голд и щатският прокурор играеха с добре скрити карти и рискуваха да проиграт възможностите, които биха могли да спечелят, ако действаха по открито към обществеността.

Докато вечеряше, Сюзън изгледа новините. Убийството беше водещата новина, но за начина на убийството не стана дума. Много жени щяха да изпаднат в паника. Минали бяха два месеца и хората бяха започнали да вярват, че повече убийства няма да има. Но сега

сянката на серийния убиец отново беше горещата новина. Пресата също щеше да гърми дълго време.

Каролин влезе забързана, докато Сюзън вдигаше чиниите от вечерята си.

— Надявах се да те открия у дома — рече тя. — Чух новината в службата. Трябва да се връщам. Само исках да те видя.

Хвърли чантата си на плота и отвори шкафа, за да си извади чаша. Когато се повдигна на пръсти, се откриха дългите ѝ крака, стройни и здрави благодарение на множеството часове, прекарани на крак и упражненията на велоергометъра у дома.

— Същият убиец ли е? — попита тя през рамо.

— Да.

Сюзън знаеше, че Каролин никога няма да използва информацията професионално. Каролин държеше да разграничава работата си от приятелството си със Сюзън. Още от самото начало бяха установили това основно правило и Каролин никога не го нарушаваше, макар че участието на Сюзън в няколко разследвания би могло да се превърне в наистина възпламеняваща новина.

— Какво разправя Дейв Голд? — попита Каролин.

— Наистина не знае нищо. Имало някакво вещественно доказателство за връзката между двете убийства, а също така и начинът на извършване е същият, естествено.

— Момичетата в университета сигурно са се насрали от страх.

Сюзън се усмихна леко на грубия тон на съквартирантката си.

— Сигурно — рече тя. — Още не съм говорила с тях.

— Забеляза ли нещо на самото място? — попита Каролин.

Въпросът ѝ показваше, че пресата знае за посещението на Сюзън на местопрестъплението.

— Няколко неща. — Тя знаеше какво пита Каролин. — Главно лични. Но пак нищо, което да ни доведе до убиеца. Поне аз не почувствах нещо такова.

— Голяма бъркотия, а? — заключи Каролин. — А ти как си? Добре ли си?

Каролин знаеше, че Сюзън страда физически всеки път, когато използва ясновидските си способности. Колкото по-болезнени и вълнуващи бяха обстоятелствата, толкова по-силна беше болката и изтощението ѝ.

— Ще се оправя — отвърна Сюзън. — Сънят прави чудеса.

Каролин погледна часовника си.

— Е, аз трябва да вървя, имаме заседание в телевизията. Искан само да проверя как си. — Тя хвърли бърз поглед към хладилника. — Майкъл обаждал ли се е?

Сюзън поклати глава.

— Не, днес не е.

— Ще идва ли?

— Разбира се.

Другата седмица синът на Сюзън трябваше да пристигне за пролетната ваканция. Посещенията му неизменно доставяха голямо удоволствие на Каролин, която винаги успяваше да намери време за дълги разходки с него — ходеха по магазините, на кино, шляеха се следобед из парка Линкълн. Каролин наричаше Майкъл „моето мъжленце“ и не криеше факта, че е луда по него.

Също като Сюзън, Каролин беше разведена. Тъкмо беше завършила следването по журналистика и беше започнала работа в WGN, когато Сюзън се беше преместила в Чикаго. Сюзън се чувстваше все още несигурна и предпочиташе да живее заедно с някой друг, а и паралелите в живота на двете жени — на една възраст, браковете им бяха продължили еднакъв брой години — създаваше достатъчно силна връзка помежду им. Уговорката беше временна. И двете жени бяха изцяло погълнати от собствената си кариера и съществуваха неизказаното усещане, че искат да изчакат личният им живот да се поуталожки, преди да помислят за смяна на жилището си. Но това просто не ставаше.

Междувременно Каролин, която нямаше деца и на хоризонта ѝ не се бе появил съпруг, виждаше как времето ѝ изтича. Емоционално сякаш беше осиновила Майкъл и се държеше с него като в маниачена леля. Когато не се подготвяше за посещенията му, изпращаше писма и подаръци. Всеки път предвкушаше удоволствието от възможността да го поглези и буквално светеше от радост, когато беше там.

— Ако се чуеш с него, кажи му, че съм му купила фланелка — рече тя.

Каролин се задържа две минути пред огледалото в банята и се измъкна навън с обичайната си припряност. Изправена до кухненския плот с молив, опрян на бележника, Сюзън пусна записите на

телефонния секретар. Както и подозираше, почти всички бяха от журналисти. Агресивна репортерка от „Сън Таймс“ водеше всички с обаянията си на всеки час през целия следобед. Имаше и едно кратко съобщение от Ник, бившият съпруг на Сюзън, уточняващо резервациите за пътуването на Майкъл. Както и едно от телевизионния сервиз, където от един месец стояха видеото и телевизорът на Сюзън.

Сюзън си взе дълъг горещ душ и седна да поработи над статията, която пишеше за новата антология по шизофрения. Няколко минути по-късно се отказа. Беше невъзможно да се съсредоточи.

Кръвта по мивката в банята присъстваше задължително и при трите убийства. Близостта до огледалото красноречиво говореше за това какво най-вероятно се е случило. Всичко подсказваше, че последното действие на убиеца след убийството е било да се погледне в огледалото. Но не със собствените си очи. Навярно държеше очите на жертвата в ръка като трофей.

Изчерпана и изтощена, Сюзън се върна в хола и седна на дивана срещу празната стойка на телевизора. Върху масичката лежеше книгата на Марша Кларк за случая Симпсън. Сюзън беше стигнала до страница 200. Отнесе книгата в спалнята и легна да почете. Въпреки сензационното му съдържание, не можеше да се съсредоточи върху текста. Накрая въздъхна и загаси лампата. Зачака образите на съня да затъмнят будните ѝ мисли, но безпорядъкът зад очите ѝ сякаш пулсираше в такт с главоболието. Виждаше убиеца, надвесен над безпомощното момиче, извил главата ѝ назад, за да пререже гърлото.

Сюзън се обърна на една страна, с надеждата това да я приближи поне малко до съня.

Сънливко.

Вижда образа на Каролин, застанала на пръсти, за да си вземе чаша от шкафа. Друга жена, по-ниска и не така хубава, се надигна да вземе сгънат чаршаф от шкафа със спално бельо. Погледна през рамо и се засмя. Отвори уста да каже нещо, но думите ѝ бяха безсмислени.

Сънливко.

Сърдитко.

Сюзън напрегна уши, опитвайки се да разбере повече. Но усмивката избледня и жената излезе от стаята с чаршафа в ръце. Навън отекна автомобилна сирена. Из улиците на града фучаха линейки и полицейски коли. Сюзън викаше нещо. Но никой не я чуваше.

Заспа с предупредителните думи на уста.

И двамата още дишаха тежко. Уханието на капчиците пот се сливаше с уханието на косите ѝ и естествения пикантен аромат на тялото ѝ. Тя лежеше сгушена в прегръдките му.

— Какво да те правя? — прошепна той и я притисна по-силно до себе си.

— Току-що го направи.

Той се повдигна на лакът, за да я разгледа по-добре. Тя беше красива по много начини, но този — гола, след като се бяха любили — беше най-неустоим. Изглеждаше толкова невинна в голотата си, също като малко дете. Тялото ѝ беше богато на тайни и представляваше есенция на женствеността. Именно това невероятно съчетание го привлече най-напред у нея. Често в разговорите им тя се държеше по детски — неопитно и незряло. Но дълбоките ѝ очи като че ли криеха преживяната болка от поколения нейни предци, не бяха детински. Това беше и една от причините да я обича.

Целуна я по корема, по гърдите. Последните вълни на възбудата ѝ се усещаха по връхчетата на пръстите, които галеха косите му.

— Трябва да вървя — каза той и я целуна по челото. — Преди вечеря имаме заседание.

Тя се излегна назад и го загледа как става. Беше слаб и строен, но мускулист. Знаеше, че ходи да тренира в спортната зала, когато намери пролука в натоварения си ден. Освен това играеше тенис. Искаше ѝ се и тя да ходи с него. Но двамата никога не се бяха появявали на публично място и нямаше никаква причина да започнат сега.

Зърна го за последно гол, когато откряна вратата на банята.

— В днешния „Трибюн“ има статия за баща ти — извика той през рамо. — Видя ли я?

— Още не.

— Стори ми се много добре написана. Де да получавах и аз такива отзиви в пресата.

Джеф винаги се отнасяше с уважение, когато споменаваше баща ѝ. С уважение и добро чувство. Вече се познаваха. Но разбира се, баща

й познаваше и се срещаше по делови въпроси с толкова много хора. Сигурно щеше да се изуми, ако разбере, че Джеф е неин любовник. Но той никога нямаше да разбере. Беше го решила и правеше всички необходими жертви, за да не се стигне дотам.

Никога не бе чувала баща си да говори за Джеф. Той беше просто един от хилядите хора, които пресичаха орбитата на баща й, както тук, така и във Вашингтон. Понякога й се искаше поне веднъж да чуе името на Джеф от устата на баща си. Дори се налагаше специално да се възпира да не попита, сякаш от чисто любопитство:

— Татко, познаваш ли Джеф Макандрю?

Но не, никога нямаше да го направи. Не само защото би било недискретно и нечестно спрямо Джеф, но защото баща й не беше постигнал сегашното си положение с наивност и липса на наблюдателност. Баща й щеше да запомни, че е задала този въпрос. Щеше да запомни тона и погледа й, докато го задаваше. В края на краищата щеше да разбере истината. Познаваше я твърде добре, за да го заблуди с лъжа. Особено щом става дума за мъж.

Вестникът лежеше на стола, където Джеф го остави. Все още гола, тя се протегна през леглото и го взе. Седнала със скръстени крака, тя прегледа първата страница.

НАМЕРЕН ТРЕТИ ТРУП НА КОЛЕЖАНКА. Заглавието беше голямо и привличаше погледа. Обезпокоена от него, тя забрави мигновено за баща си.

„УБИТА Е ТРЕТА СТУДЕНТКА ОТ КОЛЕЖА «СЪРКЪЛ».

Патриша Моргенстърн, известна сред приятелите си като Патси, е била намерена днес сутринта удушена в жилището си, извън района на университета. Моргенстърн, състезателка на университетския волейболен отбор, е била студентка предпоследна година в Илинойския университет.

Тази пролет е трябвало да замине с волейболния отбор на състезания в Южна Америка.

Полицията отказва да даде повече информация за убицеца, но вестник «Трибюн» съобщава, че уликите,

открити в жилището на Моргенстърн, говорят за същия начин на действие както при предните две убийства.

Ръководството на университета изразява дълбокото си възмущение от престъплението и дълбоката си загриженост за безопасността на всички студентки.

От тази сутрин въвеждаме спешни мерки за сигурност, твърди Илейн Симънс, говорителка на вътрешно университетската охрана. Студентките ще бъдат придружавани навсякъде, а жилищните помещения в района на университета ще бъдат наблюдавани от нашите сътрудници съвместно с чикагската полиция.“

Ръцете, които продължаваха да стискат вестника, трепереха. Звучите от банята долитаха до нея сякаш от хиляди мили разстояние. Нямахте снимки на жертвата. Но на нея снимка не ѝ беше нужна.

Здрости, аз съм Патси дългата.

Затвори очи. Не можеше да повярва, че това наистина се е случило. Трудно, но не изненадващо. Откакто намериха втората жертва, тя предчувстваше, че това ще стане.

— Ей, какво ти става? Да не си видяла призрак? — Джеф стоеше на вратата и закопчаваше ризата си. — Добре ли си?

— Да. Прочетох за убийството.

— На полицията ѝ се отваря доста работа. Може би трябва да се радваш, че не си в Илинойс.

Тя се намръщи.

— А може би за никого вече няма безопасност.

Джеф дойде при нея.

— Май си права. Това вече излиза извън всякакъв контрол. Сигурна ли си, че жилището ти е достатъчно безопасно?

— Разбира се. При мен е Рита... и кучето. Имаме и портиер. По-безопасно от това няма накъде.

Баща ѝ настояваше да живее в сграда с портиер. Миналата година Рита купи женското кученце уж на шега, а Хайме просто се влюби в него. Хайме постепенно придоби ново усещане за безопасност, докато развеждаше голямото куче из прекрасните, но опасни улици около Чикагския университет.

— Бих искал да вземеш и допълнителни мерки — настояваше Джеф. — Тази работа не ми харесва. Три трупа. — Той поклати глава. — Невинни момичета... Сигурно никоя от тях не си е мислила, че може да ѝ се случи подобно нещо.

Хайме извърна глава. Не можеше да му каже какво си мисли.

Той се изправи пред огледалото да си завърже вратовръзката.

— Видя ли статията за баща ти?

Погледът на Хайме се стрелна бързо към първата страница. Лицето на баща ѝ я гледаше от страницата с изражението, което пазеше специално за пресата, а понякога и за нея, когато беше малка и направеше някоя пакост.

— Да.

— Добре ли си вече?

Тя кимна.

Той се приближи и я целуна по трапчинката на шията.

— Знаеш ли какво ми се иска най-много? — попита той.

Тя поклати глава.

— Да излезем оттук двамата, хванати под ръка, така че всички да ни видят. И когато започнат да обръщат глави и да се питат: „Коя е тази невероятна красавица?“, аз да кажа: „Моя е“. Ето това ми се иска.

Хайме се намръщи.

— Искаш невъзможни неща — рече тя.

Той кимна и я погали нежно по бузата.

— Това не ми пречи да ги искам — отбеляза той. — Понякога е добре просто да знаеш какво искаш.

Тя мълчеше. При тях това беше постоянната болна тема. Той обичаше да мечтае за съвместния им живот. Тя беше възпитана да не мечтае за невъзможни неща. Животът и без това ни предоставя достатъчно мъка.

— Извинявай — рече той.

— Няма защо да се извиняваш.

Той ѝ отправи последна, бавна усмивка на излизане. Хайме остана да лежи сама в стаята. Усещането за мъжа изпълваше всичките ѝ сетива. Но него го нямаше. Помисли си, че навярно това е любов. Вътрешното усещане за присъствието на някой, който не може да остане, който постоянно ти убягва, като призрак.

— Престани — смърри се тя.

Стана и тръгна към банята. Дрехите ѝ, старателно сгънати, лежаха върху стола. В огледалото се мярна беглото отражение на красиво момиче. Но погледът ѝ отново се спря върху вестника на леглото. Нищо неподозиращото лице на баща ѝ гледаше към тавана. А заглавието за мъртвото момиче сякаш напираше да излезе от сенките.

Здрасти, аз съм Патси дългата.

Когато Сюзън пристигна на пресечката на 26-та и улица „Калифорния“, Дейвид Голд я чакаше в кабинета на щатския прокурор Уедърс.

— Доктор Шейдър — посрещна я Уедърс. — Радвам се, че успяхте да дойдете.

Ейбъл Уедърс не вярваше в ясновидци, а лично Сюзън съвсем не можеше да понася. Преди четири години тя го беше поставила в неловко положение, доказвайки, че главният му заподозрян в един случай на особено жестоко убийство е невинен. Тогава се намесиха ясновидските ѝ възможности и Уедърс, който не беше от хората, които лесно си признават, че са сбъркали, не можа да ѝ го прости. От тогава насам Дейвид Голд се мъчеше да бъде буфера между двамата. Уедърс много внимаваше да не изпусне някоя грешка на Сюзън и обичаше да я дразни, като пускаше скептични забележки по отношение на „способностите“ ѝ.

— Не е нужно да ви обяснявам какво е положението — поде Уедърс. — Пресата ще ме разкъса. Историята излезе вече и по националните медии. Хотелите в центъра на града са претъпкани. За заведенията да не говорим. Ако не хванем скоро убиеца, барманите ще са единствените, които ще гласуват за мен.

Влечението на Уедърс към гадния хумор не се беше променило, отбеляза Сюзън. Този човек държеше удивително неприличен език дори на официални срещи.

— Дейв, кажи накратко — рече той. — С какво разполагаме до момента?

Дейвид Голд изглеждаше твърде дълъг за стола си. Докато прелистваше бележките си, се размърда с нескрито неудобство.

— Три убийства, извършени по идентичен начин — започна той. — Спортистки, студентки. Две баскетболистки, една волейболистка. Две втори курс, една трети. Няма следи от взлом; явно сами са пуснали убиеца да влезе. Смъртта е причинена чрез удушаване. Очите са отстранени след настъпване на смъртта, след което явно се изпълнява

някакъв ритуал пред огледалото в банята, при който мивката остава окървавена. Няма отпечатьци от пръсти.

Уедърс си играеше разсеяно с писалката в поставката от полиран мрамор на бюрото. Сюзън никога не го беше виждала да пише с нея, затова пък той често почукваше или си играеше с нея, докато мислеше.

— И всеки път им вади очите — отбеляза Уедърс. — Ама че гадост.

— Независимо от всичко — обади се Сюзън, — извадените очи са едната сигурна улика. Другата е, че всички жертви са спортистки.

— Освен това открихме една нишка върху покривката на кревата — допълни Голд. — За малко да не я забележим, няма и сантиметър, но Джери Воугъл от лабораторията по съдебна медицина се порови във вещественния материал от първите две местопроизшествия и ги сравни. Много необикновена нишка, по цвят и химически състав. Джери смята, че това може да ни наведе на някаква следа.

— Трябва да сме благодарни и за дребните нещица — отбеляза Уедърс.

— И този път открихме слюнка по мивката — добави Голд. — Група А, като при другите два случая.

— Проверихте ли четката за зъби на жертвата? — попита Сюзън.

— Да — отвърна Голд. — Резултатите още не са дошли.

— Чувала съм за престъпници, които използват четката за зъби на жертвата си — обясни Сюзън. — Мнозина обичат да правят символични неща, с които смятат, че стават господари на дома на жертвата. Вземат лекарството на жертвата си, мажат се с крема ѝ, дори прибират дамските им превръзки. Един вид мания.

Уедърс клатеше глава.

— Господи, тия откачени типове не се спират пред нищо — изръмжа той.

— Всяко престъпление е реализация на вътрешно напрежение, породено от най-различни причини — каза Сюзън. — Това е и нашето най-голямо предимство. В психологическо отношение самото действие ни разказва някаква история. Убиецът може да е достатъчно умен, за да успее да убие друг човек, но не е достатъчно умен, за да избегне да разкаже историята си.

Уедърс я изгледа.

— Разкажете ми за очите — рече той, неохотно издавайки уважението си към психологическите знания на Сюзън.

— Първо убива момичетата, после им изважда очите — обясни Сюзън. — Личи си по начина на кървене. Удушва ги бързо. След това изпълнява някакъв ритуал с очите пред огледалото в банята. Логично би било да се предположи, че разиграва някаква пантомима — представя си, че гледа през очите на мъртвите момичета. Все едно гледа себе си. А очите кървят върху мивката. След това си тръгва, като отнася очните ябълки със себе си.

Сюзън се облегна на стола.

— Що се отнася до слюнката, може би се лигави или плюе като част от ритуала. Или пък — добави тя с известно неудобство, — може би слага едната или двете очни ябълки в устата си.

— Какъв прекрасен представител на човешкия род — сви рамене Голд. — Какво ли ще кажат психолозите ни?

Сюзън продължи:

— Местопроизшествието говори за тип убиец, който полицейските психолози определят като организиран. Това означава, че жертвата е набелязана да бъде убита, а неслучайно изнасилена или ограбена. Убийството не е извършено в резултат на случаен импулс. Тук става дума за реализиране на определена приумица, планирана много подробно и внимателно. Положението на трупа във ваната е класическо. Много организирани убийци поставят жертвите си в определено положение. Освен това често си вземат по нещо за спомен от всяко убийство, както е тук с очите. Обикновено се оказва, че фантазията предхожда престъплението и постепенно довежда до него. Няма да се изненадам, ако убиецът е вадил очите на кукли, манекени или животни, преди да започне да го прави с хора.

Тя хвърли поглед към Уедърс.

— Следите на местопроизшествието определят убиеца като тип, който се стреми към надмощие и контрол. Убиецът изпитва нуждата да постави жертвата в пасивно положение. Често има и други признаци за проява на надмощие, като връзване и изтезания. Тук това не се наблюдава. От друга страна, според мен, отстраняването на очите доста красноречиво говори за желание да се демонстрира надмощие над жертвата. Убиецът в действителност си присвоява част от чуждото тяло.

— Някакви общи данни? — попита Уедърс.

— Вероятно се касае за мъж, бял — обясни Сюзън, — към трийсет или малко над трийсет. Умен, но с работа, която не го удовлетворява и е под умствените му способности. Вероятно единствено дете, но може и да не е. Психолозите са провели някои статистически проучвания на серийни убийци в затворите и са стигнали до интересни изводи. Серийният убиец почти винаги произхожда от недобро семейство, в което бащата или отсъства, или е безразличен, или е склонен към жестокост. В петдесет процента от случаите в семейството има криминални прояви. В петдесет процента в семейството се злоупотребява с алкохол. Четиридесет процента са били жертва на блудство в детските си години. В повечето случаи сексуалните им интереси не са били споделени, от рода на порнография, мастурбиране, фетишизъм, воайорство. Това дава богат материал за размисъл.

— Но едва след като заловим този негодник — прекъсна я Уедърс.

— Прав сте — съгласи се Сюзън. — Твърде голяма част от населението попада в тези категории, така че не биха могли да ни отведат до никъде. Но при проверката за евентуални заподозрени може да потърсите въпросните фактори в компютрите на ФБР или във вашите. — Луд ли е? — попита Голд.

Сюзън повдигна рамене.

— Организираните убийци са социопати. Разделят се на няколко вида според душевните си заболявания, а може и въобще да не страдат от душевно заболяване в клиничния смисъл на думата. Но имат някои общи характеристики. Неизменно са егоцентрични. Гледат на света като на несправедлив и враждебно настроен към тях. Всеки авторитет или власт за тях са некомпетентни. Търсят надмощие, каквото според тях не им е достигало през целия им живот. Трудно разграничават фантазиите от действителността. Това не е душевно заболяване. Това е по-скоро регресия — вместо да пораснат, те са изостанали, не са придобили зрелост с помощта на обичайния метод на тестване на действителността.

Тя хвърли поглед към Голд.

— За съжаление, въпреки изоставането в емоционалната област, в социално отношение могат да действат много умело. Голяма част от

тях си подбират жертвите в баровете и университетите — случая с Тед Бънди. В нашия случай виждаме как убиецът е успял да уговори жертвите да го пуснат в жилището си и ги е убил без много шум, въпреки че в непосредствено съседство има други обитатели. Вероятно е много любезен и очарователен. Организираният убиец често си води собствен дневник. Може да събира изрезки от вестници, в които се съобщава за убийствата, или да се подиграва с полицията. Често усъвършенства методите си, като подбира жертвите си по-внимателно и оставя по-малко улики. Понякога — продължи тя като хвърли кос поглед към Уедърс — благодарумието го кара да смени района.

— Потърси щастието си на запад, младежо, така значи — смръщи вежди Голд.

Уедърс гледаше към Сюзън.

— Казахте, че всяко убийство разказвало определена история — рече той.

— Душенето само по себе си е силно сексуално действие — обясни Сюзън. — Но ритуалът с очите е много важна улика. Повечето серийни убийци са склонни да повредят по някакъв начин сексуалните органи на жертвата. При този индивид може би имаме регресивно прехвърляне от гениталиите към символичен заместител на сексуални органи поради страх от докосването им.

Уедърс слушаше и въртеше очи.

— Моите уважения, доктор Шейдър — рече той, — но този тип не е педал. Дотук има три убийства. Не е и шубелия.

Сюзън се намръщи при думата „педал“.

— Тези неща не са несъвместими — обясни тя. — Погрешно е да се смята, че убийците са смели, дори безразсъдни. Водещата емоция, скрита под привидния гняв, е страхът. Колкото повече изучавате серийните и масовите убийци, толкова по-често се сблъсквате с признаци на дълбоко вкоренени страхове, с които убиецът се съобразява дори по време на необузданите си ритуали. В крайна сметка това е в самата същност на граничната личност. Социопатията се поражда от страхове, които не могат да бъдат контролирани.

Сюзън хвърли поглед към малкото си тефтерче.

— Аз лично смятам, че този човек е хипохондрик.

— Защо? — обади се Голд.

— Изваждането на очите говори ясно за церемония, която цели да предпази собственото му тяло от увреда — продължи Сюзън. — Гениталиите му, разбира се, но също и всяка символично отделима, уязвима част от тялото. Или пък всяка част, която остава непокрита от дрехите. Очи, кожа, ръце и прочие. Вероятно е импотентен. Това е всеобща черта. — Тя обърна страницата. — Вероятно става дума за индивид, който притежава големи количества порнографски материали. Списания, видеокасети и други. Несъмнено в порнографията му присъства насилие — връзване, изтезания, кожи. Бих предположила, че в миналото си има прояви от рода на екхибиционизъм и воайорство — добави тя. — Очите играят толкова важна роля в патологията му, че е възможно в миналото нещо визуално да е довело до сблъсък с представители на закона. Повечето серийни убийци започват от сравнително незначителни престъпления. Може би в досието му ще откриете изнасилване или опит за изнасилване.

Тя сбърчи чело.

— Ключовата улика според мен обаче е, че момичетата са спортистки — подчерта тя. — Тук той наистина ни позволява да надникнем в сексуалния му живот. Може би търсим човек, който има по-голяма сестра. Възможно е да е умряла.

Уедърс си играеше с писалката върху поставката на бюрото. Вадеше я и я мушкаше обратно с щракане.

— Защо да е умряла? — попита Голд.

— Поведението му е проява на враждебност спрямо нея, но се налага да прибегне до заместител — обясни Сюзън. — Истинската сестра, ако има такава, е била дълбоко почитана, дори идеализирана от него. Тя е представлявала олицетворение на сила, власт, надмощие.

Сюзън погледна към Уедърс.

— Мисля, че за днес ни стига толкова клинична психоанализа — прекъсна я демонстративно и раздражено прокурорът. — Какво ви разкриха ясновидските ви възможности на местопроизшествието?

— Само това, което вече казах на Дейвид — каза Сюзън. — Имала е връзка с мъж. Доста по-възрастен, към когото е изпитвала неимоверно уважение и възхищение. Възможно е да е неин преподавател. Мисля, че любовта е била несподелена, но не съм сигурна.

Голд кимна към Уедърс.

— Аз съм се заел с тази работа — рече той.

— Това ли е всичко? — разочаровано попита прокурорът.

— Не открих нищо необичайно на местопроизшествието — заговори отново Сюзън. — Патси е била напълно нормално момиче. Може и да греша, но според мен убиецът я е избрал за своя жертва, защото е била спортистка, може би заради ръста. Най-напред я е дебнал, а после е отишъл в жилището ѝ. Може да го е познавала бегло, колкото да се поздравяват на улицата. Това я е обезоръжило достатъчно, за да го пусне да влезе вътре.

Уедърс въздъхна.

— И как ще заловим този гадняр?

Голд стисна ръце в скута си.

— Най-напред ще информираме обществеността. Ще съсредоточим вниманието си върху жените в университета. Той явно действа само в тази група. Говорих вече с университетските доброволни отряди в Лойола, Северозападния и Чикагския университет, както и по-малките учебни заведения. Всички проявяват желание да ни сътрудничат колкото могат. — Той се обърна към Сюзън. — Междувременно, ако Сюзън е права, значи търсим човек, който си е имал работа с представители на закона и преди. Преглеждаме всички воайори, екхибиционисти, изнасилвачи. Обичайните проучвания. Може би няма да е достатъчно, но ще гледаме да сме готови, ако направи грешка.

Сюзън на свой ред се обърна към Голд.

— Бих ви предложила да използвате цивилни полицайки в ролята на студентки — рече тя. — Спортистки, разбира се. Говорете с треньорките на женските отбори.

— Снощи един от нашите хора даде същата идея — кимна Голд. — Вече работим по въпроса.

Уедърс въздъхна.

— Добре. Сега имам среща с журналистите. Ще им кажа, че разполагаме с много силни улики. Но не можем да ги съобщим, защото е нужно да оставим на убиеца да каже нещо, когато прави самопризнания. Искам да спечеля малко време. Но да знаете, имам чувството, че това няма да е достатъчно. Тоя тип е умно копеле. Усещам го. — Той се изправи и хвърли поглед към Сюзън. —

Независимо от потайните си историйки — рече той, без да крие сарказма си.

След което изтика Голд и Сюзън навън, побутвайки ги лекичко. Уедърс обичаше да демонстрира, че бърза. Това го караше да се чувства важен.

В асансьора Дейвид Голд изглеждаше още по-висок от обикновено, когато сведе очи към Сюзън.

— Извинявай — рече той.

Сюзън се усмихна.

— Няма нищо. Враждебното му поведение ме прави поткровена.

— Щом можеш да работиш така — намръщи се Голд, — браво на теб. Аз лично с удоволствие бих му натрил носа. Само че ще си навлека доста неприятности. Човек тук не може да свърши нищо без негова подкрепа.

Сюзън гледаше как цифрите светват една по една в обратен ред по пътя към партера. Картината беше много символична, вероятно защото подсказваше, че времето изтича.

Тя изпитваше здравословно чувство на недоверие към Ейбъл Уедърс и въобще към политиката в областта на правозащитните институции. Но в едно не можеше да не се съгласи с Уедърс. Нейните инстинкти също ѝ подсказваха, че убиецът е извънредно умен. Обичайните предохранителни мерки едва ли щяха да бъдат достатъчни. Щеше да извърши ново убийство и то скоро.

Един час след заседанието с Голд и Уедърс, в един празен кабинет близо до този на Дейвид, Сюзън се среща с родителите на Патси Моргенстърн.

Майката беше към четиридесетгодишна пълничка жена, която би изглеждала весела, ако не беше крехкият тревожен поглед в очите. Сюзън го беше видяла на снимката в жилището на Патси, но сега беше още по-осезаем поради скръбта, изписана върху лицето ѝ.

Бащата седеше наведен напред, уж за да слуша Сюзън, но всъщност едрото му тяло се накланяше към съпругата му, сякаш за да я защити. През целия разговор той я държеше за ръката.

— Съзнавам колко сте разстроени — заговори Сюзън — и не ми се иска допълнително да ви натоварвам, но ние вярваме, че ако успеем да научим повече за Патси, можем да открием някоя следа, която да ни отведе до убиеца.

— Нищо не разбирам — обади се госпожа Моргенстърн. — Патси беше щастливо и нормално момиче. Нормално във всяко отношение. В живота ѝ нямаше нищо, което да доведе до подобно нещо. Изпращаме дъщерите си в университета, за да учат, а не да ги убиват.

По бузите ѝ тихо потекоха сълзи. Съпругът ѝ я стисна за ръката и погледна към Сюзън.

— Ще направим всичко, което можем, за да ви помогнем — промълви той и се закашля.

— Доколкото разбирам, инспектор Голд ви е разпитал за приятелите и колегите на Патси в университета — продължи Сюзън. — Аз няма отново да ви занимавам с това. Знам, че сте уморени и искате да се приберете у дома. Искане ми се само да ми разкажете за интимния живот на Патси. Момчета, срещи...

— Излизаше с момчета като всяко друго момиче — бързо отвърна госпожа Моргенстърн. — Тя беше чудесно, нормално момиче. Нищо не разбирам.

За Сюзън не беше никак трудно да види как майката се старее на всяка цена да представи Патси като напълно нормална. Едва ли щеше да научи нещо смислено от нея.

— Господин Моргенстърн, Патси доверявала ли ви е нещо за момчетата, с които се среща в училище? Да ви е молила за съвет, например?

Той поклати глава.

— Тя не говореше много за тези неща. Нито в колежа, нито в училище. Беше прекалено чувствителна на тази тема. Заради ръста си. Но имаше много приятели. Излизаше често и се срещаше с много хора.

Той погледна към жена си сякаш за потвърждение.

— Водеше напълно нормален живот — заяви отново госпожа Моргенстърн. — Нормален във всяко отношение. Нямаше нищо... Нищо!

Сюзън долавяше зад чисто майчинското желание на госпожа Моргенстърн да защити рожбата си някакво смущение по отношение на секса. Личеше ѝ, че е скована и неуверена в себе си. За нея сексът беше по всяка вероятност болезнена тема. Ако това е бил проблем и за дъщерята, навярно не ѝ е било лесно. Сюзън започваше да разбира дилемата на Патси. Високо момиче, навярно не е излизала с много момчета в училище, не е можела да споделя чувствата с майка си заради прекаленото ѝ желание да я предпази от опасностите, свързани със секса.

Сюзън искаше да поговори насаме с господин Моргенстърн. От друга страна Патси едва ли е споделяла много с баща си. На нейната възраст малко момичета постъпват така.

— Психолозите твърдят, че момичетата често вземат за образец начина, по който майката е била ухажвана като момиче — реши да рискува тя. — Ще възразите ли, ако ви помоля да ми разкажете как сте се запознали вие двамата?

— Ние се познавахме и ходехме заедно още от училище — обясни господин Моргенстърн. — В Шампейн, където сме отраснали и двамата. Баща ми продаваше коли там и там се пенсионира. Бащата на Диана работеше в застрахователна компания на недвижими имоти. Семействата ни се познаваха. Оженихме се точно преди да отида да уча в колежа.

— И Патси е била първото ви дете?

Майката кимна, като избягваше да погледне Сюзън в очите. Господин Моргенстърн се размърда на стола си.

— Патси беше ли като другите ви две деца? — попита Сюзън.

— Малко по-умна, бих казал. — Господин Моргенстърн се обърна към жена си: — Нали така, Диана? Патси беше много умно момиче.

Очите на жена му се напълниха със сълзи при думата „беше“.

— О, господи — изохка тя.

Сюзън се приближи и докосна ръката ѝ.

— Ужасно е — рече тя. — Не се стеснявайте, дайте воля на чувствата си. Няма нищо по-болезнено от това да загубиш първородното си дете.

Госпожа Моргенстърн кимна. Сюзън отново забеляза бързия поглед, който тя скришом хвърли към мъжа си.

— Как се чувстваше като спортистка? — попита Сюзън и се обърна към него. — Стремежът ѝ към по-високо образование пречеше ли на спортните ѝ занимания?

Той поклати глава.

— Тя беше много дисциплинирана. Разпределяше времето си много добре. Имаше достатъчно време за учене, както и за тренировки. Не ѝ оставаше много време за близките. Но ние разбирахме положението ѝ. Имаше големи възможности и полагаше много усилия да ги реализира.

Сюзън отново получи усещането, че ѝ представят официална версия за живота на Патси. Силните сигнали от докосването на вещите на Патси в жилището ѝ говореха друго.

— А отношенията с момчетата? — настоя тя. — Спортът ограничаваше ли я в това отношение, докато беше в училище?

Бащата се наведе напред.

— Нямахте си постоянен приятел — каза той. — Децата ходеха най-вече на групи. Нали знаете — на кино, на екскурзия, по купони. Тя много ходеше по такива места, но нямаше някое определено момче...

Сюзън виждаше, че темата кара госпожа Моргенстърн да се притеснява.

— Съжалявам, ако ви притеснявам с въпросите си — рече тя. — На Патси беше ли ѝ трудно в гимназията?

— Не бих го нарекъл трудно само по себе си — започна бащата.

— Не разбирам защо едно момиче трябва непременно да тръгне с първото срещнато момче — прекъсна го госпожа Моргенстърн. — Патси беше много заета. Но беше напълно щастливо и нормално момиче. Излизаше и се срещаше с хора колкото е необходимо.

— Изразявала ли е съжаление, че си няма постоянен приятел? — попита Сюзън.

— Не, никога. Защо изобщо едно момиче непременно трябва да има постоянен приятел? В повечето случаи това само създава проблеми.

Госпожа Моргенстърн говореше необичайно разпалено. Съпругът ѝ извърна лице настрани.

— Патси искаше да постигне нещо в живота си — завърши майка ѝ. — Не ѝ трябваше никакъв приятел. Не е съжалявала. Беше щастливо, нормално момиче. Нормално във всяко отношение!

Сюзън се облегна назад. Нямахме смисъл да продължава в тази посока. Може би по-късно ще може да поговори насаме с бащата. За момента беше най-добре да ги остави да се отдадат на скръбта си.

Тя се извини и отиде в дъното на коридора в кабинета на Съдебномедицинската лаборатория, където Дейвид Голд пиеше кафе от пластмасова чашка и гледаше втренчено през прозореца.

— Успя ли да научиш нещо? — попита той.

— Твърде малко. Не желаят да споделят нищо. Особено майката. Разбрах все пак, че Патси не се е радвала на голям успех сред момчетата в училище. Срамувала се е от ръста си. Не е имала приятел.

— Нещо друго?

Сюзън кимна.

— Подозирам, че Патси е била зачената преди родителите ѝ да се оженят. Тя е била най-голямото от трите им деца. Родителите са се оженили веднага след завършване на гимназията. Майката определено се притеснява, когато стане дума за секс.

Голд остави чашката с кафе.

— Значи не успя да научиш много.

— Не, не успях.

— Едва ли има смисъл да им казваме нещо по този въпрос — рече той, като докосна папката на бюрото.

— Какво е това? — поинтересува се Сюзън.

— Открили са следи от сперма. Съдебният лекар твърди, че е правила секс в рамките на шест часа преди убийството.

Сюзън го изглежда продължително.

— Съответства ли на пробата от слюнка върху мивката? — попита тя.

— Изследването за ДНК още не е готово — отвърна той, — но съдебният лекар каза, че вероятно да. Същата кръвна група.

Голд се изправи и скръсти ръце, едновременно доволен и погнусен.

От сутринта валеше типичен чикагски сняг, който посипваше като с пудра голите морави и образуваше вихрушки из улиците и алеите, без да се задържа. В някой друг град улиците навярно щяха да бъдат черни и лъскави от топящия се сняг, но тук студеният вятър държеше улиците сухи. За да се пазят от студа, студентите се бяха увили целите така, че беше трудно да се различи кой е момче и кой момиче. Сюзън обаче не можеше да не забележи, че момичетата вървяха на групи по пет-шест. Не им се искаше убиецът да открие поредната си жертва сред тях.

Стефани Мерц, съквартирантката на Патси, придружавана от полицаи, се беше върнала за малко в квартирата, за да си вземе някои неща. Временно я бяха настанили в общежитието за аспиранти.

Сюзън се срещна със Стефани в студентския клуб. Стефани беше дребно и красиво момиче със зелени очи и лунички. Имаше самоуверен вид, но бледността и уплашеният ѝ поглед издаваха влиянието на станалите събития.

— Много мило, че реши да ми отделиш малко време — рече Сюзън. — Как се чувстваш?

— Доста добре — отвърна момичето. — По-добре, отколкото преди няколко дни. Все пак изглежда още не съм се оправила напълно. Но поне мога да се съсредоточа достатъчно, за да си уча уроците.

— След време ще ти мине — рече Сюзън. — Човек не се оправя така лесно след смъртта на приятел. Ще мине дълго време, докато престанеш да скърбиш или дори да се чувстваш виновна.

Сюзън не каза нищо повече, но знаеше, че се е изразила доста меко. Нерядко се случваше неочакваните белези да се загнездят трайно у човека, съжителствал с убийтия, особено ако е жена и приятелката ѝ е станала жертва на сексуално престъпление. Месеци, дори години след инцидента могат да се проявят смущения в половата активност, например фригидност, и да не се поддават лесно на лечение. Все пак Стефани беше млада и здрава.

— Говорих с родителите на Патси — продължи Сюзън. — Бяха твърде разстроени, за да ми помогнат с нещо. Останах с впечатлението, че Патси не е споделяла много с тях за живота си тук.

— Майка ѝ, нали — отвърна Стефани. — Патси непрекъснато се оплакваше от нея. Каква невротичка била, постоянно се тревожела за нещо. През цялото време я поучаваше. Патси направо щеше да полудее от нея.

— Майките понякога са такива — усмихна се Сюзън.

— Патси даже не искаше да ме покани в дома си — продължи Стефани. — Казваше, че у тях било като в тенджера под налягане. Понеже Патси я нямало там, майка ѝ постоянно досаждала на помалката ѝ сестра, Кейси. Не я оставяла за миг на спокойствие.

— Да разбирам ли, че Патси е била доволна, че е напуснала дома си и е дошла в колежа? — попита Сюзън.

— Съжаляваше само, че не е успяла да замине някъде по-далеч. Казваше, че искала да отиде някъде на изток, или пък на запад, в Лос Анджелис. Но родителите ѝ не можели да си го позволят. Помня, че първото нещо, което ми каза, когато се запознахме в първи курс, беше: „И твоите родители ли са толкова ужасни като моите?“.

— Родителите понякога създават проблеми — отбеляза Сюзън. — Не само че не облекчават живота на децата си, но го правят още по-тежък.

— На Патси определено не ѝ беше леко. — Стефани явно се отпускаше да говори пред Сюзън. — Майка ѝ беше направо откачена на тема секс. Само повтаряше, че момчетата искали само едно нещо — такива глупости. Опитваше се да попречи на Патси да носи хубави дрехи, да си показва краката или каквото и да било. Патси не можеше да покаже отношението към родителите си. Налагаше се да го крие. Но на мен ми каза, че се почувствала жива едва когато дошла тук, в колежа.

— Тук нещата по-добре ли вървяха, искам да кажа по отношение на мъжете и секса? — попита Сюзън.

Стефани се поразмърда леко.

— Малко да. Но не толкова колкото ѝ се искаше. Повечето ѝ приятели също бяха спортисти. Баскетболисти и други такива. Само че тя не искаше да се среща само с тях. Спортисти познаваше още от гимназията. Смяташе ги за тъпи. Тъпи и инфантилни.

Стефани се поколеба. Сюзън мълчеше.

— Искаше й се да се среща с друг тип хора — продължи Стефани. — Но имаше проблеми. Имаше един особен начин на държане. Сякаш беше момче. Винаги бодра и весела. Никога да не покаже слабост. Този тип неща. Така печелеше много приятели, но пък мъжете не я приемаха на сериозно. Тя разбираше това, но не можеше да се спре. Вътрешно беше страшно самотна.

— Вчера видях дрехите й в гардероба в квартирата ви — рече Сюзън. — Разбирам, че не се е обличала много хубаво.

Стефани кимна.

— Тук много момичета носят широки и торбести дрехи. Но правилно сте забелязали — Патси направо прекаляваше в тази посока. Опитвах се да й кажа, че има хубави крака. Всъщност имаше чудесна фигура. Но тя разправяше, че не можела да носи рокли, защото я правели да изглежда много висока.

— Доколкото разбирам, Патси не е имала постоянен приятел в университета — смени темата Сюзън.

Стефани поклати глава.

— Имаше един баскетболист по време на първата година, Боби Фалън. Само че не беше нещо сериозно. Патси излизаше с него само когато й трябваше да отиде някъде с момче. Скъсаха в края на първи курс. Сега той живее с някакво момиче.

— Значи за Патси раздялата не е била голяма загуба — опита се да изясни Сюзън.

— Не особено.

От отговора Сюзън подразбра, че загубата все пак е нанесла удар по самочувствието на Патси, ако не друго.

— С кого излизаше, след като скъсаха с Боби? — попита тя.

— Ами тогава не й беше много лесно. Преживя няколко трудни момента. Всички ги имаме, от време на време.

Сюзън се наведе напред.

— Стефани, имаше ли някой мъж — студент, може би, или пък все едно какъв — който да е демонстрирал нежелан сексуален интерес към Патси?

Стефани се засмя.

— Всякакъв вид сексуален интерес би бил радостно явление при нея. — После поклати глава. — Не, не е имало такова нещо.

— Доколкото разбрах от треньорката на Патси — продължи Сюзън, — тя се е познавала бегло с другите две жертви. Ти познаваше ли ги?

— Не.

— Патси да е споменавала за нежелан сексуален интерес, проявен към която и да е от познатите ѝ спортистки?

Момичето поклати глава.

— Обаждания по телефона? Бележки? Шегички? — не отстъпваше Сюзън. — Каквото и да е.

— Не. Нищо. Никога не съм я чувала да споменава такова нещо.

Последва мълчание. Сюзън разбираше, че трябва да разпита по-надълбоко, но усещаше, че скръбта и приятелството карат Стефани да защитава Патси.

— Имаше ли някой, по когото Патси да си е падала, но безуспешно? — попита тя. — Някой, в когото да е била тайно влюбена? Когото тя самата да е преследвала?

Стефани отмести очи.

— Моля те, разбери ме правилно — обясни Сюзън. — Не искам да поставя Патси в неприятно положение, нито да я представя в лоша светлина. Момичетата често се влюбват, когато напуснат дома си. Това е нормално. Най-често първата любов завършва с разбито сърце. Това е част от съзряването.

Стефани продължаваше да мълчи. Съпротивата ѝ беше съвсем явна.

— Стефани, три момичета вече са мъртви. Полицията прави каквото може, но нямаме много време. Трябва да науча всичко за Патси. Всичко, което може да ни послужи да разберем какво точно се е случило, за да спасим живота на други момичета.

Стефани се колеба дълго. След това въздъхна:

— Да, имаше един мъж — каза тя. — Не ви казах, само защото аз самата не би трябвало да знам за него. Патси го държеше в дълбока тайна. Никога не ми е разказвала за него. Това си беше нейна територия. Разбрах случайно, само защото веднъж отворих чекмеджето на бюрото ѝ, за да взема малко хартия и видях писмото, което му бе написала. Не знам дали го е изпратила, но беше любовно писмо.

— Кой е той? — попита Сюзън.

Стефани съзнаваше иронията в това да пази тайната на момиче, което вече е мъртво.

— Казва се Рон Джордано. Преподава антропология в университета. Патси изкара при него уводния курс. — Стефани събра сили за слаба усмивка. — Един ден ме замъкна в техните часове и тогава го видях как изглежда. Едър мъж.

— Никога ли не е споделяла с теб за връзката си с него?

Стефани поклати глава.

— След онзи семестър тя престана да говори за него. Но знам, че ходеше в кабинета му. Имах чувството, че е... че е влюбена в него.

— Благодаря ти, Стефани — рече Сюзън. — Страшно много ми помогна.

Тя протегна ръка. Момичето я пое и я стисна.

— Сигурно е много интересно да си психиатър — заяви Стефани. — Срецаш се с най-различни хора и въобще... Особено ако работиш за полицията.

— Така е. Работата е много интересна.

— Мислех да се запиша за магистърската програма по психология — сподели Стефани. — Трябва ли да стана лекар, за да се занимавам с вашата работа?

— В известна степен, да — обясни Сюзън. — Но докторатът по психология ще ти помогне да вършиш доста важна работа. — Тя се усмихна. — Не бързай, едно по едно. Засега ходи редовно при психолога в Здравния център. Така ще научиш нещо повече за терапията, докато и без това те лекува. Как върви там, всъщност?

— Като че ли добре — обясни малко смутено момичето. — Говорят ми разни неща, които вече и без това знам. Че не било моя вина. Че нямало да се случи и на мен. Такива работи. Става досадно.

— Мъж ли е психологът или жена?

— Жена. Доктор Бауър.

— Бъди по-търпелива — рече Сюзън. — Тя се опитва да посее някои важни семена, които да можеш да си спомниш, ако преживяното остави в теб трайна травма. Струва ми се, че няма да сгреша, ако ти кажа, че сигурно ще имаш някои смущения. Тя се опитва да те подготви за тях.

Стефани не изглеждаше никак убедена. Но младостта и страхът ѝ в момента работеха срещу терапията, поне в краткосрочен план.

Искаше ѝ се да забрави изцяло травмиращото преживяване.

— Обещавах ли? — попита Сюзън.

— Добре.

След като се раздели със Стефани, Сюзън отиде до редицата монетни телефони при кафето и се обади на Голд. Той бил навън и нямало да се върне преди пет часа или дори по-късно.

Сюзън погледна часовника си. Беше три и трийсет. Подходящо време да хване един университетски преподавател в кабинета му. Затвори и отиде до картата на университетското градче, факултетът по антропология беше само на стотина метра от мястото, където се намираше в момента.

Кабинетът на Рон Джордано беше малко помещение на третия етаж на факултета по антропология, целият натъпкан с книги и списания. Имаше и малка кафемашина, цял стек обърнати наопаки пластмасови чашки и голяма кутия „Икуъл“, които свидетелстваха за невероятното количество кафе, което се изпиваше тук.

Когато Сюзън се зададе по коридора, Джордано стоеше на вратата на кабинета и говореше със свой колега. Наистина беше едър мъж, над метър и осемдесет, облечен в светли джинси и пуловер. Когато Сюзън му се представи, той не се изненада много, че я вижда.

— Допусках, че някой ще ме потърси рано или късно — каза той. Сюзън се огледа.

— Тази стая не е ли прекалено тясна за вас? — усмихна се тя.

— Тесничко е, наистина — отвърна той. — Но когато човек работи в университет, свиква с ограничените пространства.

Нещо в гласа му накара Сюзън да попита:

— В интелектуално отношение? Или физическо?

— Много сте проницателна. Да, понякога има и интелектуална ограниченост. Животът в университета не е точно такъв, какъвто го величаят.

Малка снимка на Рон Джордано във футболен екип висеше зад вратата. Сякаш се криеше там, заявявайки присъствието си, но без да привлича ненужно вниманието. В снимката имаше нещо познато. Мъжът, който току-що седна зад бюрото, и без това й се бе сторил познат отнякъде.

— Току-що се сетих откъде ви познавам — рече тя.

Рон Джордано беше резервен играч от защитата на Мечките от Чикаго, а след това помощник-треньор — някъде преди около седем-осем години. Сюзън го беше гледала, когато ходеха с Ник на мачовете на Мечките.

— Гледала съм ви да играете — допълни тя.

— Много хубаво — усмихна се той, като скръсти ръце зад главата си. — Навярно не сте се отделяли от телевизора. Показвали са

ме не повече от няколко минути.

— Как ви се струва университетският живот след футболната кариера? — попита Сюзън.

— В някои отношения не е много различно. Трябва да бъдеш мил с хората. Трябва да се изявяваш, но така че да не решат, че представляваш заплаха за другите. Трябва да си добър политик. Борбата за повишение иска голямо драпане.

Сюзън кимна. Мнозина от пациентите ѝ бяха от академични среди и се оплакваха от подмолните борби за щатни длъжности и повишения. В известна степен пациентите ѝ бяха помогнали самата тя да прогледне по-добре. Преди вярваше, че академичните среди са приятно място, посветено на интелектуални подвизи и до голяма степен лишени от яростната конкуренция и боричкане на бизнеса. Един от пациентите ѝ, преподавател по английска литература на постоянно място в Северозападния университет, се беше пошегувал, че „интригите са още по-злобни, защото финансовите придобивки са толкова нищожни“. Ние, университетските преподаватели, беше казал той, ще предадем и най-добрия си приятел за гарантирана годишна заплата от трийсет хиляди, или стипендия от десет хиляди.

— Защо станяхте преподавател? — попита тя.

— На първо място, пукнат прешлен и проблеми с гръбнака — обясни Рон Джордано. — Не можех повече да играя футбол. На второ място, спомените за моя преподавател по антропология в щатския университет в Охайо, който ни разказваше страхотни истории за Намбукуара и Маргарет Мийд^[1]. И накрая, стипендията за аспирантура в Джонс Хопкинс, където защитих докторската си дисертация. — Той се усмихна.

— Смятах, че искам цял живот да играя само футбол. Но ето че сега се занимавам с нещо, което ми харесва повече от тичането и пасовете.

— Разкажете ми за Патси Моргенстърн.

Усмивката му изчезна.

— Патси беше моя студентка — започна той — в уводния курс по антропология преди две години. Завърши с много добра оценка.

Той впери поглед в Сюзън.

— Това ли е всичко? — попита тя. — Професор Джордано...

— Рон.

— Добре, Рон. Дошла съм при вас в ролята си на консултант на отдел „Убийства“ в полицията, където разследват убийството на Патси и още две момичета. Ако желаете, мога да кажа на инспектор Голд да разговаря с вас, преди да продължим.

— Знам коя сте — каза той. — Чета вестници.

— Както можете да си представите — продължи Сюзън, — опитваме се да научим всичко, което можем за Патси, както и за другите жертви. Има много подробности за изясняване. Някои са по-обща, други по-лични. Не може да се каже кои ще се окажат от решаващо значение.

— Съжалявам, че се опитах да се измъкна. Смъртта на Патси беше голям шок за мен. Още не мога да го преживея.

— Може би ще ви помогне, ако ми разкажете всичко, което си спомняте за нея.

Той кимна. Последва кратко мълчание, докато той се полюляваше на въртящия се стол, без да откъсва жълто-кафявите си очи от Сюзън.

— Ще се помъча да изпълня вашата молба — каза той. — В памет на Патси... Тя беше истинско американско момиче, или поне се опитваше да е такава. Беше висока и това много я притесняваше. Помня как се запознах с нея, когато дойде да пита за една писмена работа. „Да, това съм аз, дългата“... Това беше постоянната ѝ шега, така се запознаваше с хората. Правеше го с усмивка, вижте колко съм отворена и прочие. Но не беше нужно да я познавате много отблизо, за да разберете, че за нея това си беше истински проблем.

— Срамувала се е от ръста си?

— Това е много меко казано — наведе се напред Джордано. — Цялото ѝ семейство са високи хора. Баща ѝ е метър и деветдесет и пет без обувки. Брат ѝ е два метра. Патси е била възпитана да крие истината за ръста си, както много жени крият възрастта си. Когато станала метър и седемдесет и пет, казвала, че е метър и седемдесет. Когато минала метър и осемдесет още в юношеските си години, криела истината, сякаш била някаква срамна тайна. Престанала да расте, когато била вече метър и осемдесет и пет, а тогава вече височината била истинското проклятие на живота ѝ.

— Как научихте всичко това? — попита Сюзън.

Той се засмя.

— Не беше трудно. Едва се бяхме запознали по-отблизо, когато тя ми разказа „истината в най-зловещите ѝ краски“, както сама се изразяваше. Страшно ѝ се искаше да го каже, за да ѝ олекне. Мисля, че това беше официалното въвеждане в личния ѝ живот, само за близки приятели.

Сюзън имаше усещането, че той се опитва да омаловажи значението на отношенията си с Патси, като се представя за един от многото хора, заслужили подобна степен на доверие.

— Ръстът беше само част от нещо по-голямо — продължи той. — От най-ранна възраст я бяха възпитавали да мисли за себе си като за спортистка. Беше по-висока от повечето момчета и имаше природни дадености на спортист. Още в началото на гимназията е имала проблеми с противоположния пол. Била прекалено висока. И вече била влязла в ролята на „едно от момчетата“.

Той взе един молив от бюрото и го завъртя между пръстите си, без да изпуска от очи Сюзън.

— В гимназията нямала приятел — продължи той. — Нито приятел, нито гадже, никакви балове, никакви изпращания до дома. Абсолютно нищо. Мотаела се с тайфа момичета, които били в същото положение. Смятали я за най-готината от всички, най-отворената. Само че това са глупости. — Той въздъхна. — Не се разбирала с майка си, което допълнително ѝ тежало. Не била щастлива в семейството си.

— Май доста е споделила в този кабинет — рискува Сюзън.

— Да, тук и на пистата — кимна той. — Ходехме да тичаме заедно. Аз тичам доста, за да се поддържам във форма. Обичаше да тича с мен, когато нямаше лекции и упражнения. Тичахме заедно, а после ходехме да пием кафе в спортната зала или в студентския дом.

Той видя изражението на Сюзън и се засмя.

— Да, разбира се, че беше влюбена в мен — рече той. — Личеше си от самото начало. Всъщност, тя самата се шегуваше по този въпрос. „Обажда се почитателка номер едно“, казваше тя, когато оставяше съобщение на телефонния ми секретар. Отначало ми харесваше чувството ѝ за хумор, но после все повече започнах да разбирам, че страда от невероятно ниско самочувствие.

— Високият ръст у едно момиче може да се окаже истинско проклятие, също като родителите му да се разведат или да го изоставят — отбеляза Сюзън.

Той кимна.

— В училище и в колежа познавах доста спортистки, но тогава не разбирах достатъчно добре какво преживяват. Мъжете спортисти могат поне да се надяват, че ще се докопат до кокала в спорта. Жените нямат дори това. След като завършат кариерата си, могат да се надяват само на треньорско място в някой колеж или да станат учителки по физическо възпитание в училище. Кое то съвсем не е същото. А са пожертвали за спорта не по-малко от мъжете.

— Казахте, че в училище нямала приятел — намеси се Сюзън. — А в колежа?

Той повдигна вежди.

— Знаех си, че ще стигнете до този въпрос. Доколкото ми е известно, излизала е от време на време с двама спортисти. Но връзката им не стигнала до никъде. Патси беше много самотно момиче.

Сюзън го изгледа.

— Да сте коментирали нещо за убийствата?

— Разбира се, поне аз. Не познавах другите момичета, но естествено се питах дали има нещо общо с университета. Може би убиецът ги е познавал по някакъв начин, може би е имал някакво особено отношение към жените спортистки. Нещо такова. Но размишленията ми не стигнаха доникъде.

Сюзън усещаше, че той крие нещо. От него се излъчваше силно чувство на вина, на някаква отговорност.

— Патси проявявала ли е желание да спите с нея? — попита тя.

Той видимо посърна.

— Ама че въпрос.

— Само между нас — обясни Сюзън. — Повярвайте ми, нямам никакво намерение да ви zlepоставям или да очерням паметта ѝ.

Отвън долетя силен писък. Сюзън и Джордано се надигнаха едновременно и се втурнаха към прозореца. Един студент беше вдигнал някакво момиче, явно приятелката му, и я въртеше във въздуха. Движенията им изпрацаха вихрушки сняг към небето.

Сюзън изпусна шумно дъх и се върна на мястото си. Джордано я проследи с поглед.

— Не е лесно да се живее в постоянно напрежение — отбеляза тя.

Той кимна разсеяно. Личеше си, че размишлява над въпроса ѝ.

— Да — каза най-сетне той. — Искаше. Беше по време на втората ѝ година в колежа. Дотогава тя вече беше, както казвам аз, член на старата гвардия. Една вечер дойде при мен много разтревожена. Скъсала била с Боби, баскетболиста, с когото излизаше. Опитваше се да го представи като нещо незначително, но забелязах у нея отчаяние, каквото преди не бях виждал. После изведнъж ми зададе директно въпроса: Дали ще спя с нея.

Сюзън не отместваше очи от него.

— И вие какво казахте?

— Казах не, разбира се — обидено отвърна той.

— Тя как го прие?

— Каза, че била девствена, че повече не можела да понася да е девствена, че това я убивало... Бил съм първият ѝ познат мъж, както каза тя, от когото искала да изгуби девствеността си. Когато го чух, се почувствах ужасно.

— Не бяхте ли поласкан? — попита Сюзън.

Той поклати глава.

— Не, не. Отдавна съм се простил с образа си на герой. Онази вечер усещах само ужасяващата ѝ самотност. — Той сви рамене. — Тя не беше първата. И други момичета са опитвали. Самотни, тъжни момичета, които не се справят с трудностите на пазара на тела в колежа. Много често се насочват към любимия си преподавател. Това прави работата ни още по-трудна. Човек иска да създаде близки отношения със студентите си, отношения на доверие. Само че на тях често им се иска това да прерасне в нещо повече. Заради възрастта, а пък и по други причини.

— Разбирам ви — рече Сюзън.

— Трябваше да се досетя — засмя се той. — Как се казва това в психиатрията?

— Изместване — обясни Сюзън. — По време на обучението ни учат, че пациентите ще искат да се влюбят в нас. Това е предсказуемо и никак не е полезно за работата. Опитваме се да го накараме да работи в наша полза. Само че често има обратен ефект. Не един пациент се е отказал от терапията си, когато психиатърът не е желал да бъде въвлечен като личност. — Тя се намръщи. — А понякога психиатърът не е достатъчно силен, за да устои на съблазните.

— Е, значи ви е познато положението ми — заключи той.

— Да, познато ми е.

Сюзън продължаваше да има усещането за някаква вина около него. Допускаше, че с мъка спечелената зрелост във възгледите му се дължи отчасти на допуснатата неблагоприятна постъпка, несъмнено по време на първите му стъпки в академичния живот. Устоял бе на поканата на Патси Моргенстърн, но може би преди много години друга студентка го е заварила в момент на слабост.

— Открихте ли какво се е случило после? — попита Сюзън.

— Какво искате да кажете?

— Патси Моргенстърн не е била девствена, когато е била убита — обясни тя. — Установено бе при съдебномедицинската експертиза. Не знаете ли как е станало?

Той поклати глава. Сюзън беше убедена, че това е основният източник на болка и съпротива.

— Подозирате ли, че е имала сексуална връзка с някого, като начин да понесе по-лесно вашия отказ например?

Той се изправи.

— Може да подозирам много неща — рече той. — Но след този епизод отношенията ми с Патси вече не бяха същите. Тя вече не ми се доверяваше. Бяхме просто приятели.

Сюзън се усмихна.

— Също като бивш любовник.

Той кимна.

— Да, разбирам какво искате да кажете. В края на краищата, в нейното предложение имаше вложена любов. Още не ми дава мира, като се сетя. Момиче, което ти предлага... Да ви призная, подозирах, че след онази вечер при мен тя е загубила девствеността си с някой друг. Няколко месеца не дойде в кабинета ми. После неочаквано се появи на пистата. Направихме заедно няколко обиколки, като преди. Тя не приказваше много. Аз също. Чувствах, че ѝ тежи нещо. После ми каза, че съжالياва за станалото. Казах ѝ, че няма за какво да съжالياва. Нещо в поведението ѝ ме накара да си помисля, че е успяла да направи с друг това, което искаше да направи с мен. Естествено, тревожих се, че преживяното може да е влошило нещата, вместо да ги подобри. — Той въздъхна. — Така и не разбрах. Както казах, вече не бяхме така близки.

— Цяня откровеността ви — отвърна Сюзън. Изправи се и видя, че полата ѝ се е смачкала. Оправи я, доколкото можеше. Изминалият ден не беше от най-лесните. Трябваше да се преоблече.

— Тъжното е — обади се Джордано, — че Патси беше наистина много хубава. Имаше дълги крака, много хубави, хубава беше и в лице. Имаше разкошна усмивка. Би могла да има всеки мъж, когото поиска, стига самочувствието ѝ да не бе така ниско.

Сюзън усети, че при тези думи той оглежда нейните крака, което я зарадва.

— Съквартирантката ѝ ми каза същото — рече тя. — Но не можела да убеди Патси да се облича по-хубаво.

— Не е лесно да си жена, нали? — отбеляза той. — Дори когато си психиатър?

— Дори когато си психиатър — усмихна се в отговор Сюзън.

— Позволете да ви изпратя до долу.

Той остави вратата на кабинета си отворена и тръгна да изпрати Сюзън до стълбите. Зимният пейзаж проблясваше през високите прозорци, светлината вече отслабваше.

— Навън е студено. — Той взе палтото на Сюзън и ѝ помогна да го облече.

Тя пъкна ръце в ръкавите на палтото си, чувствайки топлината на неговите ръце на раменете си.

— Отраснала съм на по-топло. Още не съм свикнала с Чикаго.

— Никой не свиква напълно с Чикаго — отвърна той. — Даже местните.

— Много ми помогнахте — рече тя. — Благодаря ви.

— Малко ми е трудно да свикна с това — рече той. — Патси можеше да постигне толкова много. Беше прекрасен човек.

— Това е най-ужасното при убийствата — отбеляза Сюзън. — Лишава света от ценни хора. Лишава нас, живите от присъствието им.

Той я изгледа отблизо.

— Ако си спомня още нещо — попита той, — да ви се обадя ли?

— Разбира се.

Той я изпрати с поглед по стълбите, куфарчето ѝ се удряше отстрани в хълбока, докато тя придържаше палтото си. Внезапен порив на вятъра залепи кичур коса на бузата ѝ. В този миг приличаше на

ученичка, която подскача по тротоара на здравите си млади крака. С усмивка той пусна вратата да се затвори.

Когато стигна до колата си, прасците на Сюзън боцкаха от студа, а пръстите ѝ бяха измръзнали. Ръката ѝ трепереше така, че едва успя да завърти ключа. Отвътре предното стъкло беше цялото покрито с лед.

— Хайде де, хайде — измърмори тя, когато двигателят най-сетне запали и парното рязко се включи.

Пъхна ръцете си в ръкавите, за да ги стопли. Докато чакаше, мислите ѝ се върнаха към разговора с Рон Джордано. Не се съмняваше в думите му. Той наистина харесваше Патси Моргенстърн. Чувството му на вина бе породено от факта, че тя го бе помолила за помощ, а той не бе успял да ѝ помогне. Сюзън не вярваше да я е излъгал за сексуалната си връзка с Патси. Ако беше излъгал, тя щеше да долови признаците.

[1] Маргарет Мийд (1901–1978) — американска антроположка.
— Бел.пр. ↑

Дейвид Голд беше по-ранобуден и от Сюзън. Обикновено заспиваше преди дъщерите си и се будеше към пет. Когато чуеха в колко часа става, мнозина от колегите му питаха дали не ходи да тича. Но Голд не беше спортна натура. Неговата идея за спортуване се изразяваше в гледането на мачовете на Чикагските бикове без дори да си вдигне краката на масата.

Когато работеха заедно, Сюзън и Голд често се срещаха на кафе към шест или шест и половина сутринта. Голд започваше работа в осем без петнайсет, а първият пациент на Сюзън обикновено идваше в осем. Срещнаха се в любимото си кафене на две преки от сградата, където се помещаваше кабинетът на Сюзън. Съдържателят беше италианец, почитател на силното кафе. Сюзън обичаше приятната тръпка от кофеина, а Голд си падаше по италианските сладкиши, които печеха всеки ден на място.

Сутринта след срещата на Сюзън с Рон Джордано тя се срещна с Голд, за да му разкаже впечатленията си от него и отношенията му с Патси Моргенстърн.

— Значи според теб той не крие нищо — заключи Голд, докато въртеше чашата си, загледан в Сюзън.

— Убедена съм. Стори ми се много пряк и непосредствен.

— Не вярваш ли, че може да е преспал един-два пъти с нея? — попита Голд. — Доколкото разбирам, той я е харесвал.

— Мисля, че каза истината.

Голд кимна.

— Е, това поне обяснява защо спермата, която намерихме у нея, не е негова — продължи той. — Установи се, че е тип А. Според медицинския си картон в университета, Джордано е нулева група.

— И докъде стигна издирването в тази насока? — поинтересува се Сюзън.

Голд въздъхна.

— Вчера се концентрирахме върху мъжете студенти в университета — поде той. — Всъщност, във всички местни колежи.

Момчетата ми са затънали до уши във всякакви бумаги. Няма да повярваш колко откачени типове влизат в колежа. И то със стипендии.

— Знам — отвърна Сюзън и се усмихна. — Нали лекувам повечето от тях. Това е трудна възраст. Всички видове патология се проявяват дори у хора, които стават напълно нормални, когато достигнат зрелост.

— Мен да питаш, някои от тия кукувци няма да се оправят цял живот. — Той отпи глътка кафе.

До срещата си с Дейвид Голд Сюзън беше водила доста спокоен живот, дори за психиатър. Малцина от пациентите ѝ бяха извършвали престъпление, още по-малко пък убийство. Сега, покрай работата си с Голд към отдел „Убийства“, тя прекарваше стотици часове с убийци, които едва се различаваха от другите хора, докато човек не откриеше какво са сторили.

Голд махна на сервитьорката и посочи празната си чиния. С усмивка тя взе още една поничка със сметана от витрината до касата и му я донесе.

— Ти никога ли не напълняваш? — попита го Сюзън, която набързо пресметна, че тази паста навярно съдържа не по-малко от две хиляди калории.

— Изглежда имам добри гени — рече той. — А може би защото прадедите ми поколения наред са гладували в онези забутани селца из Русия, аз сега мога да ям колкото си искам.

Сюзън се усмихна. Стана ѝ мъчно за съпругата на Дейвид, която качваше килограми много лесно и трябваше с часове да се поти в залата за аеробика, за да поддържа формата си, а същевременно наблюдаваше как мъжът ѝ ежедневно се тъпче със сладки, мазни и пържени неща, без да качи и грам. Даже дъщерите на Голд, които умираха за сладкиши и торти, не можеха да се мерят с него.

— Кога пристига Майкъл? — попита Голд.

— Във вторник.

— Момчетата много се вълнуват. Искат да им дойде на гости. Ще успеете ли да го включите в програмата си?

— Защо не?

Дъщерите на Голд, Джоузи и Алиса, бяха приятелки с Майкъл. Настояваха да остане да преспи у тях поне една нощ. Сюзън си беше създадала определен ритуал — водеше го на вечеря у Дейвид и Каръл в

малката им къщичка във Франклин Парк. Домът им беше очарователен, малко разхвърлян, но това го правеше още по-уютен. Каръл беше чудесна. Семейство Голд не бяха прекалено последователни в спазването на еврейските традиции, но спазваха основните празници заради момичетата и смятаха да отбележат техните бат мицва^[1], когато навършат съответната възраст.

— Не ме интересува особено дали вярват в Господ — казваше Голд. — Искам само да знаят, че всяко нещо си има своето значение, че има разлика между добро и лошо, правилно и неправилно, което никак не е лесно в наши дни.

Майкъл веднъж попита Сюзън дали може и той да стане евреин, когато порасне. Докато му обясняваше, че това е въпрос на свободен избор, самата тя не можеше да не си признае, че еврейските обичаи на Дейвид Голд бяха запленили и нея. Навремето го бе попитала как се чувства като евреин. Той се беше разсмял.

— Била ли си някога в чужда страна, някъде далеч, където най-неочаквано срещаш друг американец? — я беше попитал той. — Е, така се чувства евреинът, когато срещне друг евреин. Имате нещо общо. Всъщност, еднакви сте във всичко. Понякога не се радваш толкова, че го виждаш, иска ти се да си сам. Но е някакъв вид връзка. А в нашия свят връзката с непознат е голяма рядкост.

Сюзън погледна Голд. Той беше оставил поничката си и я наблюдаваше напрегнато.

— Вчера в кабинета на Уедърс — започна той — ти премълча нещо.

Сюзън се усмихна. Голд я познаваше по-добре от всички. От него нищо не можеше да скрие.

— Да ти призная, в квартирата на Моргенстърн почувствах нещо по-различно — каза тя. — Сякаш нещо...

— Сякаш какво?

Сюзън сбърчи чело.

— Сякаш всичко беше специално нагласено. На нас двамата ни е ясно за какво става въпрос. Специално нагласено така, че да пресъздаде нечия фантазия, без съмнение. Но ми се стори, че е нагласено и за да го забележим ние. Не мога да ти кажа как точно. Но нещо там беше по-неестествено отколкото на другите места, дори на местата на серийни убийства. Почувствах се объркана.

— Може би това е част от целта на убийството — предположи Голд. — Сама каза, че организираните убийци понякога усъвършенстват методите си, за да дразнят полицията.

— Може би.

— Не се тревожи излишно. Ще го пипнем. Уби три момичета от един и същ университет. Някъде в университета трябва да има хора, които са го видели, които ще могат да направят връзката. Като се замислиш, той не е чак толкова умен. Жертвите са прекалено близки. По възраст, по тип, дори по отношение на своята алма матер. Според мен убиецът е някъде много близо.

— Надявам се да си прав.

На Сюзън не ѝ се искаше да говори повече. Разсъжденията на Голд бяха логични. Оценката му на местопрестъпленията също. Убиецът беше много извратен, навярно до степен да стане безразсъден. А ако се съди по външните белези, трябваше да е някъде наблизо.

Сюзън задържа съмненията за себе си. Не ѝ се искаше да признае пред Голд, че злото, което почувства в квартирата на Патси Моргенстърн, е по-различно от онова, което обикновено чувстваше на мястото на извършените престъпления. А сега, като се връщаше мислено към предните две убийства, си даде сметка, че там също беше по-различно.

Различно, но как? На този въпрос Сюзън не можеше да даде отговор.

[1] Бат мицва — еврейски празничен ритуал, с който се отбелязва достигането на религиозна зрелост (тринайсет години) на момиче; съответният празник за момчета се нарича бар мицва. — Бел.пр. ↑

— Навярно сама си го е търсела.

Тимоти Кюен заплашително разтърси вестника. Жена му седеше на кухненската маса срещу него. На третата страница на „Сън Таймс“ имаше съобщение за убийството. Тим винаги четеше „Сън Таймс“, защото не можеше да понася големия формат на „Трибюн“. Таблоидният размер му беше много по-удобен. Във всеки случай, баща му навремето също четеше „Сън Таймс“, както и всичките му колеги в работата. Това беше вестник за работещия мъж.

Тим изчака да види как ще реагира съпругата му. Мълчанието й говореше повече.

— Три студентки — изръмжа той. — Момичетата днес прекалено много въртят опашки.

— Ами Емили? — попита жена му. — Тя също ли върти опашка?

Името на дъщеря му както винаги предизвика обичайната реакция.

— Какво се опитваш да направиш? — попита той и рязко свали вестника. — Мама му стара, ще ме изкараш от кожата.

Дороти сведе поглед към недоизядената си вечеря. Той заплашително затвори вестника и я погледна с присвити очи.

— Не споменавай дъщеря ми — изръмжа Тим.

Неочакван пристъп на гняв я накара да нападне, след като трябваше да си замълчи.

— И на нея не й беше много леко, нали?

Той тресна вестника на масата. Лицето му почервения. Устните му се разтрепериха. Тя вече знаеше, че е сгрешила.

— Приятно ми беше да си поговорим — надигна се Тим и бутна гневно стола назад.

— Къде отиваш? — попита тя. — Не излизай, моля те.

— Отивам там, където няма да ми се налага да слушам лайняни приказки.

Той произнесе думите с подчертано удоволствие и грабна палтото си от закачалката до вратата.

— Тим! — извика тя.

Вратата се отвори. Знаеше, че вече не може да го спре. Всъщност кавгата послужи на Тим за оправдание.

— Довиждане.

Гласът му звучеше повече възмутено, отколкото ядосано. Дороти признаваше наличието на проблем между тях. Някой друг път това би могло да е дори само увертюра. Но преди да успее да каже и дума, той вече беше навън.

Вратата на колата се тресна и двигателят заработи, докато Дороти стоеше до масата и усещаше студения въздух около краката си.

Колата даде на заден и след това изрева по малката уличка — заглушителят беше остарял.

Дороти седна на масата и остана така известно време, оглеждайки кухнята, която миришеше силно на печено свинско. Тишината беше потискаща. Откакто Емили ги напусна, двамата с Тим рядко се хранеха в трапезарията. Кухничката беше идеална арена за постоянните им кавги. Тази вечер помещението ѝ се стори още по-тясно и задушно.

Дороти постоя така още няколко минути, като си играеше нервно със салфетката. После прехвърли поглед върху дребните снимки на Емили над календара. За разлика от друг път, тази година дъщеря им нямаше да се върне у дома. Сцената, която Тим направи при последното ѝ посещение, я прогони завинаги. „С това семейството ми окончателно престана да съществува.“ А семейството беше най-важното за Дороти.

Тя се надигна с въздишка и се зае с чиниите. Сега поне имаше миялна машина, каза си тя и погледна с благодарност новичката „Кенмор“. Цял живот беше мила чиниите на ръка и отказваше идеята за миялна машина, дори когато Тим започна да печели достатъчно, за да си го позволят. Но когато новите им съседни се настаниха и госпожа Костело ѝ показа каква благодат е нейната „кухненска помощничка“, Дороти се реши. Сега вече не можеше да си представи да мие чиниите на ръка. Докато слагаше съдовете в машината, отвън се чу внезапен шум, последван от кратък вик. Тя избърса ръце и се втурна към вратата, през която съпругът ѝ беше излязъл. После погледна през прозорчето.

На заледената алея лежеше някакъв мъж. Облечен беше в дълго вълнено палто, а до него лежеше бял бастун. Явно се беше подхлъзнал на леда.

Дороти отвори вратата няколко пръста и извика:

— Добре ли сте?

Мъжът се мъчеше да се изправи и дишаше тежко. Не отвърна нищо.

— Добре ли сте?

Осъзнавайки, че е сляп, Дороти изтича на пръсти по леда, за да му помогне. Изглеждаше стреснат, но иначе беше в добро разположение на духа.

— Аз съм си виновен — промърмори той. — Не внимавах достатъчно.

Тя му помогна да се изправи на крака. Беше дребен мъж, не повече от метър и шейсет и пет. Дороти му подаде бастуна.

— Този проклет студ — каза тя. — Днес два пъти ръсих със сол. Няма ли най-последно да се затопли?

Той завъртя глава насам-натам, както правят слепите. Ръцете му бяха във вълнени ръкавици с кожа на дланите.

— Благодаря ви много. Добре съм. Нищо ми няма.

Някаква купчинка картончета или бланки се подмяташе в краката му. Дороти видя, че са започнали да се мокрят.

— Изпуснали сте си книжката. — Тя ги вдигна и се опита да ги подреди. — Ето, заповядайте.

— Благодаря ви.

Той гледаше на една страна, по устните му играеше лека усмивка. Носеше тъмни очила.

— Вие ли сте госпожа Кюен?

— Да.

— Чудесно. Значи все пак успях да стигна до вас. Казвам се Калхун. Искрах само да ви оставя едно известие. Съседката ви, госпожа Костело, каза, че може би сте си у дома.

— Благодаря ви.

На Дороти вече й ставаше студено, но нямаше никакво намерение да го кани вътре. Човек трябва да внимава с непознати, дори в този квартал. Освен това Тим отдавна я беше предупредил, че

няма да търпи навлеци в къщата си. Дори посещенията на свещеника го дразнеха.

Слепият откъсна едно листче и го протегна някъде към нея. В настъпващия сумрак тя успя да прочете „Зимен карнавал“.

— Отбийте се при нас, ако имате време. Всички постъпления отиват за благотворителни цели.

Дороти погледна нагоре към небето, откъдето в момента ръсеше нещо подобно на замръзнал дъжд.

— Не е ли неприятно да разнасяте тези неща в такова време?

— О, не — усмихна се той. — Времето не ми пречи.

— Значи сте по-смел от мен — отвърна тя. — Студът и дъждът ме пронизват чак до костите.

— Така е, времето не е много приятно — каза той. — Навремето живеех в Бъфало. Мислех си, че там зимата е люта. Трупаеше сняг до прозорците. Но вятърът тук е по-лош. Понякога направо те изблъсква от тротоара.

Той се държеше много достопочтено, праметнал бастуна върху ръката си. Дребен човечец, помисли тя, но със самоуважение, пропорционално на битката, която трябва да води в трудния си живот. Дороти се запита дали е сляп по рождение. Листовката в ръката ѝ вече съвсем се измокри.

— Е — каза тя, — аз ще се прибирам. Благодаря ви, че се отбихте.

— Удоволствието е изцяло мое, госпожо Кюен. Елате при нас. Ще има много награди. Имате ли деца?

— Имам дъщеря, но тя учи другаде.

— В колеж? — попита той. — Или в частно училище?

— В колеж — излъга Дороти.

— Е, навярно е много заета. Довиждане, засега.

Той се запъти надолу по алеята. Бастунът му се влачеше по заледения бетон на алеята. Тя се трогна от бавната му, но сигурна походка. Влезе вътре и си наля едно питие. Остави листовката на плота, сложи препарат в миялната машина, но не я пусна. Искаше първо да си довърши чашата с уиски.

Цял живот Дороти не беше вкусвала алкохол. Но откакто Емили ги напусна и Тим започна да пие много, алкохолът сякаш стана пълноправен партньор в тежката участ, сполетяла брака ѝ. Отначало

опита, само за да разбере какво толкова намира Тим в пиенето. След това, с някакво извратено чувство, продължи да пие, винаги в негово отсъствие, може би, за да му го върне. Знаеше, че той ще се върне пиян и ще се тръшне на леглото, без да й каже и дума. Обхващаше я усещане, граничещо едновременно с бунт и безнадеждност при мисълта, че и тя ще мирише на уиски, когато двамата заспят.

Питието свърши. Отбеляза, че го изпи по-бързо отколкото снощи. Сложи чашата в миялната машина и я включи. След това тръгна към задната част на къщата. Искеше да се преоблече, преди да се настани в хола да погледа телевизия.

Цяла вечер щеше да е сама. Тим щеше да стои в кръчмата най-малко до единайсет заедно с другите пияници, главно безработни мъже на средна възраст. Ако, разбира се, приемем, че наистина прекарва всичките си вечери в кръчмата и само с мъже. Напоследък тази мисъл започваше да я тормози.

Съблече блузата си и я хвърли в коша за пране. Погледна се в огледалото и направи гримаса. Беше напълняла и станала безформена. Струваше й се, че е минала цяла вечност от времето, когато в огледалото на бащиния си дом се възхищаваше на твърдите си гърди и добре оформени крака.

Отвори гардероба. Навлече нощницата си през глава с гръб към леглото. Когато главата й се подаде, видя мъжа. Той й се усмихваше. Изглеждаше свършено различно. После осъзна, че е заради очите. Беше свалил тъмните очила. Очите му бяха мънички и черни. Също като две въгленчета, лъскави, но непроницаеми. Това правеше погледа му още по-смуцаващ.

— Дороти — прошепна той.

— Как влязохте тук? — едва успя да каже тя.

Беше твърде изненадана, за да се уплаши. Мъжът лекичко поклащаше глава насам-натам. Усмивката му беше закачлива, почти изпълнена със съчувствие.

Ноздрите на Дороти потрепнаха, долавяйки особена миризма. Сладникава, остра миризма, напомняща отдавна забравените опити по химия в училище.

— Дороти Кюен — изрече той. — Произнася се с ударение на „е“-то, нали?

Дороти го зяпаше втренчено, с отворена уста.

— Надявам се да го изпишат правилно. Ще станеш известна.

— Аз? Известна? — Тя постави срамежливо ръка върху гърдите си.

— Разбира се — отвърна той, като напредваше към нея с малки стъпчици. — Известна личност. Цял живот си го очаквала.

Обви с ръце кръста ѝ, почти като партньор за танц. Дороти се почувства абсурдно, защото беше доста по-висока от него. Спомни си бавните му, уверени стъпки през снега. Миризмата се усещаше по-силно. Усети, че ѝ се повдига.

— И всички ще се питат: „Защо точно госпожа Кюен?“ — продължи да шепти той. — „Какво толкова е направила Дороти, за да заслужи подобна чест?“

Като игриво дете, той се метна зад нея и ето че държеше и двете ѝ ръце. Буташе я към пода. Силата му я изненада. Щеше да извика, но бързата хватка около гърлото я спря.

— Ти си четвъртата, Дороти! — възкликна той. — За теб ще пишат всички вестници!

Вече не можеше да си поеме дъх и почувства силен натиск върху гръбнака. Стаята притъмня. Сети се за човека с тъмните очила и остриите черни очички. В съзнанието ѝ изникна собственият ѝ образ на сляпа жена, която смело си пробива път с бяло бастунче през ледената пустош. Кой ще ѝ покаже пътя? Накъде е тръгнала?

Тогава мракът почервения и тя изгуби съзнание.

— Истински скандал — възкликна бащата на Хайме и изключи телевизора.

В трапезарията майка ѝ нареждаше чиниите с печено месо. Хайме носеше големите купи с картофено пюре и грах. Вечерята беше по-обилна от обикновено, защото тази вечер Хайме си беше у дома.

— Нещата винаги продължават още — отбеляза баща ѝ. — Заложено е в самата им същност.

Седнаха на масата. Родителите ѝ седяха точно там, където бяха седели още когато Хайме беше малка. Един срещу друг, а Хайме помежду им.

— Ами... — Хайме имаше желанието да се противопостави, но се страхуваше, че този път баща ѝ е прав.

Насилието не им беше непознато, макар спокойният дом да не издаваше този факт. Отдавна, преди много време, още преди Хайме да се роди, домът им е бил нападнат. Тогава баща ѝ се прославил, защото отказал да напусне къщата.

— Но този път не е младо момиче — каза Хайме.

— Да. Това е интересно. — Баща ѝ я погледна над чашата си с кафе. — Ти какво мислиш?

Говореше ѝ така, сякаш му беше съпруга. Винаги говореше с този тон, когато искаше мнението ѝ по някакъв въпрос.

— Мисля, че убиецът е разширил дейността си — отвърна Хайме. — Нали така правят обикновено.

Говореше преднамерено несериозно, за да прикрие тревогата си.

— Не знам — каза баща ѝ, свивайки леко вежди. — Не съм специалист по серийните убийства. Аз познавам по-друг тип хора.

Той се пресегна да си вземе хлебче. Както винаги на масата беше облечен със сако с жилетка. Официалността бяха част от собственото му детство, както и проява на подредения му характер.

— Всъщност — продължи Хайме, — може би не е толкова различно както изглежда. Преподавателят ми по социология твърди, че серийните убийства често имат много общи черти с убийствата от

омраза. Подбудите са същите. Жертвата е избрана, защото чрез нея се поражда непреодолимо напрежение у убиеца. Нещо като обида към личността му.

Баща ѝ присви очи.

— Този преподавател да не е живял някога на булеварда на Славата?

— Той си разбира от работата, татко.

Хайме беше напрегната. Изненада се от собственото си спокойствие. Даже вилицата в ръката ѝ не трепереше.

— Е, каквато и да е истината, четири жени са вече мъртви — заключи той. — Четири е вече прекалено много. Не знам какво прави полицията в този град.

Въпреки напрежението си, Хайме се засмя. Харесваше ѝ, когато баща ѝ е също толкова объркан и възмутен, колкото всички други. Толкова голяма част от живота си прекарваше в старание да бъде най-умният от всички, че ѝ беше приятно да го види, когато не се прави на велик. Обичаше да го гледа как изнася боклука, да ругае, защото има леке върху вратовръзката си, да замеря телевизора с пуканки, когато отборът на Мечките губеше за пореден път. Понякога ѝ се искаше обществените му изяви да не заемат толкова голяма част от живота му.

— Сигурна съм, че правят каквото могат — обади се майка ѝ. — Виж какво пишат вестниците. По-лошо от това няма накъде.

Днешните заглавия бяха най-големите, които Хайме някога беше виждала в „Трибюн“: УЖАСЪТ ПРОДЪЛЖАВА. Фактът, че тази жена беше по-възрастна от трите колежанки само наливаше допълнително масло в огъня.

— Когато станат пет, ще бъде още по-лошо — отбеляза баща ѝ. — И то ще бъде скоро... както вървят нещата.

Жена му въздъхна.

— Знаеш ли, не е нужно да гледаш на всичко откъм черната му страна. Може да го заловят. Сигурна съм, че правят всичко възможно.

Бащата не отвърна нищо. Очите му се бяха спрели върху Хайме.

— Какво прави Рита? — попита той. Ставаше дума за съквартирантката ѝ.

Хайме се намръщи.

— Татко, ние сме добре. Не се тревожи за нас. Не се притеснявай.

— Защо не се прибереш за известно време у дома? Рита няма да страда без теб. Нали си има куче?

— Татко...

— Сериозно говоря.

Долавяйки съпротивата ѝ, той се зае да укрепва позициите си. Майка ѝ седеше и ги наблюдаваше, без да каже нищо. Не ѝ беше за пръв път да ги гледа как заемат войнстваща позиция. Когато Хайме беше по-малка, масата често заприличваше на бойно поле.

— Все едно, време е да се вземат допълнителни предохранителни мерки — рискува майка ѝ.

— Цял живот вземам допълнителни предохранителни мерки — напомни ѝ Хайме.

— Това е вярно. — Майка ѝ хвърли поглед към съпруга си.

— Да, и понякога това не е достатъчно — настойчиво отвърна бащата.

Всички знаеха какво има предвид. В главата си той имаше цяла енциклопедия на насилието. С него беше невъзможно да се спори, когато започнеше да цитира от там.

— Ще се оправя — Хайме сама чу треперещия си глас. — А сега, извинете ме за малко.

Тя отиде в своята стая и си взе палтото. Спря за миг да се огледа в огледалото. Лицето ѝ имаше такъв уплашен вид, че направо не разбираше защо родителите ѝ не го забелязаха.

— Хайде, хайде — каза си тя на глас.

Отначало снимката от страниците на вестника я беше успокоила. Последователността беше нарушена. Това би трябвало да я зарадва. Но в съзнанието ѝ внезапно блесна мисълта, че нещо не е наред и тя се върна в кухнята да погледне отново. Този път нямаше никакво съмнение. Ръцете ѝ се разтрепериха така силно, че чак изпусна вестника, сякаш беше горещ картоф. Слава богу, че майка ѝ беше в другата част на къщата.

Навлече палтото и се върна в кухнята да каже довиждане.

— Пази се, скъпа. И приятна седмица.

Майка ѝ я целуна по бузата.

— Вие също.

Хайме целуна баща си малко набързо. Обезпокоен, той я стисна за ръката и се усмихна.

— Не ме слушай — рече той. — Нали знаеш, че постоянно мисля за най-лошото.

Хайме кимна.

— Знам татко.

— Внимавай.

Не можеше да я пусне без последно родителско предупреждение. Тя си спомни за неговите тиради, когато излизаше с момчета като ученичка. Баща ѝ често хвърляше по някой самокритичен поглед, сякаш си казваше — знам, че се държа прекалено покровителствено, знам, че ставам смешен, но все едно, слушай какво ти казвам. Човек никога не може да бъде прекалено внимателен. Никое момиче не може — най-малко пък ти.

Точно тази мисъл, „най-малко пък ти“, я влудяваше. Тежеше ѝ мисълта, че е по-застрашена от другите момичета. С какво беше заслужила това?

— Не се притеснявай, татко. Приятен ден. Ще ти се обадя.

Тя търпеливо чакаше да я пусне. Когато се обърна да върви, той ѝ хвърли още един последен, изпитателен поглед.

ЧАСТ ВТОРА

След дългото пътуване Майкъл пристигна във вторник полузаспал. Веднага след вечерята Сюзън го сложи да спи. Когато се събуди, Каролин беше изнервена от нетърпение да го затрупа с подаръците, които му беше купила през последните няколко месеца и да го разпита как вървят нещата в Калифорния.

Сюзън почувства някакво странно угризение, когато забележа, че синът ѝ изглежда още по-пораснал. От предишното му посещение бяха минали само два месеца. Майкъл беше станал по-висок и по-слаб, а и движенията му бяха някак различни. Но най-вече си личеше по лицето, което едва забележимо, но недвусмислено издаваше, че вече не е дете. Сюзън го прегърна силно. Обзе я лека тъга. Имаше чувството, че една прекрасна поредица от Майкъл-овци са ѝ били отнети невероятно бързо.

Каролин сякаш изпитваше същото. Тя, която обикновено беше тъй непоклонливо весела и забавна, при вида на Майкъл направо се разтапяше. Каролин твърдеше, че се дразни от деца, наричаше ги „истинска напаст“ и се кълнеше, че не съжалява, задето със съпруга ѝ не са имали деца. Но към Майкъл обичта ѝ беше толкова безгранична, че на Сюзън ѝ ставаше чак смешно и понякога подозираше, че зад твърдата фасада на Каролин се крие известна доза потисната неудовлетвореност.

— Не ти ли се струва, че е пораснал, дори възмъжал? — обърна се тя към Сюзън.

— Да, пораснал е — съгласи се Сюзън.

— По дяволите. Дано дрехите, които съм му купила, не са малки. Целият град обиколих, докато намеря точно тези цветове.

Привързаността на Каролин към Майкъл придобиваше още по-многозначителен характер като се има предвид отношението ѝ към мъжете. Бившият ѝ съпруг, според нейните думи, бил невероятен манипулатор, който я карал да се чувства виновна за всичко, което мисли и върши.

— Девет години пропилях в старания да угодя на онзи негодник — каза тя на Сюзън веднъж, — и колкото повече се стараех, толкова по-недоволен беше. Да можеше да видиш физиономията му, когато накрая го напуснах. Стоеше като ударен с риба през лицето. Толкова нетипично беше за мен да проявя характер.

Неприятностите на Каролин с мъжете не свършваха с развода ѝ. За няколко кратки години тя беше успяла да си извоюва много отговорен служебен пост и беше спечелила награди за над десет от предаванията си, посветени на различни криминални разследвания. Но с мъжете не беше така. Каролин си оставаше едно работещо момиче. Затова пък с Майкъл се държеше така, сякаш той беше единственият мъж, на когото можеше да се довери. Изненадващо бе, че той сякаш усещаше това и по свой начин се държеше покровителствено с нея. Сюзън ги беше виждала да се държат за ръка, докато гледат телевизия или по улицата, и винаги имаше усещането, че Майкъл се грижи за Каролин, а не обратното. Човешките отношения са толкова невероятно сложни, отбелязваше тя.

Сюзън едва успя да настани Майкъл, когато Дейвид Голд се обади да ѝ каже, че трябва да отидат при Ейбъл Уедърс. Когато тя пристигна, заседанието вече беше започнало.

— Журналистите ще ме разстрелят — почти се разкреця Уедърс. — Три студентки подред. Това е истинско изстъпление. Три студентки и една домакиня — тотално изстребление.

На господин щатския прокурор му харесваше да представя всички извършени престъпления в града за свой личен кръст. Дейвид Голд веднъж отбеляза, че Уедърс ще бъде най-доволен, ако можеше да ликвидира цялото население на града — тогава щеше да се успокои. Но един от колегите му възрази, че тогава той нямало да има публика за пресконференциите си.

Голд седеше кротко на стола и гледаше през прозореца. Както всички в отдел „Убийства“, той знаеше, че четвъртата жертва беше истинска катастрофа в очите на обществеността. Убийството на Дороти Кюен, извършено толкова скоро след третото убийство, явно беше грижливо пресметнато така, че да предизвика паника в целия град. Средствата за масова информация настояваха за решителни

мерки от страна на властите. От всеки телевизионен екран надничаше физиономията на Ейбъл Уедърс — с фотогеничния си слънчев загар и пронизващ поглед. Той убедително твърдеше, че няма никаква причина за паника, и се кълнеше, че разследването върви по сигурна следа. В отговор телевизионните оператори целенасочено показваха скептичните лица на репортерите.

Уедърс ненавиждаше да се излага по телевизията. Настроението му беше мрачно и раздражително.

— Какво е мнението на твоите хора? — обърна се той към Голд.

— Според нас убиецът е решил да разнообрази дейността си. — Голд постави ръце на страничните облегалки. — Методът на действие е същият; няма съмнение, че е дело на същия извършител. Удушена е по същия начин. Очите са извадени по същия начин. Успял е някак да я убеди да го пусне вътре. Съпругът ѝ е бил навън с приятели. Съседите не са видели нищо. — Голд сви рамене. — Какво повече да ви кажа?

— Но защо този път е жена на средна възраст от южната част на града? — попита Уедърс. — Какво общо има между нея и трите студентки спортистки?

— Точно това не можем да определим — отвърна Голд. — Освен ако просто не е решил да разшири ловния си диапазон. Много серийни убийци започват с един тип жертва, а впоследствие стават все по-непридирчиви в подбора си. Бънди, например. Отначало беше много последователен, а накрая през нощта се опита да изтрепе цяло обществото.

— Какво представлява тази Кюен? — попита Уедърс. — Има ли нещо особено около нея?

Голд погледна бележките си.

— Имала е проблеми със съпруга си, който бил пияница. Според двама от съседите, с които разговарях, напоследък отношенията им се били влошили. От време на време се чували викове, но няма прояви на физическо насилие. Не са я забелязвали със синини или други травми.

— Съпругът проучен ли е?

— Най-напред проверихме него. Пиеше с постоянната тайфа в кварталната кръчма. Доста е разстроен от случилото се. Смята се за виновен.

— Значи поредното типично американско семейство — отбеляза Уедърс.

— И да, и не. — Голд отвори папката, която беше донесъл. — Днес следобед по телефона проведох дълъг разговор с дъщерята на Дороти Кюен. Казва се Емили. Живее с някакъв мъж в Аризона, в град Седона. Той е художник, скулптор. Самата тя се занимава с художествени занаяти. Нямаше особено желание да разговаря за семейството си, но в края на краищата ни разказа. Оказа се, че имала проблеми с баща си. Майката наблюдавала отстрани и не смеела да се намеси, за да ѝ помогне. Накрая дъщерята забременяла и направила аборт. Семейството са католици. Когато бащата научил за станалото, изгонил момичето от къщи. Тогава тя била само на седемнайсет години. Заминала за Калифорния, където се била преместила да живее една нейна приятелка и започнала работа. По-късно завършила гимназия и продължила да учи в колеж в Сан Хосе.

Той затвори папката.

— Според това, което научих от съседите, загубата на Емили била последната капка за брака на Дороти. Съпругът ѝ окончателно се пропил. Съседите разказали на моите хора, че съпругът излизал вечер сърдит от къщи. Прибирал се след полунощ. Понякога събарял кофите за боклук. Този род неща. — Той докосна папката, без да я отвори. — Съдебният лекар откри алкохол в кръвта на Дороти. Съседите твърдяха, че била въздържателка. Изглежда и тя е започнала да пие.

Уедърс си погледна часовника.

— Много интересно — промърмори той, — но това не ни приближава към убиеца. Съпругът е чист, сега какво?

Сюзън се понадигна на стола си.

— Струва ми се, че има нещо, върху което трябва да помислим — започна тя.

Уедърс я погледна мълчаливо.

— Може би точно липсата на всякаква връзка с предишните убийства е най-важната ни следа при убийството на Дороти Кюен. Тя е четвъртата по ред жертва, но може би не е била четвърта по ред на избора.

Голд седеше с ръце скръстени зад тила.

— Какво искате да кажете?

— Представете си — продължи Сюзън, — че убиецът е познавал Дороти Кюен отдавна. Представете си, че в съзнанието си е държал образа на Дороти Кюен още преди да си набележи трите студентки.

Представете си, че образът на Дороти е най-старият, от психологическа гледна точка. Възможно е да е убил другите, докато успее да стигне до нея — да се върне до нея, по-скоро — убивайки трите момичета. Може би точно тя е била първоначално набелязаната жертва.

Последва мълчание. Голд замислено търкаше брадичката си.

— Тази теория може да ни помогне в едно отношение — продължи Сюзън. — Тя обяснява очебийната разлика между Дороти Кюен и другите жертви. Трите момичета са били, така да се каже, настройка, за да може убиецът да се настрои за първоначалната си цел.

— Много интересно — обади се Уедърс. — Само дето убиецът не си е избрал три момичета с вид на опърпани домакини, а три спортистки.

— Да си представим, че Дороти не е била този тип жена-домакиня, когато убиецът я е познавал — рече Сюзън. — Да допуснем, че тогава е била млада, красива и може би спортна натура. Като другите три жертви.

Голд ококори очи.

— Мисля, че трябва да проучим миналото на Дороти Кюен — продължи Сюзън, — като обърнем специално внимание на времето, когато може да е приличала на трите мъртви студентки или да е била възприемана по подобен начин. Някъде на възраст между петнайсет и двайсет и една години. Била ли е спортистка? Или може би е участвала в екипа на клакьорките?

— Вижда ми се прекалено — рече Голд.

— Да, но всичко, което правят серийните убийци също е прекалено — напомни му Сюзън. — Набелязват си жертви по най-невероятни причини. Жертвите им напомнят неща, които са се случили много отдавна, дори неща, забравени преди дълго време. Можем поне да проверим.

Уедърс се намръщи.

— Ами ако грешиш? — попита той. — Ами ако този тип просто е решил да разнообрази заниманията си?

— Възможно е — отвърна Сюзън. — Само че серийните убийци действат доста еднотипно, особено в по-ранните си периоди. Изненадана съм, че след три толкова стереотипни убийства по отношение избора на жертва и метод на умъртвяване, той е решил да разшири амплото си. Схемата още не е съвсем установена. Повечето

сериен убийци биха се насочили към още пет-шест момичета — вероятно всичките спортистки — преди да променят нещо.

— А защо точно спортистки?

— Съществува един определен тип мъже, които харесват спортен тип жени — обясни Сюзън. — Момчетата в пубертета често имат фантазии за момичета, които са силни и енергични. Това може да означава няколко неща. Например, по-голямо по възраст момиче. За това свидетелстват особено двете по-високи жертви. Не бих се изненадала, ако самият убиец не е особено висок. Момчетата навярно са били по-високи от него и нищо чудно да са били избрани точно заради това.

— По-голямата сестра, нали? — обади се прокурорът с крива усмивка. — В крайна сметка все опираме до чичко Фройд.

— Каквото и да е мнението ви за Фройд — отвърна Сюзън спокойно, — по-големите сестри винаги имат силно сексуално влияние върху братята си. В сънищата и фантазиите им те почти винаги изместват майката. Така че си струва да помислим в тази насока.

Голд не откъсваше очи от Сюзън.

— Дороти Кюен има брат. — Той отвори папката си и обърна една страница. — Четири години по-малък. Според семейството, отдавна се бил изгубил, но няма да ни затрудни особено да го потърсим.

Уедърс се обърна към Сюзън.

— Знаете ли — продължи той с кривата си усмивка, — не е зле от време на време да си служите с материални доказателства, а не само с фройдистки теории. Съществуват убийци, които убиват, само защото им харесва да го правят. А не защото са си падали по сестричката си.

Сюзън не отвърна нищо.

Уедърс отново погледна часовника си.

— Нямам повече време — рече той. — Трябва да хвърля на журналистите един или друг по-тлъст залък, който същевременно няма да ни изкара пълни идиоти. Имате ли някаква идея?

— Защо не им кажете, че убийството на Дороти Кюен представлява съвсем нов елемент в разследването и не бива да разкриваме никакви подробности, докато не изясним случая докрай? Така ще спечелим известно време.

— Но не много — допълни Уедърс. — Все пак ще опитам.

Той се обърна към Сюзън.

— Моите уважения, докторе, но тук яйце ни се пече на задника. Нужно ни е нещо повече от чичко Фройд.

— За съжаление — намеси се Голд в защита на Сюзън, — засега не разполагаме с нищо друго, освен с Фройд.

Уедърс си играеше с дългата дръжка на писалката върху бюрото си. Врътна я върху поставката ѝ и промърмори:

— Вещици и баячки.

След това я извади и я мушна отново в дупката ѝ.

Сюзън го следеше с поглед.

— Може ли да използвам писалката ви? — попита тя.

Прокурорът се усмихна.

— Забравили сте си вашата? Как тълкува Фройд този пропуск? — попита той. — Моля, заповядайте.

Той я извади от поставката и ѝ я подаде. Сюзън извади от чантата си малко тефтерче и взе да пише нещо. Все още с писалката в ръка, тя се обърна към Уедърс.

— Тя занимава ли се още с плуване?

— Какво? — възкликна Уедърс. — Кой?

Сюзън не откъсваше очи от лицето му, което ставаше все по-червено.

— Няма значение — отвърна тя и се наведе напред, за да мушне обратно писалката в поставката.

— Кой да се занимава с плуване? — настояваше Уедърс.

Сюзън стана и се обърна към Голд.

— Тръгваме ли?

Голд също се изправи, обърна се към Уедърс и каза:

— Ще ви се обадя по-късно. Ще проверим брата на жертвата.

Прокурорът, който продължаваше да гледа втренчено Сюзън, не отвърна нищо.

Голд и Сюзън излязоха от кабинета. Уедърс се облегна и забарабани с пръсти по бюрото. Погледна часовника си. Закъсняваше за следващата си среща, но въпреки това не се помръдна. В стаята се възцари тишина, която продължи цяла минута. Едва след това Уедърс извади портфейла си и взе да рови из прозрачните прегради на различните отделения, докато намери избеляла снимка. На нея се виждаше младо момиче, облечено в бански костюм, което махаше на

някого от трамплина за скокове. Имаше искрящи, палави очи и хубава фигура. Момичето на снимката едва ли беше на повече от седемнайсет години.

Уедърс сви устни и се загледа в снимката. После си пое дълбоко въздух и я върна в портфейла си.

— Кучка — изсъска той.

Момчето лежеше в малкото легло под прозореца, заслушано в приглушените звуци на града. Зад затворената врата майка му се движеше из хола. Свиреше слаба, едва доловима музика. Чуваше се как прелиства страниците на книгата си. Звук от чаша, оставена върху масата. Всичко това за миг бе заглушено от бръмченето на камион долу на улицата, после бавно надигащият се вой на сирена заля нощния град. Външните звуци утихнаха и през вратата отново долетя едва доловимият ромон на музиката от другата стая.

Момчето погледна старото кресло, което преди му изглеждаше много страшно в тъмното. В известен смисъл то продължаваше да го плаши и сега, но Майкъл го прикова с поглед, припомняйки си, че вече е голям.

На стената бяха любимите му неща, снимките. На по-голямата се виждаше майка му с цялата си група състуденти по медицина. Когато беше малък, тя го вдигаше на ръце и му показваше коя точно е, като се смееше колко била млада и грозна. Според него никак не беше грозна. До тази снимка, в много по-малка рамка, висеше старата фотография на родителите на майка му. Това бяха неговите дядо и баба, които той никога не бе виждал живи. Двамата бяха застанали като вкаменени — баба му седнала на стол, а дядо му прав до нея. Имаха вид на хора, живели твърде отдавна.

Вдясно от тази снимка беше окачена любимата му — снимката на мама като малка с нейния татко. Бяха седнали на една маса за пикник в някакъв парк. И двамата бяха стъпили върху скамейката до масата и сякаш фотографът ги бе издебнал да ги снима в последния момент. Дядо му беше облечен в джинси и вълнена риза. Подпрял глава на ръката си, той гледаше в обектива без всякакво подозрение. Майка му държеше в ръка сладоледен сандвич. Беше облечена в къси панталонки и бяла тениска, с надпис „Лагерен следотърсач“. Думата „Онтарио“ се бе скрила в една от гънките на плата.

Момчето много харесваше тази снимка. Бащата и дъщерята бяха спокойни и не очакваха нищо. Слънчевата светлина проникваше през

околните дървета и обливаше всичко в светлосенки, меки и леко не на фокус.

Сладоледеният сандвич в ръката на майка му беше още непокътнат. Обвивката беше свалена. Тя държеше сандвича с пръсти, по които скоро щеше да полепне шоколад.

Момчето можеше да идва тук хиляди пъти, за да полегне на кревата, заслушано в звуците на града отвън, но сандвичът винаги щеше да си остане непокътнат на светлината под клоните на дървото. Сякаш времето беше омагьосано и течеше толкова бавно, че сладоледът не можеше да се стопи и лицата не можеха да се извърнат настрани.

На вратата се почука.

— Може ли да вляза за лека ноц?

Сюзън влезе и седна на крайчеца на леглото. От тежестта ѝ матракът се наклони на една страна и го наклони към нея.

— Добре ли прекара днес? — попита тя.

— Нахраних гълъбите — отвърна той. — Каролин ми помогна. Взехме хляб.

— Гълъбите идваха ли наблизко до теб?

— Те ходят много смешно.

Тя се усмихна и прекара хладна длан по челото му.

— Да, така е.

— Сякаш са много заети. Аз ги нарисувах.

— Да. Рисунката ти е на хладилника. Току-що я закачих. Много ми хареса. Сега тя е любимата ми рисунка.

Майкъл отмести поглед зад рамото ѝ към снимката на стената.

— Мамо, мъчно ли ти е за майка ти и татко ти?

Тя взе ръчичката му в своята и също вдигна очи към снимката.

— Понякога — отвърна тя. — Те починаха много отдавна. Нали знаеш? Но да, понякога ми е мъчно.

— Помниш ли следобеда на снимката? — попита той. — Със сладоледа?

Тя се засмя.

— Всеки път ме питаш. Не, не го помня. Не помня нито парка, нито фланелката, даже и сладоледения сандвич не помня. Забравила съм.

— Мамо, иска ли ти се сега да бяха тук?

— Родителите ми ли? Разбира се.

— Какво щеше да направиш, ако можеха да се върнат сега? — попита той. Гласът му звучеше настойчиво, дори тревожно.

— Най-напред щях да ви запозная. Толкова щяха да се гордеят с теб.

— Ще им разкажеш ли за татко и за Илейн?

— Разбира се.

Той я хвана за ръка при спомена за татко си и Илейн. И те му харесваха, но не толкова колкото майка му. Посещенията му тук, в това странно жилище с тайните си кътчета и местенца, с тази стая, която никога не беше окончателно подредена — тук се чувстваше повече у дома, отколкото в дома им в Калифорния. Сигурно защото майка му беше така тиха. Тиха и бавна. Нищо никога не можеше да я накара да се забърза или да вдигне шум. Може би затова времето сякаш течеше по-бавно, когато той беше при нея.

— Да ти разкажа ли приказка? — попита тя.

— За птичките и трошичките.

Тя го погледна озадачена.

— За птичките и трошичките ли?

— Разказа ми я последната вечер, когато бях тук преди — обясни той. — За трошичките в гората.

— А! — засмя се Сюзън. — Бях забравила. За Хензел и Гретел ли ти разказвах?

Той кимна.

— Ами, родителите им били толкова бедни, че решили да изпратят децата вдън горите, откъдето нямало да могат да намерят обратния път — започна тя. — На бащата никак не му се искало, но мащехата го накарала. Това помниш ли го?

— Защо мащехата искала да не се върнат? — попита той.

— Защото двамата с таткото били много бедни — повтори Сюзън. — И може би, защото тя не обичала децата толкова, колкото таткото.

Докато говореше, Сюзън си даде сметка, че Майкъл е дете на разведени родители, което живее при баща си и втората си майка. Нищо чудно, че поиска точно тази приказка, каза си тя.

— Първия път децата пускали малки камъчета и така успели да намерят обратния път. Но втория път пускали трошички хляб. И това

била грешката им. Помниш ли защо?

— Заради птичките.

— Точно така. Хензел взел парче хляб и пускал малки трошички, за да отбележи пътя. Но докато двамата с Гретел били в гората, птичките изяли всичките трошички. И когато се опитали да намерят обратния път към дома, следата я нямало.

Приказката караше Сюзън да се чувства неловко. Тормозеше я неприкритото намерение на родителите да се отърват от децата. Плашеха я и опасностите, които далеч не бяха като за малки деца. Не можеше да не си спомни, че точно работата ѝ като консултант в полицията я бе лишила от родителските права над Майкъл преди пет години. При разследването на един случай го беше изложила на голям риск и се видя принудена, в името на собствената му безопасност, да го изпрати при Ник в Калифорния. Макар вината да не беше нейна, тя все още се чувстваше отговорна. Този факт никога не преставаше да дава отражение върху чувствата ѝ към него.

Телефонът в другата стая иззвъня.

— Сега се връщам — каза тя.

Отиде в хола и вдигна слушалката.

— Голд се обажда. Открих брата на Дороти Кюен. В участъка е. Реших, че може би ще искаш да присъстваш по време на някой от разпитите.

— Заподозрян ли е?

— Не точно. Дойде доброволно. Но имам известни надежди.

Сюзън погледна часовника си.

— Точно сега съм при Майкъл за лека нощ. Ще дойда след около половин час.

Сюзън се върна в спалнята. Детето беше много изморено и му се спеше.

— Утре ще ти доразкажа приказката — каза тя. — Наспи се хубавичко. Обичам те.

Наведе се и го целуна. Той плъзна пръстче по дланта ѝ — типично негов жест. Усмихна ѝ се уморено.

— Лека нощ, мамо.

Очите му се затвориха веднага щом тя излезе. Сюзън остави вратата отворена, така че светлината от хола да осветява една ивица от пода и тавана.

Половин час по-късно Сюзън беше в Шести полицейски участък. Погледна през еднопосочното огледало в стаята за разпити. Двама полицейски инспектори с отегчен вид седяха на металните столове. От другата страна на масата пък седеше мъж на около трийсетина години, облечен в джинси и работна риза. Въпреки облеклото си, той излъчваше нещо интелектуално, дори изтънчено. Носеше очила с метални рамки, русолявата му коса беше доста дълга, а ръцете му, макар и загрубели от тежкия физически труд, имаха аристократичен вид, с дълги, тънки, чувствени пръсти.

— Самотник — обясняваше Голд. — От четири години насам работи във фабрика в щата Индиана. След завършване на училище се е местил от една работа на друга, главно заводи и фабрики. Няколко години е живял в Калифорния. В момента проверяваме този период. Върнал се преди шест години. Има неголяма квартира в Гари. — Голд обърна страницата на досието. — Не е осъждан нито тук, нито на запад. Изглежда е хомосексуалист. В жилището му открихме няколко хомосексуални порносписания и снимки на някакъв тип — навярно любовникът му от Калифорния. Не си личи тук да има постоянен приятел.

Той се обърна към Сюзън.

— Няма алиби за никое от убийствата. Вечер почти никога не си е вкъщи. Хазяйката му ми каза. Сигурно обикаля да си търси гаджета. Но всичко е възможно. В момента го разпитват за убитите момичета. Още нищо не е казал. Но не губя надежда.

— Ами сестрата? — попита Сюзън.

— Не научихме много за нея — отвърна Голд. — Според него, двамата били възпитани много строго в семейство на католици. Майка му искала да стане свещеник. Като малък и той се интересувал от тези неща. По-късно напуснал дома. Дороти му писала няколко пъти, но той повече не се виждал с близките си, не отишъл дори на погребенията на родителите си. Но все пак се върнал отново в този край.

Докато Сюзън гледаше през стъклото, младият мъж извади цигара. Един от инспекторите му я запали и той хвърли поглед към физиономията на полицаия.

— Какво е това? — обърна се тя към Голд.

— Едно от якетата от закачалката в антрето му.

Голд го беше взел специално за Сюзън. Тя докосна якето. Беше старо, силно износено, приличаше на униформено яке от училище. Опипа джобовете. Кърпичка, отрязък от билетче за кино...

— Как ти се струва? — попита Голд.

Сюзън притвори очи. Стисна билетчето в ръка. Почувства внезапен, много силен импулс, нещо подобно на силен срам. Винаги се чувстваше неудобно, когато нахлуваше в нечий интимен свят. При брата на Дороти Кюен положението беше особено неприятно.

— Как се казва? — попита Сюзън.

— Хенри.

— Може ли да говоря с него? — попита тя.

Голд излезе от тясната стаичка. След миг се появи от другата страна, в стаята за разпити. Каза нещо на единия от полицаите, след това на разпитания, който сви рамене.

Сюзън се изправи. Вратата се отвори. Голд ѝ направи място да мине.

— Твой е.

Сюзън отиде до вратата на стаята за разпити и плахо почука на вратата. Един от инспекторите ѝ отвори.

— Хенри, това е доктор Шейдър. Тя ще ти зададе няколко въпроса.

Двамата полицаи излязоха и Сюзън остана насаме с младежа.

— Здравейте — подаде му тя ръка.

Мъжът отвърна на поздрава без особен ентузиазъм. Отблизо имаше по-груб вид, отколкото през огледалото. В погледа му се четеше подозрение. Сюзън забеляза татуировката над лакътя му.

— Казвам се Сюзън Шейдър и помагам на полицията да разследва смъртта на сестра ви. Може ли да седна?

Сюзън придърпа назад един от металните столове.

— Дали не бихте могли да ни кажете нещо повече за случилото се — заговори тя, — ако знаете нещо за съседите на сестра ви, познатите ѝ. Доколкото разбрах, тя е живяла само на няколко мили от мястото, където сте отраснали като деца. Знаете ли дали е поддържала близки отношения с роднините и познатите от детските ви години?

Мъжът се огледа наоколо, сякаш Сюзън я нямаше. Позата му красноречиво издаваше презрение към полицията и към нея самата. На

масата имаше пакет „Марлборо“, явно оставен от полицаите. Той извади една цигара и я запали със зелената пластмасова запалка до пакета.

— Може ли и аз да запаля една? — попита Сюзън.

От пет години не беше пушила. Червената опаковка на пакета „Марлборо“ я върна назад в спомените ѝ.

Мъжът безмълвно изучаваше лицето ѝ. Извади още една цигара, постави я между устните си и я запали направо от запаления край на първата цигара. После я подаде на Сюзън. Тя забеляза, че на филтъра има залепнало късче тютюн, влажно от неговата слюнка. Дръпна от цигарата и лекичко се усмихна. Той я наблюдаваше с интерес.

— Установяване на доверие — каза той. — Няма нищо по-добро от споделената цигара.

Цигарата действа като удар за отвикналите дробове на Сюзън. Налагаше се да удържи на желанието да се закашля.

— Забелязали ли сте — попита тя, — че пакетът „Марлборо“ има различен вкус от кутията „Марлборо“?

— Аз пуша „Кулс“ — отвърна той.

— „Кулс“? — Лицето на Сюзън светна. — И аз пуших „Кулс“, когато бях на седемнайсет години, в гимназията. Силни цигари.

Мъжът се поотпусна малко. Дръпна от цигарата и тръсна пепелта в простия метален пепелник на масата.

— Съжалявам, че се налага да изтърпите всичко това — каза тя.

— Голяма работа.

Под троснатото му поведение се долавяше чувствителна натура. Ако наистина беше хомосексуалист, както твърдеше Голд, навярно беше свикнал с полицейските участъци.

— Искам да ви питам нещо — поде отново Сюзън. — Ако вие бяхте на наше място, откъде бихте започнали да търсите? Кого бихте заподозрели?

Той се замисли за момент.

— Мъжът ѝ.

— Защо?

— Той не можеше да я понася.

— Не ви разбирам.

— Хората я харесваха — обясни той. — Всички я обичаха, търсеха я, навремето беше в клакьорската агитка на училището. А Тим

е некадърник, за нищо не става. Омъжи се за него, само за да ядоса нашите. И успя. Само че Тим така и не ѝ го прости. Ненавиждаше я като чума.

— Но все пак е продължил да живее с нея — отбеляза Сюзън, загледана в цигарата си. Усещаше как старата страст отново се надига у нея. Реши да не поема повече дим.

Той сви рамене.

— Такава е човешката природа.

Сюзън се впечатли от прозорливостта му. Беше установила, че много често най-пагубните връзки са най-трудни за разкъсване. Хората се привързват и се държат с всички сили за нещата, които им причиняват болка.

— Ами дъщеря им, Емили? — попита Сюзън.

Той омекна.

— Мъчно ми беше за Емили. Тя дойде да ме види, докато бях в Калифорния... когато беше избягала от къщи. Беше решила, че след като и аз съм избягал от родителите си, може да ми се довери. Тя е свястно момиче. Не е като майка си.

— Всъщност исках да попитам какви бяха отношенията на Емили с баща ѝ?

— Той постоянно я тормозеше. Властен, ревнив, гонеше приятелите ѝ от къщи. Такива неща. Не я оставяше на спокойствие нито за миг. Според мен, тя затова и забременя.

— Вие сте истински психолог — усмихна се Сюзън.

Той не отвърна нищо.

— Мислите ли, че Емили се е опитала да повтори живота на майка си? — попита Сюзън.

— Вие сте психолог — рече той. — Възможно е да е искала да им отмъсти по някакъв начин, въпреки болката за самата нея.

— А вие?

Пепелта на цигарата ѝ ставаше все по-дълга и по-дълга. Сюзън не можеше да откъсне очи от нея.

— Какво аз?

— Искате ли да им отмъстите?

Изглеждаше изненадан и обиден.

— Докторе, вие има да учите още доста неща за хомосексуалистите. Човек не го прави от желание да отмъсти на

родителите си. Прави го, за да бъде такъв, какъвто е. Вие продължавате да ни смятате за ненормални, нали?

— Извинете, че ви зададох въпроса по този начин — отвърна Сюзън. — Много непохватно от моя страна. Всъщност, исках да разбера дали бягството от дома ви е донесло допълнително удовлетворение, защото родителите ви са били против.

Той извърна глава. Сюзън отбеляза, че той е доста поинтелигентен отколкото предполагаше заводската му работа. Според сведенията на Голд обаче, никога не е имал постоянен сексуален партньор. Явно продължаваше да обикаля баровете и да се среща с непознати. Това не беше типично за един здравомислещ и самоуважаващ се хомосексуалист. Поведението му издаваше всички признаци на стремеж към самонаказание с несъзнателното желание да отмъсти на ненавистните си родители.

— Удовлетворение ли? — попита той. — Мисля, че в това бих могъл да се призная за виновен.

Сюзън махна с ръка над пепелника и проследи падащата пепел. Старите й умения в областта на пушенето се бяха възвърнали. Прекрасно знаеше колко време може да издържи пепелта, без да падне.

— Е, може би ще се изненадате — каза тя, — но вашият зет е проверен и не той е убиецът.

— Жалко — отбеляза той с явно разочарование. — Сигурни ли сте, че не е наел някой външен човек?

— Съмнявам се — отвърна Сюзън. — Но полицията ще има грижата да провери всяка възможност.

Сюзън се усмихна.

— Мъчно ли ви е за сестра ви?

Мъжът смачка цигарата си в пепелника.

— Едва ли. Не съм говорил с нея от десет години. Нямах намерение да се виждаме. — Той сви рамене. — Тя не беше нещо забележително. Убийството май е най-значителното събитие в живота й.

— А имаше ли заложби? — попита Сюзън. — Способности, които никога не е развила?

Той сбърчи чело.

— Навремето си мислех, че има. Сега не знам. Хората са такива, каквито се направят сами.

— Благодаря ви за помощта — каза тя и се изправи.

— Няма защо. Дано откриете убиеца.

Мъжът пое протегнатата ръка на Сюзън. Този път ръкостискането му беше по-сърдечно.

Голд я очакваше в стаята за наблюдение.

— Е?

Сюзън поклати глава.

— Оставете го — рече тя. — Той няма нищо общо с убийствата.

— Сигурна ли си?

— По-сигурна от това не мога да бъда. Той е безобиден. Жените определено отсъстват от фантазиите му. Влюбен е в любовника си от Калифорния, който го е заразял заради друг. Страда, но определено не я е убил той.

— Как успя да разбереш? — попита Голд.

Сюзън не му каза, но от мига, в който цигарата, влажна от слюнката на Хенри, докосна устните ѝ, тя вече знаеше, че той е невинен.

Голд направи гримаса.

— Съжалявам, Дейвид.

Тя произнесе малкото му име с обич. Знаеше колко много се е надявал братът на Дороти да се окаже убиецът. Това би сложило край на поредицата от престъпления.

Голд си погледна часовника.

— Късно е. Най-добре да те оставя да се прибереш у дома при детето.

Сюзън се обърна да си върви.

— И внимавай — допълни Голд. — Онзи кучи син продължава да се навърта някъде наоколо.

От безсилие Голд си позволи да наруши правилото си никога да не ругае.

— Да, ще внимавам — увери го тя.

Следващите шест дни Сюзън прекара заедно с Майкъл. За този кратък период ѝ бяха необходими цял месец усилия, за да си освободи разписанието. Налагаше се да жонглира с часовете на пациентите, да прави размествания на консултациите и да ангажира през тази седмица други психиатри, които да поемат визитациите в болниците.

Официално Сюзън беше „извън града“. В действителност прекарваше повечето време с Майкъл у дома.

Наред с физическите изменения на Майкъл, Сюзън забелязваше промени и в начина му на изразяване. Момчето вече разговаряше по-свободно, а когато разказваше за съучениците си, говореше с хъшлашки тон, който издаваше напрежението на живота в училище.

— Какво прави Анджела? — запита го тя, докато чакаха надземната железница.

— Сигурно е добре — отвърна Майкъл. — Продължава да се заяжда.

Анджела Ким беше момиче в класа на Майкъл, което миналата есен не го оставяше на мира. Майкъл се оплакваше от мълчаливото ѝ преследване, но тайничко му беше приятно, че си има обожателка.

— Продължава ли да ти праща бележки?

— Не. Сега е приятелка с Алисън Фишър. — Майкъл се усмихна дяволито и я погледна в очите. — Сега харесвам Мередит Круз — каза той. — Много е готина. Гледахме у тях „Полет към дома“.

— Хареса ли ти? — попита Сюзън.

— Ами да. Майка ѝ беше направила шоколадови сладки.

Илейн беше сложила в багажа на Майкъл няколко видеоигри и той играеше на тях със замах, който го караше да изглежда много по-голям в очите на Сюзън.

Долавяйки настроенята ѝ с острата си интуиция, Майкъл бързо успяваше да възстанови близостта им чрез спомени за споделени преживявания или закачки, които я отвличаха от мисълта за времето и пространството, които ги разделяха. Не можеше да не отбележи, че именно Майкъл успява да ѝ вдъхне спокойствие в тази ситуация, която

навярно оставяше отражението си и върху него. Нищо чудно, че Каролин по свой начин също се осланяше на него. Вътре в крехкото си телце той вече беше силна личност и истински мъж.

Единственото изключение от самоналоженото заточение на Сюзън беше Дейвид Голд, който всяка вечер се обаждаше, за да я информира за развитието на нещата, а също така и да си поговори с Майкъл. Именно Голд я покани да отидат заедно в края на седмицата до лабораторията по съдебна медицина при Джери Воугъл, специалистката по изследвания на коси и влакна, с която често работеха заедно.

Сюзън подрани за срещата на Уест Харисън № 2121 и завари Джери сама в офиса ѝ на третия етаж. Само след няколко минути Голд се появи с неспокоен и разтревожен вид.

— Разбрах, че имаш да ни кажеш нещо важно — започна той още от вратата.

— Да. Това би могло доста да улесни издирването ви — отвърна Джери. — Сега ще ви покажа.

Тя извади табло с мостри на влакна, където бяха разположени парче тъмнозелен плат и няколко самостоятелни нишки.

— Вляво виждате мостри на влакна, открити на местата на четирите убийства — обясни тя. — Явно съвпадат. Микроскопският анализ го потвърждава.

Джери се дръпна назад, за да позволи на Голд да разгледа таблото.

— Изследвах ги с поляризирания и на флуоресцентния микроскоп — продължи тя. — Материята е много фина, но плетката е като на килим. Това е полимер, създаден специално за здравина, но същевременно е много фин и не дразни кожата.

Голд подаде таблото на Сюзън. Тя не можа да различи нищо от нищожните влакънца, освен че бяха зеленикави на цвят.

— Боята е избеляла — поясни Джери. — Когато тъканта е била нова, навярно са били по-зелени от това, което виждате сега. Струва ми се, че не се забелязва значително износване. Това означава, че въпросната дреха или е стояла дълго време в някой склад, или е била купена и държана в гардероб, без да се използва.

Тя махна към таблото.

— Друго важно нещо е, че и четирите мостри са много къси — каза тя. — Някоя от тях не е по-дълга от два сантиметра. Моето предположение е, че това не са влакна, изпаднали отнякъде, а влакънца от повърхността на материята, когато е била произведена.

— С други думи — намеси се Голд, — чисто нова материя, която е била облечена за първи път.

— Ако не за първи път — допълни Джери, — поне не е прана.

— За каква дреха става въпрос? — попита Голд.

— Не мога да кажа със сигурност — отвърна Джери. — Но определено не става дума за проста дреха, купена от обикновен магазин. Първо, сечението на тъканта не е обикновено. Това е някаква специална нишка за униформи или производствено облекло. Освен това химическият анализ на боята показва, че е хипоалергична.

— Това би трябвало да ни помогне — отбеляза Голд.

— Да, и аз мисля така — Джери се облегна на въртящия се стол. — Хипоалергичната материя стеснява възможностите. От вчера съм заложила спецификациите на боята и сечението на влакната в модела си и ги подавам на компютрите на Националната контраразузнавателна служба. Може и да греша, но според мен това ще ни доведе до изключително рядък материал.

— Иска ми се Сюзън да погледне изходния материал, ако е възможно — каза Голд.

Джери стана и ги заведе до лабораторната маса под високите прозорци. Там имаше снимки от четирите местопрестъпления.

— При първата жертва, Шерил Гластър, нишката е била намерена на пода до трупа — обясни Джери. — При втората, Дженифър Хаас, нишката е била в косата ѝ. Логично, при положение, че убиецът е удушил и двете момичета. Би трябвало да е бил надвесен над тях.

Тя посочи снимката на килим с разхвърляно върху него дамско бельо.

— Тази снимка е от убийството на Патси Моргенстърн — продължи тя. — Нишката е открита от външната страна на бикините ѝ. Според мен, тя е попаднала там, докато убиецът я е душил. Просто е легнала върху нишката.

Джери се обърна към Сюзън.

— При убийството на Дороти Кюен обаче доста се озадачих — каза Джери. — Претърсихме цялата спалня, минахме я с гъст гребен и пак не успяхме да открием нишката. Вчера прегледах отново материала, снет от лицето и косата ѝ. Нишката се оказа вътре в ухото на жертвата, заплетена в косъмчетата на ушния канал. Много странно място, при дългите коси на жертвата. Но няма грешка, нишката е същата.

Джери се извини и излезе за малко. Когато вратата се затвори, Сюзън разгледа внимателно влакната, след това ги докосна лекичко с върховете на пръстите си. Врълетяха я обърканите усещания, които беше получила в квартирата на Патси Моргенстърн. Още тогава почувства мощно присъствие на нещо агресивно и зло, но без сексуалното обагрение, характерно за престъпленията на сериен убиец.

Голд мълчеше. Сюзън взе снимката на Патси Моргенстърн — жертвата, която чувстваше най-близка до себе си. Постава ръката си върху образа на Патси, с извадените очи.

— Семейната ѝ снимка — рече тя. — Снимката ѝ с очи.

Голд се наведе напред.

— Какво?

— Снимката ѝ с очи...

— Какво чувстваш, Сюзън?

— Очи. Очите от снимката. — Сюзън смръщи вежди. — Не като при убийството. Има нещо различно. Виждам очите много ясно, открояват се.

Стомахът ѝ се сви изведнъж и ѝ прилоша.

— Не виждам много ясно...

Тя приближи още повече глава към снимката.

— Очила с очи. Нали ги знаеш? В магазините за подаръци-закачки, очила с нарисувани върху тях очи, върху стъклата... Не, не е това, не е точно това...

— Спокойно, не бързай — успокои я Голд.

— Агитационни значки — каза тя. — С отворени очи, затворени очи. Светещи значки... Не. Чакай.

Тя се изправи.

— Хванах го. Допълнителни очи. Очи върху очите. Има го в снимката. Той залепя допълнителни очи върху очите на снимката. Или

пък... или пък ги изрязва. Изрязва очите и на тяхно място поставя други. Затова се открояват така отчетливо.

— Кой? Кой го е направил?

— Той има снимка на Патси. Той я познава. — Сюзън млъкна за малко. — Той е бил с нея. Спал е с нея.

В съзнанието на Сюзън нахлуха множество образи. Видя снимката на Патси със семейството ѝ. Видя видеото в квартирата на Патси, където бяха гледали еротични филми. Видя госпожа Моргенстърн да говори на съпруга си, който гледа на другата страна. Видя Рон Джордано, облегнат на стола си, вперил очи в нея.

Усещаше главоболието да стяга слепоочията и очите ѝ. Нямаше много време.

— Той е по риза — рече тя. — Гледа я. На снимката... Пази я, гледа си я... Ох!

Тя обхвана главата си с две ръце. Снимката се плъзна от скута ѝ и падна на пода.

— Ох — продължи да стене Сюзън.

— Главата ли? — попита Голд.

— Толкова е объркано — рече Сюзън. — Тя му я е дала. Снимката. Но не е знаела. Той ги е видял, а тя не е знаела. Не е могла да разбере. Той ги е видял всичките. — Пулсиращата болка в главата ѝ се стовари върху образите и ги заличи. — Аз свърших, Дейвид.

Тя се облегна назад. Беше изчерпана до край. Дейвид постави ръце върху слепоочията ѝ и започна да ги масажира.

— Успокой се. Отпусни се. Справи се много добре.

— Не успях да хвана всичко — рече тя. — Дойде ми прекалено много отведнъж. О, Дейвид...

— Шшт, тихо. Успокой се.

Никой не разбираше необичайната ѝ дарба по-добре от Голд. Той знаеше колко ѝ струва способността да надникне в чуждата душа, както и естеството на загадъчните видения, които ѝ се явяваха. Обагрени бяха от всевъзможни външни източници. Собствените ѝ спомени, спомени за други хора, странични неща, носещи се из вселената на духа. Беше свикнал да не очаква голяма прецизност. Научил се беше също така, че следите, които тя вижда, често водят до допълнителни загадки и неясноти. Свръхестествената дарба да виждаш със съзнанието си представлява врата към неизвестността.

Цялото ѝ тяло взе да се тресе. Изглеждаше толкова малка и безпомощна, като дете. На Голд му стана мъчно, че съвместната им работа я принуждава да вижда такива ужасни неща. Понякога пред очите му Сюзън преживяваше агонията на убитите. Самият той се радваше, че няма подобна дарба. Често е по-добре да не знаеш някои неща.

— По-добре ли си? — тихо попита той.

Сюзън не отговори.

— През 1936-а Мари-Селест Льогранден от Южна Франция — говореше Сюзън, опряна на катедрата, — прочута с ясновидските си умения, била подложена от цял екип учени на редица изследвания. Помолили я да разпознае снимки, затворени в пликове. Показвали ѝ затворени кутии и тя трябвало да каже какво има вътре. Показвали ѝ празни листове, поставени преди това върху други листове, на които имало написани числа, фигури и думи. Експериментът бил проведен строго, по всички правила на науката. Госпожица Льогранден познала само 18 процента от предложените материали. Учените заключили, че или е мошеничка, или способностите ѝ са недоказани, защото показателите ѝ не надвишавали съществено резултатите, получени по случайност. Експериментът бил приет като доказателство, че парапсихологията е лъжлива наука. Половин час след експеримента, госпожица Льогранден предсказала отвличането на бебето на семейство Линдбърг. Предсказала също така смъртта на германския президент Хинденбург и пожара на кораба „Нормандия“ в нюйоркското пристанище. Предсказала също катастрофата на самолет, който на другия ден трябвало да излети от летище „Орли“. Четирима от учените, провели експеримента с нея, загинали в самолетната катастрофа.

Сюзън обгърна с поглед аудиторията. На лекцията ѝ присъстваха психиатри, психолози и специалисти в областта на човешкото поведение, участници в конференцията „Психология и вероятност“, провеждана в хотел „Дрейк“. Беше поканена да изнесе лекция за вероятността и нейното отражение върху противоречивото отношение към парапсихологията.

— Защо ви разказвам този случай? — риторично запитва Сюзън. — Традиционният научен метод не изследва толкова *реалността* на феномена, колкото неговата *повторяемост* и възможност за *точно възпроизвеждане*. Методът не поставя въпроса „Реално ли е това?“. Вместо това пита: „Може ли това нещо да бъде възпроизведено по желание?“.

— Свр̀хестествените психични явления наистина съществуват — заяви Сюзън. — Но не са нещо непрекъснато и постоянно. Те са периодични. Не могат да бъдат възпроизведени по желание. Освен това могат да бъдат погрешни. Научният метод в класическата си форма не допуска грешки. Не допуска и периодичност. Той държи на постоянността, на повторемостта. Не всичко на този свят е повторемо. Случайността е също част от действителността. Грешките представляват съществена част от човешкия опит, дори в научните наблюдения, както може да потвърди и съвременната физика.

Сюзън се усмихна на аудиторията.

— Ще ви дам един пример, за да се поясня. Когато един учен види природно явление от рода на торнадо, на него му е ясно, че същото явление не може да бъде възпроизведено в лабораторни условия. Затова създава уреди, с които измерва скоростта на вятъра, атмосферното налягане и прочие, и се старее да ги монтира на място, където има голяма вероятност отново да се появи торнадо. Подготвя се за следващата поява на явлението. Но дали се съмнява в съществуването на първото видяно торнадо? Твърди ли презрително, че подобно нещо никога не се е случвало? Обвинява ли всички, които са го видели, че са мошеници? Съвсем не. Той вярва на сетивата си достатъчно, за да се подготви за повторната поява на видяното. Точно в това е разликата между обикновените явления и психическите явления — в отношението на научния наблюдател.

Сюзън погледна бележките си.

— Научният метод, такъв какъвто го знаем, може би не е най-точният инструмент за оценяване на психическите явления. Ние, които се занимаваме с психология и психиатрия, твърде често откриваме, че най-значителните ни видения биват отхвърляни от критици, които напълно нечестно ни държат зложници на стремежа на учените към точно възпроизводими повторения. Когато не можем да демонстрираме, че един и същи симптом винаги се проявява вследствие на едни и същи преживявания в детството или на една и съща стресова ситуация в живота ни като възрастни, нас ни наричат измамници. Ние най-вече трябва да разбираме и да подкрепяме борбата на парапсихолозите да бъдат приети на сериозно. В края на краищата нашата участ е подобна на тяхната.

Сюзън огледа аудиторията си и видя същата позната от други лекции пъстра картина от най-различни изражения. Някои се бяха сковали в маска, изразяваща неприкрито презрение. Други гледаха скептично, но все пак с интерес. Малцината, които искрено вярваха, гледаха предано и със зяпнали уста.

Сюзън отдавна беше свикнала да говори пред невярващи и да се надява на чудо.

След лекцията Сюзън заведе Майкъл на кино. На Рандолф стрийт даваха повторение на „Пинокио“. От напрежение Майкъл седеше като на тръни през цялото време, стискаше Сюзън за ръката и почти забрави за пуканките, които му беше купила.

След това отидоха пеша до офиса ѝ на Норт Мичиган №30. През почивните дни в сградата цареше пълна тишина. Качиха се заедно в асансьора, после Сюзън сложи Майкъл на бюрото, за да може да гледа езерото, докато тя си преглежда пощата.

— Хубаво е — отбеляза той.

— Да, знам.

Езерото беше замръзнало покрай брега, вятърът разкарваше снежни вихрушки из парка. Майкъл стоеше с ръце отстрани и се радваше на гледката.

— Мамо — обърна се той към нея.

Майкъл имаше нейните лешниковокафяви очи, но цветът им сякаш се менеше с възрастта. Имаше нещо от Ник, което се таеше дълбоко в отънька на ирисите.

— Какво има, съкровище?

— Когато порасна, може ли и аз да имам офис тук?

Тя се усмихна.

— И какво ще правиш в този офис?

— Ще бъда психиатър. Като теб.

— Сигурен ли си, че искаш по цял ден да се занимаваш с проблемите на хората?

— Тогава ще можем заедно да ходим да обядваме.

— Двамата с теб ли?

— Да. И на кино.

— Би било чудесно — отвърна тя.

— Може някога пак да дават „Пинокио“.

Значи филмът наистина му беше харесал, каза си тя.

— „Пиноккио“ е много известен филм. Сигурно ще го повтарят още много пъти.

— Наистина ли носовете на хората растат, когато лъжат? — попита детето.

Сюзън се засмя.

— Не, съкровище, не растат. Това беше един вид... — На устата ѝ дойде думата „метафора“, но не ѝ се искаше да го обърква допълнително. — Всъщност, когато човек лъже, обикновено си личи по лицето му. Просто във филма го бяха позасилили, за да е по-напрегнато.

— Ами момчетата, които станаха на магарета? — продължи той.

Сюзън отново се засмя.

— Това е измислица. Момчетата никога не могат да станат на магарета, независимо колко са палави и непослушни.

Сънливко.

Глупчо.

Сюзън внезапно се сепна. Замисли се над особения тип жестокост, която присъстваше в повечето филми на Дисни. Спомни си тревожните им образи от собственото ѝ детство. Ужасът на родителите на Бамби, когато Човекът дойде в гората; Чиракът на магьосника, който полагаше неистови усилия, за да измете придошлата вода — или май бяха пламъци — с метлата. Алиса, която изпи вълшебната напитка и се превърна във великан, а когато Червената царица я заплашваше, стана малка колкото мишле. Критикуваха компанията Дисни, че правят садистични и извратени филми. Но всъщност самият свят на приказките беше пълен с ненормални ужаси и страхове. Дисни просто представяха приказки, които са част от популярния фолклор. А приказките всъщност отразяват детските страхове.

Тя излезе от унеса си и видя, че Майкъл я гледа.

— Ти познаваш ли кога лъжа? — попита той.

Сюзън отиде до него и го прегърна.

— Чакай да проверя — каза тя. — Отговори ми на един въпрос. Обичаш ли ме?

Той я погледна в лицето.

— Да.

— Струва ми се — отбеляза тя, — че не лъжеш. Познах ли?

Майкъл само поклати глава. Тя го потупа по хълбока и отново се зае с пощата. На масата имаше три пакета. Два от тях съдържаха книги с професионална литература — едната като специален подарък, а другата с молба за евентуална рецензия. Третата беше сборник с трудове на различни автори, посветени на шестте най-известни случая на Фройд. Един от трудовете беше на Сюзън.

— Каква е тази книга, мамо? — попита Майкъл.

— В нея има нещо, което съм писала — обясни тя. — Ето, виж.

Тя откри заглавието на студията си в съдържанието и отгърна на съответната страница.

— Ето, виждаш ли? — попита тя. — Тук пише моето име.

Най-отгоре на страницата пишеше Сюзън М. Шейдър. Трудът беше озаглавен „Близост и телесни органи при компулсивната невроза“. Разработила беше някои теми, изказани от Фройд в случая, известен като Човека Плъх.

Погледът на Сюзън попадна върху една част от текста в горния край на страницата.

„Фройд подчертава, че окото е най-отдалечената от сексуалния обект ерогенна зона. При obsесивните неврози обаче, пациентът често се държи така, сякаш то е най-близкият такъв. «Визуален контакт» при невротичите е израз, който се възприема буквално.“

Думите бяха написани от самата нея, но сега ѝ изглеждаха като чужди. Сякаш измежду редовете надничаше нещо, което ѝ говореше с неразбираем език. Опита се за миг да го улови, но не успя и се отказа. Беше психически изчерпана след преживяното през последните дни и ѝ беше трудно да подреди впечатленията си.

Майкъл продължаваше да гледа книгата.

— Може ли да я подържа? — попита той.

— Разбира се, че може, съкровище. Можеш да я носиш до вкъщи, ако искаш.

Взеха такси до квартирата и си направиха пица. След вечеря Сюзън остави Майкъл във ваната и се зае да разтребва хола. Майкъл беше оставил книгата върху масичката и тя я взе.

Един израз от студията изскочи в главата ѝ — „най-отдалечената от сексуалния обект ерогенна зона“. Докато слушаше плискането на Майкъл в банята, се замисли върху него.

Само в света на реалността визуалният контакт е връзка с нещо далечно, размишляваше тя. При душевноболните един поглед е не по-малко интимен, отколкото прегръдката, а понякога и повече. Навярно това е причината за поведението на воайорите и ексхибиционистите. Като се замисли човек, нищо чудно няма в това, че порнографията е предимно визуална, под формата на снимки.

Хрумна ѝ още нещо. С книгата в ръка, тя отиде до телефона и набра домашния номер на Дейвид Голд.

— Голд слуша.

Гласът му звучеше уморено.

— Дейвид, Сюзън се обажда. Хрумна ми нещо. Разпитвали ли сте всички хора от университета, които са имали нещо общо със спортистките?

— Имаш предвид треньорите ли?

— Да. Също хората от охраната, пазачите. Всеки, който може да е имал достъп до момичетата по време на тренировки или състезания.

— Да, разпитвахме ги — отвърна Голд. — Оттам не излезе нищо. Защо?

— Току-що осъзнах, че в образите ми има елементи от тренировките на момичетата. Нещо сексуално. Някой ги е наблюдавал. Може и да не е треньор.

Последва мълчание.

— Изчакай малко — каза Голд.

Чу го да говори по другия телефон.

— Какво друго? — попита той.

— Помниш ли, когато разглеждах онези влакна? — продължи Сюзън. — Постоянно ми се въртяха някакви снимки с нещо, което е правено с очите. Допълнителни очи, изрязани очи... разни такива. Хрумна ми, че някой може тайно да е снимал момичетата, от сексуални подбуди. Докато тренират, тичат, загряват.

— Аха. Искаш да кажеш някой, който е присъствал на мястото.

— Да. Някой, който е можел да ги наблюдава когато си поиска. И да ги снима, без да го забележат.

Последва кратка пауза. Голд изглежда си записваше нещо.

— Ще ти се обадя утре сутрин — каза той. — Искам да се обадя на няколко места.

Сюзън затвори телефона и отиде в стаята на Майкъл да му помогне да се приготви за лягане. Книгата остана на масичката до телефона. Не се сети за нея чак до сутринта.

Дотогава Голд вече се беше задействал по нейния въпрос.

Голд се обади в шест и половина. Знаеше, че Сюзън е станала.

— Можеш ли да излезеш за малко преди първия си пациент? — попита той.

— Свързано ли е с разговора ни снощи?

— Ще разбереш.

Двайсет минути по-късно той взе Сюзън с колата си без отличителни знаци. Сутринта беше една от онези неестествено мрачни чикагски утрини, когато човек живее с чувството, че има пълно слънчево затъмнение, ако не и нещо по-страшно.

— Погледни в сака — рече Голд.

На седалката до Сюзън имаше спортен сак. Вътре откри най-различни спортни принадлежности — шорти, чорапи, сива памучна фланела с надпис „ИЛИНОЙС“.

— На кого са тези неща? — попита Сюзън.

— Искаш да кажеш, че не знаеш?

— На Патси? — попита тя.

Голд кимна.

— Иска ми се да погледнеш шкафчето, където си е държала нещата. Ако това не помогне, ще проверим спортната зала.

Докато пътуваха към студентското селище, небето се надвеси над земята като зловонен хищник. Голд спря в забранената за паркиране зона до спортната зала и я поведе към съблекалнята. Толкова рано сутринта наоколо нямаше жива душа.

Отвън имаше табелка с надпис „ЖЕНИ“. Голд дори не се огледа, преди да въведе вътре Сюзън, която носеше сака на Патси Моргенстърн. При старата, позната отпреди години миризма на пот и мухъл, в главата на Сюзън нахлуха хиляди спомени.

Стигнаха до средата на първата редица шкафчета, когато тя спря.

— През две редици — каза тя, — номер 1334.

Голд се усмихна.

— Виждам, че не си изгубила форма.

Вътрешното усещане на Сюзън ѝ беше разкрило номера без никакво затруднение. Сигналите от сака, пълен със спортните принадлежности на Патси, допирани се до нейното тяло, бяха недвусмислено ясни.

Шкафчето беше до стената, почти на средата на дългата стена на помещението. Сюзън за миг зърна в главата си образите на момичета, които се преобличат и си подмятат най-различни шегги, някои мръсни, а други невинни. Патси беше извор на добро чувство за хумор, въпреки болките в коляното.

От дръжката висеше катинарче с цифров шифър.

— Това не е нейното катинарче — отбеляза Голд. — Шкафчето е дадено на друго момиче.

Сюзън беше усетила нещо тежко на дъното на сака. Бръкна вътре и докосна катинарчето на Патси.

— Четиринайсет наляво, две завъртания надясно до осемнайсет, наляво до 26 — каза тя.

— Излишно е да си правя труда да го проверявам — пошегува се Голд.

Но Сюзън беше заета с нещо по-важно. Тя докосна чело, пусна сака на пода и направи крачка назад, по-далеч от стената.

— Ето тук — обърна се тя към Голд. — Зад стената.

— Какво има там?

Голд не изглеждаше изненадан.

Сюзън сниши глас.

— Там стои той. Оттам е...

Тя почувства внезапен прилив на страх. Голд я видя как пребледня и я хвана за лакътя.

— Не се безпокой — каза той. — На сигурно място е. Какво щеше да кажеш?

— Оттам ги гледа — каза Сюзън тихо. — В стената има дупка.

Когато погледна катинарчето, психическият еквивалент на силна, гадна миризма я блъсна. Тя се намръщи.

— Добре — каза Голд. — Това ми трябваше. Той е вече при нас, в участъка.

— Кой?

— Ела. Ще ти покажа.

Сюзън се обади на телефонната си служба, за да помоли да отложат часа на пациента, който трябваше да дойде в осем часа и отиде с колата си до Шести полицейски участък заедно с Голд. Той я заведе до стаята за наблюдение зад стаята за разпити, където беше видяла брата на Дороти Кюен. На масата седяха двама инспектори и лениво прелистваха някакви бележки. Заедно с тях седеше пълен мъж на трийсетина години, с къдрава тъмна коса и мек поглед. Облечен беше в бежови панталони и работна риза. Нямахше притеснен вид. По-скоро приличаше на човек, поставен в незаслужено недостойна ситуация, която е принуден да изтърпи. Също като пациент, който се готви за неприятни медицински изследвания.

— Кой е този? — попита тя.

— Казва се Кайл Стюарт — обясни Голд. — Домакин в спортната зала. Чисти женската съблекалня, залата, пейките и всичко останало. Работи там от осем години. Живее в сутерена на една от старите сгради на няколко преки от студентското селище. Тази сутрин обискирахме квартирата му. Истинска златна мина.

Голд показа на Сюзън куп снимки, направени от полицейския фотограф.

— Първо, жилището му е фърашкано с всевъзможни извратени и садистични порнографски материали. Всичко, което можеш да си представиш. Но това не е най-интересното. Изглежда краде вещи от шкафчетата на спортистките. Сигурно го прави от години. Има цяла колекция от сутиени, гащи, даже стари гуменки, фланелки, потници, всичко, което момичетата са забравили из шкафчетата си и не са потърсили... Даже тампони.

Голд погледна Сюзън.

— Ти го каза, Сюзън. Този тип е фотограф. Намерихме фотоапарат с увеличителен обектив. Има стотици снимки на момичетата по време на тренировка. Има и снимки на момичетата в съблекалнята. Правил ги е през дупката в стената от една малка стаичка отзад.

Голд побутна няколко снимки в найлонови пликове за веществени доказателства. Всичките бяха на преобличащи се момичета в съблекалнята, направени от едно и също място, фотоапаратът ги беше хванал не много отблизо, обикновено на нивото на гърдите. Повечето момичета бяха разгопени, явно снимани докато

се преобличат. Повечето лица бяха отрязани до брадичката, но понякога се виждаха и очи. Дъхът на Сюзън спря, когато разпозна Патси Моргенстърн на една от снимките.

— Разбирам — рече тя.

Отново погледна през еднопосочното стъкло към заподозрения. Той беше поставил ръка върху масата и кимаше, докато слушаше въпросите на единия от инспекторите. Изглежда се концентрираше, за да си спомни нещо.

— Още не си видяла всичко. — Голд ѝ показа втори плик. — Това е вече върхът.

Сюзън отвори плика. Вътре имаше няколко снимки на лица на момичета в много близък план. Някои бяха направени от тайното място, други бяха снимки на модели от списания. На всички снимки очите на момичетата бяха старателно изрязани и заменени с други очи. Ефектът беше ужасяващ. Снимките изглеждаха гротескно обезобразени.

— Точно това, което твоите видения ти подсказаха — каза Голд. — Допълнителни очи. Оригиналните обаче са отстранени.

Той почука по купчината снимки.

— Доста напомня за начина, по който са убити момичетата, нали? — попита той.

Сюзън кимна. При вида на снимките я побиха тръпки, но съзнанието ѝ препускаше бясно. Мъжът, който седеше зад еднопосочното огледало и разговаряше толкова спокойно с полицаите, навярно беше убиецът.

— Мисля, че ще проговори най-късно до полунощ — сподели Голд. — Изглежда и преди си е имал проблеми с полицията. Блудство с деца, екхибиционизъм, воайорство, този род неща.

— И никакво насилие? — попита Сюзън.

— Досега, не — отвърна Голд. — Всъщност, момичетата доста го харесват. Безобиден тип, помагал им с разни дреболии. Разбира от травми и явно е готов да ги утешава и да им съчувства. Всички спортистки в университета се плашат от травми.

Голд погледна записките си.

— Стюарт е ветеринар. Служил в морската пехота. Освободен по медицински причини — алергия. Никакви негативни прояви по време на службата. Веднага след това постъпва на работа в Илинойския

университет. От личен състав казват, че били много доволни от него. Досега успявал да запази в тайна сблъсъка си с отдела за неморални прояви. Най-напред на два пъти е арестуван за ексхибиционизъм и двата пъти с малолетни момичета. Едното обвинение е оттеглено, по другото има присъда. След това е арестуван за воайорство, пак с малолетно момиче. Миналата година е заловен да опипва малко момиченце във влака за Скоки. Признал се за виновен. Забележи, че всички тези появи са извършени далеч от Южната част. Беше в списъка на заподозрените в сексуални престъпления. Честно казано, вместила се в описанието на типа, който в крайна сметка ще се заеме и с нещо по-тежко.

Сюзън огледа през стъклото едрия пухкав мъж, който гледаше безизразно разпитващите го полицаи. От една страна, имаше вид на човек, който и преди си е имал работа с полицията. Изглеждаше спокоен, процедурата му беше известна. От друга страна, в позата му имаше нещо трагично, като хванато в капан животно — ръцете му лежаха здраво склучени върху масата.

Сюзън трудно можеше да си представи, че този кротък на вид човек е убиец. Но доказателствата, намерени в жилището му, не бяха измислица. И ако той наистина беше убиецът, това означаваше край на убийствата. Престъпник от близката околност определено беше за предпочитане пред сериен убиец, който би могъл да убие още десетки жени, преди да го заловят. Това не омаловажаваше смъртта на убитите, но носеше надежда за останалите, които живееха в постоянен страх.

— Връзката със спортистките ми е ясна — отбеляза Сюзън, — но как стои въпросът с четвъртата жертва? Дороти Кюен живее много далеч от първите три момичета. Ако това е убиецът, какво го е отвело при нея?

— А твоята теория, че убиецът е познавал Дороти много преди даже да е видял спортистките? — попита Голд.

Сюзън кимна.

— Родителите на Стюарт живеят в Южната част — поясни Голд. — Няма и миля до дома на Кюен. Стюарт е отраснал там.

Сюзън се слиса при тази новина. Беше сякаш специално подбрана, за да премахне всякакви съмнения по отношение на Кайл Стюарт.

— Моите поздравления, Сюзън — обърна се Голд към нея. — Ти ни доведе право при него.

Думите на Голд още звучаха в ушите ѝ, когато тя забеляза, че ризата на заподозрения има странен и неприятен зеленикав цвят.

— Започва в една библиотека. Огромна тъмна библиотека с множество рафтове, пълни с хиляди стари книги. Аз търся някаква книга. Корицата и заглавието ѝ са точно пред очите ми, но всеки път, когато сънят ми свърши, не си спомням коя е била книгата.

Сюзън седеше кротко и се взираше в очите на пациентката си.

— Усецам се притеснена, трябва да бързам — продължаваше пациентката. — Сякаш положението не търпи отлагане. Прекарвам ръка по гърбовете на книгите и виждам как ръката ми почернява от праха по тях. Рафтовете нямат край. Втурвам се по малките стълбички до горния етаж на библиотеката, продължавам да вървя край още рафтове. Краката ми не могат да се движат нормално. Все едно вървя под вода.

Пациентката погледна настрани, после отново Сюзън.

— Става все по-зле. Трудно ми е да дишам. Усецам приближаването на... на нещо ужасно. Ужасно и много смуцаващо, все едно съм направила нещо, което не е трябвало да направя и всички ще ме мразят заради това.

Последва нова пауза.

— Точно тогава виждам вас... Вие стоите на горното стъпало на една от стълбичките. Облечена сте в пола и сако, както винаги, когато сте в кабинета. Само че сте боса. Без обувки. Аз виквам към вас: „Къде е книгата? Не мога да я намеря. Няма време!“. Думите ми са много глухи, както става понякога в сънищата. Не мога да говоря разбрано, независимо колко силно викам.

Пациентката смутено отмести поглед.

— Но вие никак не се притеснявате. Махвате ми с ръка да дойда при вас. Приближавам се. Вие поставяте ръце на раменете ми и ме бутате надолу да коленича. Тогава виждам, че всъщност не сте облечена в костюм, а сте само по сутиен, бикини и един от онези колани с дълги жартиери. Ръцете ви са нежни, но силата им е неустоима. Вие притегляте лицето ми към... — пациентката въздъхна

леко — към мястото между краката ви. Тялото ви се извива, съвсем леко.

Отново пауза.

— Чувствам, че другите идват и че в техните очи върша нещо непроситимо. Нямам повече време, но не мога да престана. Ръцете ми се плъзват нагоре между бедрата ви, докосвам бикините ви. Те се смъкват. Вие прехвърляте крак около врата ми. Облягате се на рафтовете с книги. Усмивхате се. Усещам как започвам да треперя... Не мога да престана.

Тя въздъхна.

— Точно тук сънят свършва.

Последва дълго мълчание. Сюзън безстрастно наблюдаваше пациентката си. Накрая попита:

— Имаше ли нещо различно този път?

Пациентката отмести очи и после отново погледна Сюзън.

— Да. Имах чувството... Стори ми, че хората, които ме търсеха, са синът и дъщеря ми. Мисля, че се бяхме събрали на някакъв семеен празник, нещо подобно, и имаха нужда от мен — в кухнята или някъде там.

— И нищо друго?

Жената дишаше учестено. Тя хвърли виновен поглед към Сюзън.

— Не. Друго няма.

Сюзън погледна часовника на бюрото си.

— Времето ви изтече — рече тя. — Ще се видим в четвъртък, нали?

— Да. Довиждане.

— Довиждане.

Пациентката ѝ стана да си върви. Тя беше директорка на училище в Евънстън, съпруга на университетски преподавател. При Сюзън идваше от близо година, фантазиите ѝ, свързани със Сюзън, не бяха нищо ново. Нито пък навикът ѝ да ги разказва подробно и драматично. Произхождаше от семейство с много строго религиозно възпитание, съпругът ѝ също. Сексуалните им отношения явно никога не са били истински консумирани, въпреки зачеването на двете им деца. Сега тя се бореше с осъзнаването на факта, че съпругът ѝ никога не я успял да я задоволи.

Фантазиите ѝ със Сюзън просто маскираха истинските ѝ чувства, в които нямаше нищо хомосексуално. Истинското ѝ желание всъщност беше да се измъкне от брака си. Надяваше се, че Сюзън ще ѝ вдъхне смелост да поиска развод. В сънищата ѝ Сюзън винаги се появяваше в роля, която осигурява сексуално удовлетворение в замяна на бунт срещу преследвачите в съня. Новото в днешния сън — че именно синът и дъщерята са невидимите преследвачи — само правеше нещата още по-ясни. Сънят беше продиктуван от чувството за дълг и желание за бунт.

Появата ѝ боса се дължеше на порнографска книжка, която пациентката бе виждала като девойка. Всъщност тя виждаше себе си като боса. Контекстът беше подчертано хетеросексуален. Тя изместваше всички подробности върху образа на Сюзън, за да прикрие същинското си желание.

Напоследък лечението ѝ беше започнало да тъпче на едно място, защото Сюзън се опитваше да накара пациентката си да осъзнае стремежа си за бунт, но самата тя упорито се държеше за фантазиите си — образи, изместени върху Сюзън. Имаше и силна връзка с религиозната ѝ среда, почиваща на дълбокото ѝ чувство за вина. Някой ден пациентката ѝ щеше да осъзнае, че прашната стара книга, която търси, е Библията.

Когато се прибра у дома, Сюзън откри, че жилището ѝ е обсадено от журналисти. Един от криминалните репортери на „Сън Таймс“ беше научил, че задържането на Кайл Стюарт е направено по идея на Сюзън. Вестникарите нямаха търпение да съобщят, че това е краят на ужасната поредица убийства. Участието на ясновидец в разследването представляваше допълнителна сензация.

Същия следобед щатският прокурор Уедърс беше дал кратка пресконференция, за да съобщи, че „има задържан заподозрян“ и скоро ще им бъде представена допълнителна информация. На журналистите не им беше трудно да се досетят по самодоволната физиономия на щатския прокурор, че той не храни никакви съмнения относно виновността на Стюарт. Когато го бяха запитали за участието на Сюзън в разследването, той даде мъгляв отговор, че постигнатото се

дължало на „усилията на целия екип“ и отказа да открои участието на един или друг.

Наложи се Сюзън да заобиколи през задната уличка. Каролин беше горе с Майкъл. Телефонният секретар светеше с всичка сила. Сюзън се прокле, че не е сменила телефонния си номер.

— Господи — възкликна Каролин. — Цялата гилдия са по петите ти. От списание „Пийпъл“, от предаването „60 минути“, от „20/20“, Лари Кинг. Ужас! Ще има да даваш интервюта и след смъртта си.

Седнал пред телевизора до Каролин, Майкъл изглеждаше много мъничък и невинен. В чинията пред него се мъдреше огромен хамбургер, заедно с цяла планина пържени картофи — всичко от начало до край беше собственоръчно приготвено от Каролин. Домът ухаеше приятно на току-що приготвена храна.

Образът на Майкъл вдъхна на Сюзън приятно усещане за дом и уют, но мигащата лампичка на телефонния секретар и споменът за морето от коли отвън я накараха отново да се почувства като в обсадена крепост.

— Мамо, видяхме те по телевизията — обади се Майкъл.

— Така ли?

Каролин кимна.

— Архивни кадри от случая Гейбриъл. Седми канал са го споделили с другите.

— Аха.

Сюзън помнеше тези кадри. Представяха я в не особено добра светлина. Но пък лицето ѝ не се виждаше твърде добре. От тези няколко секунди видеозапис хората нямаше да могат да я разпознаят.

Не ѝ остана много време за приказки с Майкъл. Сюзън го сложи в леглото и после цял час прекараха с Каролин в обсъждане на журналистическата буря покрай задържането на Стюарт.

— Наистина ли това е краят? — попита Каролин. По лицето ѝ си личеше, че пита като жена, а не като журналист.

— Надяваме се — отвърна Сюзън. — Доказателствата са много силни. Но аз лично няма да се успокоя, докато Дейвид не приключи с разследването.

— Той наистина ли е толкова гаден тип? — попита Каролин.

— Не — замислено отвърна Сюзън. — Точно там е работата. Вижда ми се някак неубедително мекушав... Безобиден. — Тя сви

рамене. — Разбира се, има и други убийци, които създават подобно впечатление. Случва се да дават вид на чувствителни, дори лесно уязвими.

Сюзън не можеше да скрие собствената си неувереност. По време на разпита на Кайл Стюарт тя се надяваше да получи вътрешно потвърждение на вината му. Но това не беше станало. Въпреки че при него имаше всичко, което един престъпник се очаква да има — мотив, възможност, средство.

— Кога ще се разбере със сигурност? — попита Каролин. — Питам неофициално, разбира се.

— Скоро — отвърна Сюзън. — Има толкова много доказателствен материал... Дейвид не би се бавил излишно с окончателното си заключение.

Късно същата вечер Сюзън се промъкна тихичко в стаята на Майкъл. Той лежеше по корем, с глава, обърната на една страна. Гъстата му тъмна коса беше разрошена, а нежната му луничавата бузка лежеше нежно върху възглавницата.

Сюзън застана отстрани до леглото и се заслуша в дишането му. Винаги, когато той беше при нея, ѝ бе страшно трудно да сдържа силния прилив на обич, който я обземаше. Гостуванията му я караха да се чувства внезапно прегладняла за любов и нежност, сякаш не си е давала сметка колко много ѝ липсва. С голямо усилие се сдържаше да не го задуши в прегръдките си.

Най-голямата ѝ надежда при раждането на Майкъл беше просто да бъде нормално дете. Собственото ѝ детство беше болезнено осакатено от ясновидските ѝ способности, дадени ѝ не по нейно желание, които я правеха различна от връстниците ѝ. Благодарна беше, че Майкъл не дава признаци да е наследил дарбата, която ѝ носеше съмнително превъзходство над другите. С течение на времето обаче осъзна, че той е по друг начин необикновено дете. И свидетелство за това не беше само нейната майчинска гордост. Всичките му учители, още от предучилищна възраст, не пропускаха да отбележат неговата интелигентност, творческо мислене и — нещо, което страшно изненадваше Сюзън — качества на лидер. Той не беше буйно момче, но притежаваше такт и интуиция, които караха всички около него да се

показват в най-добрата си светлина и да проявяват желание да си помагат.

— Едно е да си умен и талантлив — беше споделила учителката на Майкъл в първи клас. — Майкъл притежава тези качества. Но в нашия свят са нужни лидери, хора с чувство за висока нравственост. За съжаление, в нашите училища нямаме тестове за тези неща, не ги ценим и не ги възпитаваме. Когато видя дете като Майкъл, не мога да не забележа заложите му. Надявам се, че учителите му ще му помогнат да ги развие. Вие трябва много да се гордеете с него.

Сюзън го погали по косите. Нещо мрачно се надигна в дъното на съзнанието ѝ, докато наблюдаваше неговата уязвимост. Тя замря с протегнатата към него ръка. В този миг осъзна какво бе то. Три момичета бяха безмилостно заклани. Всяко от тях имаше майка, изпитвала същото чувство на гордост, каквото Сюзън изпитваше спрямо Майкъл, същите надежди за бъдеще, изпълнено с безброй възможности.

Сюзън се наведе и лекичко докосна Майкъл с устни. Той се размърда малко, но после отново се укроти.

Сюзън излезе от стаята на пръсти и остави вратата леко открената, както обичаше той. В този момент си спомни усещането, което я връхлетя в жилището на Моргенстърн. Дълбоко усещане за нещо зло, толкова мощно, че и досега не можеше да забрави чувството на отвращение, от което чак ѝ се доповръща. Това зло трудно можеше да се съчетае с безобидната физиономия на Кайл Стюарт в стаята за разпити. Въпреки това Сюзън се надяваше, че Голд е заловил убиеца.

На другия ден Сюзън заведе Майкъл в полицейския участък, в офиса на Дейвид Голд. Искаше да го изведе навън. Освен това всеки път, когато слизаха в града, той питаше дали не може да отидат на гости на Голд.

Голд ги очакваше на вратата и веднага вдигна Майкъл на ръце.

— Как е моят приятел днес? — попита той и го целуна.

Момчето не каза нищо. В началото винаги малко се притесняваше в компанията на Голд. Голд го подхвърли лекичко.

— Много си пораснал. Скоро и ти ще започнеш да ме вдигаш. Хайде, влизайте. Имам нещо за вас.

Нещото се оказа сладолед от фризера в коридора. Майкъл се настани на въртящия се стол на Голд, като същевременно оглеждаше кабинета с възхитен поглед.

Когато не си мечтаеше да става психиатър, Майкъл кроеше планове да стане полицейски инспектор като Голд. Никога не му омръзваше да държи предпазния му щит. Голд не му показваше пистолета си. Беше му казал, че пистолетът далеч не е най-важното в работата на полица. Изобщо Голд се държеше с Майкъл както със свой собствен син, какъвто за съжаление нямаше. От друга страна, Голд беше най-доброто, което Сюзън можеше да предложи на Майкъл като мъжки пример за подражание и му беше много признателна, че проявява такъв интерес към момчето. Всъщност, двамата имаха няколко общи черти — например чувствителността им, както и дълбоко вроденото им чувство на такт.

— Колега, би ли ме заместил за малко на работното място? — обърна се Голд към Майкъл. — Искам да поговоря с майка ти.

Той отведе Сюзън настрани и каза:

— Всичко съвпада. Тази сутрин получихме резултатите от серологичната лаборатория на ФБР. Трите основни кръвни проби показват едно и също. Нашият човек е източник на всички секрети.

Сюзън кимна. През годините на съвместна работа с Голд тя беше станала истински специалист в областта на кръвните групи и тестове. Кръвните изследвания, за които той спомена, бяха изследвания за кръвна група, резус-фактор и Луис тест.

— Правени ли са изследвания за изоензими и хемоглобинови варианти? — попита тя.

— Всичко съвпада идеално. И при четирите убийства. Слюнката на убиеца е взета от мивката в банята. Взехме проба от слюнката на Стюарт от четката за зъби и от чашата в банята. Съпадението е показателно.

— А спермата, открита у Патси Моргенстърн? — попита Сюзън.

— Деветдесет процента. Поисках да направят и изследване за ДНК.

— Кой ще го прави? — попита Сюзън.

— Федералните.

Отговорът на Голд не изненада Сюзън. В отличната лаборатория за ДНК-изследвания към ФБР се приемаха само поръчки, свързани с

особено тежки престъпления, при точно определен заподозрян, или такива, които са свързани със серийни престъпления. Убийствата на студентките отговаряха и на двете изисквания.

— Проверих миналото на Стюарт — продължи Голд. — Връзката със спорта е доста отдавна. Като малък имал астма и не можел да спортува. Но бил страстен запалялко и присъствал на всички училищни спортни срещи. Постоянно се навъртал покрай физкултурния салон да зяпа момичетата.

— На тази възраст това е нормално явление — намеси се Сюзън. — Но може би не и в неговия.

— Днес разговарях с една от учителките му. Каза, че бил самотник. Навремето бил дебел, дори повече от сега. Умно дете, но прекалено вманиачен в подробностите. Когато трябвало да напише нещо, правел по десет чернови. Никога нищо не успявал да завърши. Децата му се подигравали.

— Лекувал ли се е? — поинтересува се Сюзън.

Голд поклати глава.

— Родителите му са последователи на Лютеранската църква. Не вярват на съвременната медицина, още по-малко на психиатрията. В училищното му досие има препоръка от възпитателя да бъде насочен към училищния психолог, но родителите не са се съгласили.

— Има ли братя или сестри? — попита Сюзън.

— Имал сестра, която починала от диабет, когато е бил на шест години.

— По-голяма или по-малка? — продължи да разпитва тя.

Голд обърна на друга страница в папката си.

— По-голяма. С две години.

— Носила ли е очила?

Голд погледна пак в папката си и сви рамене:

— Това не съм го проверил.

— Сигурно ще откриеш, че е носила — рече Сюзън. — При малки деца острата форма на диабет влошава зрението. Подозирам, че избождането на очите има нещо общо със смъртта на сестрата.

— Като малък никога не се е забърквал в неприятности — продължи Голд, — освен веднъж. Бил обвинен в опит за блудство с момиче от училището. Била три години по-малка, в пети клас. Заплашили, че ще го изключат, но в края на краищата останало без

последствия. Родителите на момичето предпочели историята да не се разчува.

Той отново погледна записките си.

— Учителката ми каза, че Стюарт я бил молил, ако ще да го пратят и в затвора, само да не казват на родителите му. Толкова се страхувал от тях.

Сюзън поклати удивено глава.

— Този човек е идеалът на всеки психолог — замислено каза тя. — Има сестра, която умира, докато той е още малък. Родителите му са прекалено строги и сурови. Развива астма. В училище се проявява под възможностите си. Самотник. Като юноша има прояви на обесивна невроза. Още тогава проявява фиксация върху по-млади момичета в спортна обстановка. Никога не преодолява тази фаза от сексуалното си развитие. В крайна сметка, по метода на естествения подбор, намира своята ниша в обществото като домакин в колежански физкултурен салон, където постоянно може да наблюдава как момичетата спортуват. За друг човек това би се оказало решение на всичките му проблеми. Можел е цял живот да си изкара без никакви неприятности.

— Само че Стюарт не е постъпил така — завърши Голд.

— Сексуалният и индивидуален стрес на живота като възрастен навярно са дошли в повече за остатъците от душевното му равновесие — каза Сюзън. — Класически пример за това какво става, когато емоционалните проблеми на детството не бъдат лекувани навреме. И когато една по-лабилна личност попадне в семейство с твърде сурови нрави. Лошо.

— Лошо и за четирите жертви — допълни Голд, сякаш искаше да я коригира.

И е прав, мислено отбеляза Сюзън.

Голд погледна часовника си.

— Джери Воугъл трябва да дойде всеки момент — каза той. — Снощи я заведох в квартирата на Стюарт. Имала нещо да ни казва.

Точно в този момент по коридора се зададе Джери, както винаги енергична и делова, с куфарче в ръка.

— Ето че се срещаме отново — обърна се тя към Сюзън.

— Довела съм един твой приятел — каза Сюзън и кимна към Майкъл.

Джери поздрави Майкъл и си побъбри малко с него, преди да дойде в съседната стая при Сюзън и Голд.

— Синът ти се разхубавява от ден на ден — отбеляза тя.

Голд заведе Майкъл на гости при две инспекторки, с които се бяха сприятелили по-рано. Когато се върна, Джери вече отваряше куфарчето си. Изглеждаше развълнувана.

— Арестуването на Стюарт беше единственото липсващо звено — каза тя. — Тази сутрин всичките ми съмнения се изпариха. Сравних влакната от ризата на Стюарт с влакната, намерени при четирите убийства. Съвпадат напълно. Микроскопският анализ не допуска съмнение по въпроса.

Тя отвори куфарчето си и извади малко преносимо демонстрационно табло.

— Както ви казах миналия път, това е много особено влакно. Полимерът е създаден специално за здравина, като същевременно е много фин. Взех името на производителя на ризата на Стюарт, а оттам ме свързаха с производителя на плата.

Тя подаде таблото на Голд.

— Хипоалергична синтетична тъкан, разработена специално за работно облекло — обясни тя. — Създадена за каталожна къща, която продава дрехи, обувки и всевъзможни аксесоари за фирми и предприятия. Всичко — от предпазни каски до гумени ръкавици.

Джери посочи образците на таблото.

— Точно тази нишка се нарича „Еърфри 12“ и се произвежда само в два цвята, телесен и тъмнозелен. Самата боя, естествено, също е хипоалергична. И както се вижда от късчето плат, не е много елегантна на вид.

Джери беше права. Материята имаше твърде непривлекателен, дори болничен вид. Сюзън лесно разпозна в него цвета на ризата, с която Кайл Стюарт беше облечен по време на разпита.

— Според медицинския си картон Стюарт е алергичен към повечето естествени материи. През целия си живот е страдал от най-различни алергии. Изглежда е свързано с астмата от детските му години. В жилището му няма нищо, което да не е хипоалергично. Дрехите открил по каталог преди много години. Тази материя вече не се произвежда. Но Стюарт си е купил десетина ризи.

Голд кимна.

— На най-горната полица в гардероба му открихме цяла купчина необличани ризи. Явно ги е използвал една по една — каза той. — Ето ти доказателство, Сюзън, за връзката с четвъртото убийство. Как и кога е познавал Дороти Кюен не е толкова важно. Важното е, че е бил на местопрестъплението. Материята го доказва.

След това се обърна към Джери.

— Направихте ли статистически анализ на данните?

— В момента работя по това — отвърна Джери. — От каталожната къща утре сутрин ще ми изпратят списък на всички поръчки за такива ризи по време на двегодишния период, когато са се продавали. По телефона ми казаха, че не били продали много заради несполучливите цветове. Вероятността нишката да се появи при четирите убийства едва ли е по-голяма от едно на сто хиляди. А вероятността да се появи на четирите убийства и същевременно в жилището на Стюарт трябва да е някъде към едно на 30 или 40 милиона.

— Да не говорим за еднакво извършените убийства с изваждане на очите, както и извратените снимки, които намерихме в жилището му — добави Голд. — Това е направо златна мина. Още утре можем да предадем случая в съда. — Той смигна на Сюзън. — Освен ако не сме нагласили нещата сами, от желание винаги да се покажем прави.

Когато Джери излезе, Голд затвори вратата след нея.

— Искам да ти покажа още нещо, което открихме сред вещите на Стюарт — каза той. — То е строго секретно. Уедърс нареди да го пазя като очите си.

Той подаде на Сюзън една малка снимка. Качеството беше много лошо, но все пак се виждаше лицето на момиче.

— Направена е с един стар Полароид, който Стюарт е държал в гардероба си — обясни Голд. — Не е същия апарат, с който са направени снимките на момичетата в съблекалнята.

Сюзън погледна снимката отблизо.

— Господи — възкликна тя.

— Това е Патси Моргенстърн, третата жертва — каза Голд. — Стюарт я е държал на тайно място зад кухненската стена — в една малка кутийка, нещо като съкровищница за особено големи скъпоценности.

Сюзън разгледа снимката. Въпреки че бе толкова дребна и осветлението лошо, изражението в погледа на Патси беше недвусмислено. Тя гледаше право в обектива, с подчертано разнежен и чувствен поглед.

— Погледни раменете — обади се Голд.

Раменете на момичето бяха голи. Дългите ѝ коси се спускаха по гърба.

— Какво ти подсказва шестото чувство? — попита Голд.

Сюзън опипа крайчетата на снимката, опитвайки се да улови някакъв сигнал. Там наистина се криеше нещо много мощно, което обаче не желаше да ѝ се разкрие.

— Нищо.

— Е, ще ти кажа какво ми говори моето шесто чувство — каза Голд. — Те са имали любовна връзка. Може да е било само за една нощ. Може и повече. Тя му е позволила да я снима, докато са били заедно. За спомен. Погледни изражението на очите, за бога. Те са правили любов.

Сюзън кимна. Беше трудно да се отхвърли заключението на Голд. По лицето на Патси се четеше нежността и мекотата на жена, отдала се на мъж. В този случай, на мъжа зад обектива.

— Помниш ли какво ти беше казал Джордано — продължи Голд. — Тя била девствена. Не можела повече да понася това положение. Искала да намери някой, който да преспи с нея. Джордано ѝ отказал. Е, залагам десет към едно, че Стюарт е свършил тази работа.

Сюзън продължаваше да опипва с пръсти ръба на снимката. По един влудяващ начин, сигналът, който се опитваше да хване, не желаше да се проясни.

— Представи си, че се е запознала със Стюарт в спортната зала — обясняваше Голд. — Той бил много добричък, нали така? Съчувствал на спортистките. Представи си, че Стюарт е изразил възхищението си от нея. По един тактичен, далеч не заплашителен начин. И когато се отчаяла напълно, се е обърнала към него. Кой знае?

Сюзън сви рамене.

— Разбира се, не е споделила за това с приятелките си. Кое момиче ще си признае, че е спало с домакина на спортната зала? — Голд се облегна на стола си. — Стюарт навярно ѝ е казал, че иска да му остане нещо за спомен. Кой знае, може да е говорил напълно сериозно.

Няма нищо незаконно в това един перверзен тип да изпитва от време на време и нормално любовно чувство. Случва се понякога.

Сюзън му подаде снимката.

— Мислил ли си някога да се заемеш с психиатрия? — усмихна му се тя. — Явно имаш усет. А другите момичета? Мислиш ли, че може да е имал връзки и с тях?

— В момента проверяваме. Но не е лесно. Момичетата не биха споделили такова нещо с приятелите си. Що се отнася до Стюарт, сред вещите му не открих нищо, което да ни наведе на мисълта за друго момиче. Разбира се, може да е правил опити. Но според мен с Патси Моргенстърн е успял. А това само по себе си е някаква връзка. — Той се намръщи. — Единственото, което ме тревожи, е защо е тръгнал да я убива. Нали са правили любов. Тя му е дала каквото е искал. Навярно я е харесвал. Може дори да я е обичал. — Голд сви рамене. — Може пък да го е разкарала след първия път. Да не е искала да се вижда повече с него.

— Но дори да са останали приятели — намеси се Сюзън, — няма истинско противоречие в това, че накрая я е убил. В съзнанието му убийствата се намират в отделна част от съзнанието му, а не заедно с невинните му отношения с Патси. Не забравяй, че тя е едва третата жертва. След убийството на другите две момичета той е изгубил контрол. Убил е Патси както останалите, защото сексуалният му инстинкт е открил нов път и вече не е можел да се спре. Сигурно е било страшно болезнено за него. Но е било твърде късно. — Сюзън въздъхна. — От друга страна, не би било толкова невъзможно, ако е продължил да се вижда с Патси, без да ѝ причинява зло. Проблемът при човешкото съзнание е, че в него могат да съжителстват всевъзможни течения и наклонности. Нали помниш жените, които дълго време бяха поддържали връзка с Тед Бънди? Повечето убийци обикновено имат продължителни любовни отношения по време на извършване на тежките си престъпления.

— Е, ако няма грешка със спермата в маточните ѝ тръби — обади се отново Голд, — Стюарт трябва да е бил с нея само няколко часа преди да я убие. Точно толкова е нужно на доктор Джекил, за да се превърне в Хайд.

Сюзън кимна.

— Лоша работа — заключи Голд. — Случайно завъртане на заровете. А Патси явно не е заложила на печелившото число.

Сюзън разбираше какво иска да каже той. Ако отношенията на Стюарт с Патси бяха успели някак да облекчат сексуалното му и емоционално напрежение, самата Патси щеше все още да е жива.

Патси обаче беше мъртва. Все пак благодарение на нея, сега разполагаха с доказателствата, довели до залавянето на Стюарт.

Хайме лежеше на леглото. Беше облечена в отрязани джинси и избеляла тениска на Чикагските бикове, няколко размера по-голяма от необходимото. Това бяха домашните ѝ дрехи, толкова износени, че прозираха, но Хайме ги предпочиташе пред халатите, които майка ѝ постоянно ѝ подаряваше и които събираха прах в гардероба.

Сетивата ѝ все още вибрираха от спомена за ласките на Джеф. Веднага щом чу новините, Хайме се прибра право вкъщи.

Старото портативно телевизорче върху плетената поставка беше включено с намален звук. Хайме изгледа новините три пъти, превключвайки от канал на канал.

Лицата на различни репортери се сменяха с това на щатския прокурор Уедърс и преекспонираната моментална снимка на Кайл Стюарт — мъжът, за когото се твърдеше, че е убил момичетата. Снимката беше толкова неясна, че по нея не можеше да се отгатне възрастта му. Беше бял и доста пълен — само това си личеше ясно.

Постоянно показваха и непозната за Хайме жена, ясновидка, която явно имаше нещо общо със залавянето на убиеца. Даваха някакви архивни кадри, на които тя слизаше от свидетелската скамейка в съда, като част от дело, на което давала показания преди няколко години. Беше дребна жена с хубава фигура и кафяви очи.

Една репортерка от Девети канал интервюираше жени по улицата, като ги питаше как се чувстват сега, когато убиецът е вече заловен. Друга репортерка беше заела позицията в студентското селище „Съркьс“ и спираше наред студентките, които със срамежливи усмивки изразяваха облекчението си. На Хайме всичко това ѝ се струваше някак прекалено патетично. Навярно поради невероятното разминаване между жестоките убийства и некадърните интервюта.

Хайме се наведе напред, опря ръце на коленете си, после отново се облегна назад. Зад вратата на спалнята ѝ висеше голяма черно-бяла снимка на баща ѝ с Робърт Кенеди и Мартин Лутър Кинг, поставена в тънка черна рамка. Снимката се виждаше само когато вратата беше

затворена. Хайме не искаше хората да я виждат. Обичаше да я гледа само когато беше сама.

Снимката беше отпреди Хайме да се роди, когато баща ѝ все още е бил женен за първата си жена. На снимката си личеше, че е много по-млад, но очите му бяха същите — усмихнати, приветливи, но вътрешно нащрек. Баща ѝ се държеше с политиците със същата подчертана учтивост, с която се отнасяше с избирателите си. Той притежаваше таланта да изкарва най-доброто от хората. Именно затова се налагаше да крие собствената си подозрителност. Хората, които въобще знаеха за наличието ѝ, бяха само най-близките му съветници и, разбира се, жена му и дъщеря му.

Изражението на Кенеди беше както винаги твърдо като гранит. Усмивката разкриваше големите му зъби в гримаса, предизвикана сякаш от болка. Кинг имаше много сериозен, чак болезнен вид. Влажните му очи не бяха фокусирани върху обектива. На Хайме винаги ѝ ставаше мъчно, когато гледаше благородното му лице. Кинг беше на същата възраст като баща ѝ. Като погледне назад, човек вижда, че са му отнели по-голямата част от съзнателния живот. Беше постигнал всичко, докато е бил още твърде млад. Загинал беше едва на трийсет и девет години.

Върху скрина стоеше много по-неофициална снимка на баща ѝ, поставена така, че да се вижда добре от цялата стая. Коленичил на пода в хола на старата им къща, със смъкнати на носа очила — заслуга на Хайме, тогава на годинка и половина, облечена в кадифени панталонки и оранжева фланелка. Детето имаше оживен и палав вид. Бащата изглеждаше добродушно смаян от факта, че очилата му могат така безцеремонно да бъдат експроприирани. Беше по лачени обувки и копринени панталони, но ризата му беше измъкната, връзката изкривена на една страна, явно резултат от дивашките забавления с малката дъщеричка.

Много пъти през живота си Хайме беше гледала тази снимка. Очароваше я енергията, която се излъчваше от нея и от така добре уловената връзка между двамата с баща ѝ, връзка, която вече не съществуваше. Годините на израстване и на множество отговорности отдавна бяха затъмнили простичката бащинска поносимост към детинските ѝ лудории. На снимката сякаш беше хваната есенцията на

едно безкрайно безгрижие и безметежност, които сега не съществуваха дори в спомените ѝ.

Хайме чу как някой отключва входната врата, а след това я затвара. Последва тупкане на кучешки лапи по пода в кухнята и приглушено доволно скимтене, докато Рита отваряше шкафа, за да вземе храна за кучката.

Хайме остана още миг така, наслаждавайки се на особената смесица от остатъчна тревога и плътско удоволствие. Искаше ѝ се да позвъни на Джеф и да се върне при него. Правенето на любов преди и след новината за Кайл Стюарт бяха две твърде различни неща.

Тя стана и зашляпа по пода. Рита вече се настаняваше на дивана в хола с пакет бисквити „Мисис Фийлд“.

— Здравсти — поздрави Хайме.

— Здравсти, гостенке.

Рита почти не се беше виждала с Хайме през последната седмица. В средата на семестъра тя по цял ден четеше в библиотеката, а повечето вечери прекарваше с гаджето си.

— Какво ново?

Хайме сви рамене.

— Нищо особено.

— Искаш ли бисквита?

— Не, благодаря.

Хайме отдавна се беше отказала от яденето на сладки — една от жертвите, направени заради хубавата ѝ фигура и желанието да не напълнява. Хранеше се главно с пълнозърнест хляб и обезмаслено кисело мляко, но всъщност рядко мислеше за храна.

— Имам достатъчно за двама.

Рита всъщност не ѝ предлагаше. Просто искаше да каже, че смята да изяде колкото за двама, както обикновено.

Кучката — немска овчарка на име Дукеса — дойде при Хайме и се облегна. Хайме я почеса ласкаво зад ушите.

— Хванали са онзи тип. Чу ли? — каза Рита с огромна бисквита с фъстъчено масло в ръка.

Хайме влезе в хола.

— Да — отвърна тя.

— Абсолютен мръсник.

Рита се облегна замислено назад.

— Ти го казваш.

Хайме отпусна тежестта на единия си крак и се загледа навън в замръзналото езеро. Гледката беше прекрасна. Родителите ѝ също се прехласнаха по нея, когато ѝ помагаха да си избере жилище. Езерото сякаш нямаше край и се простираше под бледото небе едва ли не до Северния полюс.

— Вече мога да се връщам без въоръжена охрана от лекциите си в четири часа.

Рита преувеличаваше, макар наистина да бе прибегвала до услугите на студентската охрана от началото на зимата, когато започна да се стъмва преди края на последните ѝ часове. Чикагският университет си беше доста опасно място и в най-добрите времена, така че охраната на студентското селище беше добре подготвена за напрегнати времена като в този случай.

Рита и Хайме си бяха разменяли шегички по адрес на момчетата, които я изпращаха до дома. Повечето бяха абсолютни тъпанари, а единственият по-интересен от тях се беше оказал женен студент от друг университет, дошъл временно на разменни начала.

— Радвам се, че всичко приключи — отбеляза Хайме.

— Аз също. Сега мога отново да се заема с грижите по свалянето на десетина кила — заключи Рита, отхапвайки голяма хапка от поредната бисквита. — Ще излизаш ли довечера?

Рита не беше любопитна. Знаеше, че Хайме си има любовник и че връзката им е тайна. Споменаваше за нея от чисто практически съображения — просто искаше да знае къде ще се намира Хайме тази вечер.

— Не, имам работа. — Хайме погледна часовника си. — Изостанала съм с ученето. Няма да се справя с теста.

— Ще се справиш.

Рита не понасяше, когато Хайме хленчеше, че нямало да се подготви достатъчно добре. Средната оценка на Хайме беше много висока и свидетелстваше красноречиво за неспособността ѝ да се провали с каквото и да било в областта на обществените отговорности. Хайме притежаваше необикновено чувство за дълг. Престараването ѝ беше нелечимо както прекомерното ядене на Рита. Рита го знаеше и ѝ беше малко мъчно за нея. Това се дължеше на твърде старателната природа на Хайме, както и твърде известния ѝ баща, пред когото

постоянно трябваше да се доказва. Макар честичко да завиждаше на съвършената фигура на Хайме, Рита подозираше, че Хайме никога няма да е щастлива в любовта. Тя носеше със себе си прекалено голям нравствен багаж. Никога не би могла да се разтовари и да се отпусне напълно.

— Ще се видим по-късно.

Хайме се върна в стаята си и включи настолната лампа, където я очакваше учебника. Хвърли последен поглед към телевизора, преди да го изключи. Всичко свърши. Убиецът беше заловен. Вече няма причина да се измъчва. Но дали наистина беше така?

За един кратък миг тя се замисли над познатото чувство, надигнало се в нея. Чувстваше облекчение, примесено с по-дълбок и по-траен страх. Страх, който постоянно я караше да се чувства виновна, сякаш беше нейна вината за нещастията, сполетяло другите, а подминало самата нея. Това усещане ѝ беше познато още от най-ранното ѝ детство.

Убиецът беше зад решетките. Хайме беше свободна. Но двамата имаха нещо, което ги свързваше, връзка, която не можеше да бъде отречена.

И двамата познаваха жертвите. И четирите.

В събота сутринта Сюзън остави Майкъл в дома на Голд, където момчето беше поканено да пренощува. Голд настоя Сюзън да си остане вкъщи през почивните дни и да се занимава с колкото е възможно по-малко работа. Имаше нужда от почивка.

Когато се прибра вкъщи, Сюзън последва съветите на Дейвид като изключи телефона и се потопи в топлата вана. Въпреки всичко Сюзън продължаваше да се чувства като хваната в капан от невидимата обсада на местната и националната преса около дома ѝ. С напредването на деня ставаше все по-неспокойна.

Накрая си обу джинси и спортен пуловер и се измъкна през задната врата. В едно кино в старата част на града повтаряха „Двойно обезщетение“. Сюзън изяде цяла кутия пуканки, докато се наслаждаваше на злодейския образ на Барбара Стануик и на изисканата игра на Фред Макмъри в ролята на човек, който бива погубен от собствената си похотливост.

След филма Сюзън се почувства страшно обърквана. Известно време скита по улиците и зяпа по витрините, после изведнъж ѝ хрумна да се отбие в кръчмата „Стария град“, където се почерпи с едно самотно уиски „Гленфидич“. Вътре чу старата песен на Били Холидей „Глупави неща“ и се върна към студентските години, когато една нейна колежка по медицина я беше запознала с класическия джаз.

Когато песента свърши, Сюзън си плати питието и тръгна по Уелс стрийт, без да знае какво точно да прави по-нататък. Повървя няколко преки, без да обръща внимание на студа. Сетивата ѝ сякаш се напругаха да хванат някакъв неуловим сигнал. Чувството ѝ беше познато и доста неприятно. Психическата преумора при нея често водеше до състояние, в което тя попадеше под влияние на случайни екстрасензорни сигнали и импулси — като спящ, който не може да се отърси от образите в сънищата си дълго след като се пробуди.

Внезапно спря едно такси и каза на шофьора да я откара на Ийст Онтарио стрийт. Той се поинтересува на кой номер, а тя отвърна, че не знае точно.

— Знаете ли — отбеляза шофьорът, — целият град отива по дяволите. Четохте ли вестниците? Постоянно се избиват.

— Да — отвърна Сюзън, — печално време.

Той я изгледа в огледалото за обратно виждане.

— Казват, че хората убивали, защото слънцето не се виждало.

Сюзън кимна.

— И това е причина.

Шофьорът млъкна и забарабани с пръсти по волана. През мръсните прозорци на таксито се нижеха стари жилищни сгради.

— Говорили ли сте с нея за това как се чувствате вие? — попита Сюзън разсеяно.

— С кого да съм говорил? — стресна се шофьорът.

Сюзън се стегна.

— Извинете — бързо каза тя. — Сетих се нещо. Днес съм много разсеяна.

— Много странно — продължи шофьорът. — Жена ми замина за една седмица при роднините си. Каза, че ѝ било писнало. Аз пък ѝ казах, че като не ѝ харесва, да се маха. Нали знаете, след цял ден работа на човек му се опъват нервите. Прибирам се вкъщи, а тя седнала пред телевизора. Взимам си една бира, а тя все ще намери нещо да се сдърпаме. Малка кибритена клечица, а от нея цяла шашка барут пламва.

— Така е. Значи ви е много къс фитилът — засмя се Сюзън.

— Да, само че нейният фитил май е по-къс и от моя. Нали разбирате.

— Как се запознахте с нея? — попита Сюзън.

— Докато бях войник. С брат ѝ бяхме заедно в казармата. Свястно момче. Тих и кротък като мишле. Никога няма да допуснеш, че сестра му е такава фурия. Хората са толкова различни.

— Има много хубаво име — рече Сюзън.

— Какво име?

Миранда. Името я беше очаровало още когато чете „Бурята“ като ученичка. Толкова поетично — звучеше като морска повърхност, по която трепкат отблясъци лунна светлина.

Шофьорът рязко наби спирачки и се обърна да я погледне.

— Какво каза?

Сюзън отвори очи.

— Какво става? Защо спряхме?

Той я гледаше подозрително.

— Какво име каза?

— Казах ли нещо? — Сюзън цялата се изчерви. — Няма значение. Не ми обръщайте внимание.

— Знаеш ли — продължи той, — май съм те виждал някъде. Виждал съм снимката ти във вестниците.

Тя не отвърна нищо, само се сви още по-навътре в себе си, сякаш да се скрие от погледа му.

— Ей, ти да не си онази жена, докторката, дето откри кой е убил момичетата? Ясновидката?

— Не, не съм. Няма ли да ме закарате? — попита тя.

Все още изпълнен с подозрение, шофьорът продължи нататък и я попита къде точно иска да слезе. Тя посочи едно място точно преди Мичиган Авеню.

— Пазете се — посъветва я той многозначително, докато ѝ връщаше рестото.

Сюзън излезе от таксито, но се задържа опряна на вратата — не можеше да си тръгне просто така.

— Обади ѝ се — най-сетне каза тя. — Тя чака да ѝ се обадиш.

— Добре, така ще направя.

И той потегли, като замислено клатеше глава.

Сюзън се озова точно пред „Хацухана“, японският ресторант, където по време на една конференция беше поканила група психиатри от Ню Йорк. Вътрешният глас, който чуваше откакто излезе от киното, се беше усилил.

Тя влезе вътре, усмихна се на приветствията на готвачите на суши и тръгна след сервитьора към една малка масичка. Поръча си калифорнийска питка и светла бира. Чувстваше се приятно сама, докато не забеляза главите, които започнаха да се обръщат към нея от съседните маси. Знаеше, че снимката ѝ е публикувана във всички вестници. Решила беше, че по джинси и пуловер няма да я познаят, но явно не беше така.

Нахрани се набързо и веднага напусна заведението. Въпреки студата измина пеша цялото разстояние по Мичиган Авеню до сградата на „Сън Таймс“. Застана на моста и се загледа във водата — нямаше

никаква представа какво да прави. И тогава гласът отново се появи. Сюзън спря едно такси и каза да я закара до Трейдър Викс.

Започваше да усеща колко е уморена и колко неуместна е цялата тази разходка. Би трябвало да си е у дома, в леглото, да чете книга или гледа телевизия. Но чувството не ѝ даваше мира. Седна на една маса в бара и си поръча бренди. Опита се да стане и да се прибере у дома, но странното вътрешно усещане не ѝ позволяваше. Час по час поглеждаше часовника си. В бара влизаха и излизаха групи посетители. Момичето ѝ донесе второ бренди като посочи един господин в другия край на салона и каза, че било от него. Сюзън се измъкна при първа възможност.

Озова се седнала във фоайето, с поглед, вперен в часовника над гишетото за регистрация. Опитваше се да се убеди, че трябва да се прибере вкъщи, но се чувстваше толкова изпразнена от всякаква инициатива — като човек, който стои във ваната и гледа как водата изтича в канала. Не можеше да се помръдне оттам.

Когато стрелките на часовника показаха десет и двацет, Сюзън изведнъж стана и бързо тръгна към вратата, извеждаща на Уобаш стрийт. Докато минаваше през въртящата се врата, забеляза едно познато лице, което влизаше. Устните му се извиха в усмивка и те разиграха кратка смешна сценка като известно време се въртяха във вратата, заливайки се от смях.

— Каква изненада — рече Рон Джордано. — Днес цял ден си мисля за вас.

— Наистина ли? — попита тя. — Защо?

— Ами навярно защото по новините само за вас говорят — усмихна се той. — Ако не сте забелязала, снимката ви се мъдри във всички вестници.

Облечен беше в джинси и пуловер с висока яка, само по спортно яке, което да го пази от студа навън.

— Знаех, но не съм ги чела. Тази снимка не ми харесва.

— Глупости. Много е хубава. Какво търсите тук?

— Нищо особено — отвърна Сюзън. — Просто се прибирах у дома. А вие?

— Имаме сбирка на антрополозите — обясни той. — Аз бях домакин. Водих ги да пийнем по нещо в Стария град, след това вечеряхме и сега се връщаме тук.

— Къде ги водихте на вечеря? — попита тя.

— В „Хацухана“, японският ресторант нагоре към Водната кула. Знаете ли го?

— Да, виждала съм го.

— Ще ви заведе там някой път. Най-добрата японска кухня в града. Обичате ли японска храна?

— Много.

— Значи се разбрахме.

Той я измери с поглед. Беше по-висок отколкото си го спомняше.

— Тази вечер много хора изпитват благодарност към вас — добави той.

— Ами...

Той хвърли поглед през рамо към фоайето, което само допреди миг гъмжеше от мъже в костюми, но сега беше свършено опустяло. На рецепцията стоеше самотна служителка и скучаеше.

— За едно сте права — заключи Рон Джордано. — На снимката не изглеждате точно така. Там сте по-различна. Може би е от пуловера.

Сюзън кимна.

— Надявах се, че с пуловера няма да ме познаят.

Рон Джордано се засмя.

— Е, почти сте успяла, но не съвсем.

— Май не.

Последва мълчание. Сюзън стоеше с палто в ръце — по пуловер и джинси приличаше на студентка. Джордано продължаваше да я изучава.

— Надявах се пак да се срещнем някой ден — каза той. — Градът не е чак толкова голям. Вярвах, че рано или късно...

— Да, пътищата на хората се кръстосват.

Кой знае защо Сюзън избягваше да го погледне в очите.

— Искате ли да пийнем нещо? — попита той.

Тя се озърна из опустялото фоайе. Усети се внезапно премаляла. Време беше да се прибира вкъщи. Крайно време.

— Цял ден си мисля за вас — продължи той. — Наистина.

Сюзън кимна. Знаеше, че е истина.

— Моля! — усмихна се той и протегна ръка към нея.

Тя погледна към рецепцията, където полузаспалата служителка едва прикрито се прозяваше. Сюзън вече знаеше кой ключ ще избере

той.

— Добре — каза тя.

На следващата сутрин Сюзън се прибра в осем. Беше изнервена и притеснена. Знаеше, че Майкъл ще се прибере чак следобед, но се притесняваше, че снощи може да се е обаждал, или че в дома на Голд може да се е случило нещо.

Жилището беше празно и тихо. Сутрешното слънце напичаше през прозорците и правеше въздуха вътре още по-спарен. Сюзън застана неподвижно в средата на хола, местейки поглед от една подробност към друга. Забеляза вдлъбнатото място на дивана, където Майкъл беше седял да гледа телевизия, струпаните му на купчинка книжки под масичката. Видя новото яке, което му беше купила от „Маршал Фийлд“, окачено на закачалката и неотворената кутия ментови бонбони, които Каролин беше донесла вчера.

Сетивата на Сюзън бяха притъпени и лениви, но въпреки това нещо отвътре я караше да изпитва болезнено чувство на празнота. Жилището ѝ напомняше на напусната крепост, докато е била под обстрел. Искаше ѝ се отново да се отпусне във вчерашната топла вана, но това ѝ се стори едва ли не перверзен разкош. Усещаше дрехите си някак странно, искаше ѝ се колкото може по-скоро да се отърве от тях.

Отиде с бърза крачка в спалнята, ръсейки по пътя различни части от облеклото си. Пуловерът хвърли на леглото. С треперещи пръсти събу джинсите си и седна по сутиен и бикини с усещането, че е хваната в капан. Собственото ѝ легло, където толкова често бяха спали двамата с Майкъл, беше непокътнато и сега я гледаше сякаш обвинително.

— Хайде, стига — обърна се тя към тишината в жилището. — И ти си човек.

Свали сутиена и бикините, хвърли ги в коша за пране и влезе в малката баня. В огледалото над мивката зърна отражението на гърдите си — неясна картина в перленобяло и розово. Без да ѝ обръща внимание, тя завъртя стария порцеланов кран и чу внезапното пляскане и съскане на душа.

Влезе гола под душа, без да провери дали водата е топла или студена. Изми се някак тромаво, на няколко пъти изпуска сапуна. Сложи си шампоан на косата и дълго стоя под водната струя, усещайки водните капчици по кожата си като наказание.

Накрая излезе и отиде в кухнята по хавлия. От мократа коса по раменете ѝ се стичаше вода. Вдигна телефона и се обади на телефонната си служба.

Първото съобщение беше от Дейвид Голд. Казаха ѝ, че било спешно.

Сюзън набра домашния номер на Голд. Той вдигна след първото позвъняване.

— Сюзън се обажда — рече тя. — Какво има? Майкъл добре ли е?

— Майкъл ли? Да, разбира се.

Голд звучеше разтревожено.

— Не си ли чула новината? — попита той.

— Не. Какво е станало?

— Стегни се. Рано тази сутрин Кайл Стюарт се е самоубил в ареста.

— Самоубил се? — повтори тя. — Как?

— Обесил се е — обясни Голд. — Намерил е отнякъде найлоново въже. Сигурно някой от другите задържани му го е дал. Намерили го легнал на една страна с въже, завързано за една от решетките.

— На една страна? — безизразно повтори Сюзън.

— И по-големи чудеса стават на този свят — промърмори Голд. — Умрял е поне час преди да го намерят.

Последва мълчание. На Сюзън ѝ се стори, че чува в тона му известно обвинение.

— В единайсет Уедърс ще даде пресконференция — продължи Голд.

— Ще я изгледам, преди да дойда да взема Майкъл.

— Добре.

Сюзън се мота из жилището с пуснат телевизор, докато найсетне пресконференцията започна.

Ейбъл Уедърс, с великолепия си слънчев загар, заклеми пазачите в затвора, че са допуснали Кайл Стюарт да се самоубие. Под

стакатото на щракащите фотоапарати той бодро увери обществеността, че случаят с Кайл Стюарт ще продължи да се разследва.

— Ние ще продължим нашето задълбочено разследване на убийствата, както и самоубийството на заподозрения — говореше той. — Смятам за свой дълг да уверя обществеността, че доказателствата срещу господин Стюарт са достатъчно силни и много показателни. Дори самоубийството му показва, че той е очаквал вината му за убийствата да бъде доказана и е пожелал да избегне наказанието, с което несъмнено щеше да завърши наказателното дело.

Последваха приглушените викове, с които журналистите задаваха въпросите си. Уедърс гледаше ту наляво, ту надясно. Беше като приклекнато животно.

— В момента не смятам да навлизам в тази тема — отвърна той на един от въпросите. — Достатъчно е да се каже, че разполагаме с убедителни доказателства, крайно разобличаващи. Полицията се справи блестящо със случая, именно затова успяхме толкова бързо да идентифицираме заподозрения.

— Източници твърдят, че доктор Шейдър е изиграла ключова роля за разкриването на Стюарт като извършител на убийствата — изкрещя един репортер.

Сюзън се изчерви при споменаването на името ѝ.

— Няма да коментирам този въпрос — каза Уедърс. — Може би по-късно.

В отговора му Сюзън долови застрашителна нотка. Веднага след края на пресконференцията тя се обади на Голд.

— И ти ли споделяш теорията на Уедърс за мотива за самоубийството на Стюарт? — попита тя, борейки се с неприятното усещане в стомаха си.

— Да, споделям го — отвърна Голд. — Семейството на Стюарт е от квартал на Южната част, където всички се познават. Някои от тези квартали са като самостоятелни селища. Членувал е в „Киуанис“^[1], в отряда на Малките скаути, посещавал е редовно църковните служби — всички го познавали от дете. Родителите му са стълбове на Лютеранската общност. Самият Стюарт е бил активен член на църквата и всички го познавали като отзивчив човек. Смятали го за безобиден стар ерген. Списъкът на хората, готови да се застъпят за него, е дълъг цял метър.

— Ами обвиненията в сексуални престъпления? — попита Сюзън.

— Успял е някак да ги скрие. Престъпните му прояви винаги са били далеч от дома, а по време на задържанията си измислял някакво извинение за отсъствието. Водел двойствен живот. Говорих с майка му. Тя каза, че се случвало да отсъства от града за по няколко дни, а понякога заминавал някъде на запад на гости на свой другар от морската пехота. Записах датите, които тя спомена. Повечето съвпадат с тези, които е прекарал в затвора.

Голд въздъхна.

— Задържането му във връзка с убитите студентки, със снимка на първа страница по всички вестници е сложило край на прикритието му. Явно не е могъл да го понесе.

— Ясно — каза Сюзън.

— Напълно отговаря на класическия модел, нали така? — попита Голд. — Безобиден тип, самотник, ерген — класическа картинка.

— Да, сигурно е така.

Болезненото усещане на Сюзън под лъжичката не съответстваше на ободряващата новина, че Стюарт е действителният убиец.

— Докато беше при нас, успях да поговоря доста с него — продължи Голд. — Даже започнах да го харесвам. Беше много открит. Въобще не даваше вид на подлец или мръсник. Наистина смятам, че е водел два коренно различни начина на живот. Може би дори не е имал спомен за убийствата. Когато се е сблъскал с черната страна на нещата, не е могъл да понесе истината. Смъртната присъда не му мърдаше, а беше изгубил и подкрепата на близки и приятели.

Сюзън си спомни думите, написани от училищния педагог за Стюарт. Когато го заловили в сексуално нарушение, Стюарт предложил да отиде в затвора, вместо родителите му да научат за постъпката му.

— Така че той е направил единствено възможното — заключи Голд.

Отново последва мълчание.

— Има ли нещо? — попита той.

— Не мога да кажа какво точно.

Сюзън си припомни безобидния, кротък вид на Кайл Стюарт, видян през еднопосочното огледало на стаята за разпити. Приличаше

много повече на воайор, отколкото на убиец, помисли си тя.

— Просто ми се иска да съм сигурна, че го е направил той.

— Спомни си за снимките с изрязаните очи — подсети я Голд. — Направо като възстановка на убийствата. Ами връзката на Стюарт със студентките? Познавал ги е всичките. Да не говорим пък за намерените влакна. Сюзън, кога сме имали по-ясен случай?

— Сигурно си прав.

Логиката на разсъжденията не можеше да се отрече.

— Въпреки всичко, разследването ще продължи — поясни Голд. — Тук поне Уедърс каза нещо вярно. В края на краищата, касае се за поредица убийства. Ще бъдем напълно сигурни, едва след като убийствата престанат. Но шестото чувство ми подсказва, че няма да има повече убийства.

— Надявам се.

Отново последва мълчание.

— Защо се тревожиш? — попита Голд. — Нали точно ти ни насочи към него.

— Не ми се искаше да умре така, в килията си — отвърна тя.

— Сюзън, ти не си виновна за извършените от него убийства, нито за това, че не е могъл да преживее срама, когато са го заловили. Ти се отъждествяваш твърде много с престъпниците. Вината не е твоя. Вината си е на Стюарт.

Сюзън въздъхна. Голд сигурно беше прав.

— Ще се видим по-късно — каза тя.

— Добре. Сега си почини. И престани да се тревожиш!

Голд затвори.

[1] Международен клуб за мъже, работещи в различни сфери на обществения живот. — Бел.пр. ↑

Понеделник беше тежък ден за Сюзън. Имаше четирима пациенти и една консултация в Северозападната болница. Не можеше да направи нито стъпка без журналистите да я наобиколят. Отказваше всякакъв коментар по смъртта на Кайл Стюарт, както и за собственото си участие в разследването, довело до неговото задържане.

Пациентите ѝ добре разбираха положението, в което се намираше. Но това не се отразяваше добре на лечението им. Тя постоянно обръщаше разговора към техните проблеми, но чувстваше и несигурното отношение, което печалната ѝ известност пораждаше у тях. Сюзън проклинаше деня, в който се разкриха ясновидските ѝ умения.

В края на деня беше крайно изтощена. Последната ѝ спирка беше на малкото пазарче на една пряка от жилището ѝ. Купи мляко, хляб и царевични пръчици за закуска на Майкъл. Ръцете ѝ бяха измръзнали; едва сега осъзна, че цял ден са били вкочанени. Занесе малкото си покупки на касата, където господин Сервантес, елегантният колумбиец, собственик на магазинчето, стоеше под изпъкналото огледало, в което се отразяваха всички кътчета на магазинчето. Сервантес седеше със скръстени отпред ръце, а увисналите му мустаци приличаха на мустаците на тореадора от картината на Мане в Художествената академия.

— Как сте, докторе?

По очите му си личеше, че е чул новината, но за нищо на света не би споменал нещо пред нея. Кавалерското му чувство никога не би допуснало подобно нещо.

— Добре, господин Сервантес. Как е съпругата ви?

— Отлично. Синът ни идва на гости другата седмица, та сега е в очакване.

— Много хубаво.

Преди три години съпругата на господин Сервантес се беше събудила посред нощ със скоротечен оток на левия крак. Бяха я завели в болница, където на следващия ден претоварените от работа сестри

бяха прекалили с дозата интравенозен антикоагулант. Жената кървеше през порите си и се оплакваше от силно главоболие и виене на свят.

Господин Сервантес се беше видял в ужас и се беше обадил на Сюзън, която моментално отиде в болницата и намери госпожа Сервантес на косъм от смъртоносен вътрешен кръвоизлив. Сюзън собственоръчно спря интравенозното вливане и изчака, докато открият лекуващия лекар на пациентката.

Оттогава господин Сервантес навсякъде разправяше, че Сюзън била „спасила живота на Клара“. На Коледа ѝ изпращаше кошница с най-хубавите си плодове и често отказваше да вземе пари за покупките, които тя правеше в магазина му.

— Предайте ѝ много поздравии от мен.

— Тя много ще се радва. Намерихте ли всичко, което ви трябва, докторе?

— Да, благодаря.

— Един момент само.

Господин Сервантес гледаше нещо в изпъкналото огледало. Наведе се малко напред, за да извади нещо изпод тезгяха и бързо отиде до другия край на магазина. Сюзън погледна в огледалото и видя едро чернокожо момиче във вълнено палто, застанало до щанда с млечни продукти.

— Какво обичате? — каза строго и авторитетно господин Сервантес.

В отговор момичето измърмори нещо, а господин Сервантес се върна при Сюзън.

— Извинете ме — каза той, като прибра покупките ѝ в една торба и с ловки плавни движения набра цифрите на касовия апарат. След това с един поверителен поглед ѝ показа, че според него момичето се готви да открадне нещо от магазина.

— Приятна вечер — усмихна се той и ѝ подаде рестото.

Звънецът на вратата изпрати Сюзън на излизане. Господин Сервантес стоеше и търпеливо чакаше. Тъмнокожото момиче скоро дойде при него. Без да каже дума тя остави на тезгяха една кофичка кисело мляко, пакетче бисквити и една голяма зелена ябълка.

— Имате ли лъжички? — попита тя.

— Разбира се.

Подчертаният му от акцента тон беше изпълнен с подозрение и укор. С острия си поглед той забеляза, че момичето се кани да отмъкне пакета с бисквити. Когато ѝ викна, тя почти беше успяла да ги мушне в големия джоб на вълненото си палто. Дори в момента лицето ѝ издаваше разочарование, че я е заловил.

— Два и шейсет и седем — каза той.

Момичето дълго време рови из портмонето си, откъдето с мъка извади няколко смачкани еднодоларови банкноти. Момичето не беше хубаво — имаше много широк нос и дебели вежди. За първи път господин Сервантес си помисли, че може би момичето е изпаднало в затруднено положение, а може и да беше друсано с наркотици. Изглеждаше не на себе си.

Тя отказа торбичката, която той ѝ предложи, и излезе бавно от магазина, мушнала ябълката и бисквитите в джобовете си, с кофичката кисело мляко и лъжичка в ръка.

Господин Сервантес остана да стои зад тезгяха, загледан в поставката с вестник „Трибюн“ до лотарийните билети. „ОБВИНЯЕМИЯТ УБИЕЦ СЕ САМОУБИВА“ прочете той. Искаше му се да бе попитал доктор Шейдър дали наистина смята, че той е виновен. Но времето и без това ще покаже.

Навън момичето отиде бавно до ъгъла и зави наляво. Без да обръща внимание на гневния вятър, който разтърсваше уличните табели и прозорците на магазините, то извървя двете преки до голямата жилищна сграда срещу игрището и седна на една пейка. Ябълката издуваше джоба ѝ. Остана да седи така без дори да отвори киселото мляко.

Преброи прозорците на високата сграда, като бавно проследи с поглед етажите до двајсет и първия, после надясно, докато стигна до петия прозорец от края. Вътре светеше приглушена светлина. Завесите не бяха спуснати. Явно обитателите обичаха да се наслаждават на гледката към езерото.

Тази гледка ѝ беше добре позната. Беше прекарала много вечери в този апартамент. Често заставаше гола пред този прозорец. Марк се изправяше зад нея и я обгръщаше с ръце.

— Тук никой не може да ни види — казваше той. — Освен ако някой воайор при езерото не се е въоръжил с телескоп.

Той обичаше рискованите ситуации. Обичаше да я целува на обществени места, макар постоянно да съществувахе вероятността наоколо да мине някой от колегите му от училище и да ги види. Притискаше я в метрото или в таксито. Често под формата на сексуална шега мушваше ръка под палтото ѝ и я хващаше за гърдите, когато хората наоколо гледаха на другаде. „Престани!“ караше му се тя, но всъщност ѝ беше приятно. Харесваше ѝ постоянният му стремеж да ѝ напомня, че я желае.

Връзката им беше много шеметна. Започна една вечер в библиотеката на Чикагския университет, където тя работеше. Той се появи от тясната стаичка, където правеше проучванията си — беше докторант по история — и завърза разговор с нея. Тя прие поканата му да изпият по едно кафе и той ѝ довери, че отдавна я наблюдава.

— Толкова си красива. Не мога да си върша работата, когато си сред рафтовете. Никога не пропускам вечер, когато си на работа. Знам всичките ти дрехи. Понякога очаквам да облечеш нещо отново. Настроението ми зависи от това, което прочета в погледа ти. Такива невероятни очи имаш.

На Селест никога не ѝ бяха казвали, че е красива. Видът ѝ беше проклятието на живота ѝ. Всеки поглед в огледалото беше истинско мъчение за нея. Дори гримирането никога не успяваше да подобри нещата. Не беше наследила светлата кожа и леко азиатските привлекателни черти на баща си. Метнала се беше на дебеловеждите тромави роднини на майка си.

Селест беше ниска, с дебели крака и нямаше талия. В тялото ѝ липсваше и помен от грация и изящество. Положението беше безнадеждно.

В гимназията отново беше изпаднала в отчаяние. Имаше няколко момчета, които бяха се оказали достатъчно снизходителни, за да преспят с нея, но ласките им бяха лишени от всякаква нежност. Сексуалните ѝ преживявания бяха като полет в безтегловно състояние, практически несъществуващи, като докосване на пеперуда върху кожата на слон.

В средата на последната ѝ година в гимназията самочувствието на Селест беше спаднало до крайната си точка. Все пак успя да влезе в

колеж. Оценките ѝ бяха доста добри, а по математика дори прояви забележителни способности. Изненадващо за нея самата тя спечели стипендия за Чикагския университет. Възможността беше прекалено добра, за да се откаже.

В университета се справяше много добре. Учете сериозно. Цяла година води почти монашески живот. Животът започваше да изглежда по-поносим. Започна дори да мисли, че може да започне всичко на чисто, отначало.

И тогава срещна Марк и всичко се промени.

Връзката им беше изпълнена с мълчалива страст. Той настояваше да се срещат четири-пет пъти седмично. Молеше я да идва да учи в жилището му, за да я усеща край себе си докато работи. Правеха си дълги, интимни разходки, хванати за ръка, без да говорят. Тя обичаше да седи, загледана в онзи знаменит прозорец и да се наслаждава на факта, че очите ѝ виждат същото като неговите. Скоро ръцете му обгръщаха тялото ѝ изотзад, усещаше устните му на врата си или върху ухото си и двамата отиваха в спалнята.

Като си припомняше това време, тя не изпитваше никакво съмнение, че Марк наистина беше влюбен в нея. А как иначе? Та той изпитваше неистова нужда от нея. Наслаждаваше ѝ се така, сякаш искаше да я погълне цялата. Неведнъж ѝ ставаше жал, когато я молеше да остане да пренощува при него. Толкова му било самотно в леглото без нея, казваше той.

Марк, разбира се, знаеше всичко за нея. Тя и не криеше нищо. Странно, но историята на живота ѝ не звучеше толкова жалко, когато му я разказваше. В неговите очи тя беше като героиня в приключение, онеправдана, но триумфираща накрая. Всичко около нея — родители, приятели, учители — в неговите очи бяха като ненужна пустош без искрата на нейното присъствие. Дори в нещастията ѝ имаше нещо възвишено. Или поне на него така му се струваше.

В крайна сметка Селест забрави, че не е хубава. Това беше последната крачка, която направи в неизвестността, и тя я направи заради него.

Когато Марк се опита да сложи край на връзката им, тя не можа да повярва. Обясни му търпеливо, че не може току-така да я отхвърли. Вече беше прекалено късно. Изреди му всички причини и с изненада установи, че той не желае да ги приеме. В деня, когато я накара да си

изнесе нещата от жилището му, двамата се сбиха. Тя го удари, нахвърли се върху него с нокти и зъби и го нарече чудовище. Той си поиска ключа обратно и тя му го хвърли в лицето.

След две седмици, прекарани в самота, тя започна да разбира, че се е държала прекалено сурово, прекалено обвинително. Върна се, за да се извини. Когато му позвъни на домофона, той не отговори. Обади му се от къщи. Телефонният секретар се оказа крепост, по-непревземаема от огромната сграда, в която се беше скрил от нея.

Написа му писма. Той не отговори. Започна да го шпионира от парка от другата страна на улицата. Седеше там с часове. Веднъж видя в сградата да влиза млада бяла жена. Лицето ѝ се стори познато. Изглежда я беше виждала някъде и преди. Селест зачака. Час по-късно жената се появи, хванала Марк под ръка.

Нещата явно бяха отишли прекалено далеч и в следващото си писмо Селест се опита да обясни това на Марк. Спомена и за жената, великодушно признавайки, че е била много красива. „Но тя се появи твърде късно, писа му тя. Ти вече беше мой. Сега вече принадлежиш на мен. Късно е. Разбери.“

Тази вечер Селест дойде по това време, защото знаеше, че жената е при него. Казваше се Камила. Веднъж я беше проследила до дома ѝ — след дълго пътешествие с надземната железница — и разгледа имената върху пощенските кутии. Камила Гарднър. На Селест ѝ домъчня за нея.

Тя знаеше какво правят двамата горе, но не ѝ пукаше. Нещата, които правеха заедно, бяха чисто плътски. Това не можеше да заличи нейната първоначална власт върху душата му.

Селест почувства как коремът ѝ се свива от глад. От сутринта не беше яла нищо, а напоследък чувството на глад я преследваше постоянно. Отвори кофичката кисело мляко. Ядеше бавно, без да откъсва очи от прозореца.

Лъжичката ѝ замръзна във въздуха, когато зърна женската фигура зад стъклото. Макар и силно умалена от разстоянието, невъзможно беше да я сбърка. Сигурно беше гола. Появи се и друга фигура. Марк. Ръцете му бяха върху раменете ѝ. Прегръщаше я.

Селест гледаше нагоре, по бузите ѝ се стичаха сълзи, а лъжичката в ръката ѝ трепереше. Толкова беше трудно да се пребори с

тези фигури. Толкова трудно беше да го накара да разбере какво е любовта, когато той вярваше в някакви сенки.

— Извинете?

Тя се стресна при звука на гласа. Беше някакъв мъж. Седнал беше до нея. Кой знае откога седеше там.

— Добре ли сте? — попита той. — Стори ми се, че...

— Какво?

Никак не ѝ беше лесно да се върне към реалността на студения, режещ вятър след висините, където се беше зареяла заради Марк.

— Видях, че плачете. Не обичам да се натрапвам, но ми се стори, че сте разстроена.

Мъжът носеше дебели очила с рогови рамки. Забележително равномерно сивата му коса беше подстригана много късо. Между краката си държеше малко бяло кученце на каишка.

Сигурно живее някъде наблизо, реши тя. На студа се виждаше как от ноздрите му се издига пара. Изглеждаше обезпокоен.

— Сигурна ли сте, че сте добре?

— Да, нищо ми няма.

— Никак не ми е приятно, когато видя момиче да плаче — каза той, извърнал поглед настрани. — Не е честно — толкова млада и да плачете.

Той се огледа наоколо.

— Не ви ли е страх да седите тук сама? Наоколо се навъртат какви ли не типове. — Той посочи с ръка сградата насреща. — Там ли живеете?

Селест поклати глава.

— Реших, че може би родителите ви създават неприятности. — Той се засмя. — Навремето дъщеря ми правеше така, когато се карахме. Излизаше навън и не се прибираше, докато не ми мине гневът. Голям инат беше. На мен винаги ми минаваше пръв и ѝ се извинявах.

Той въздъхна.

— Но това е напълно естествено, предполагам. Възрастните имат много повече причини да се извиняват, отколкото децата. Децата още не са успели да направят нещо чак толкова сериозно. — Той се наведе напред. — Тя почина преди две години. Оттогава съм ѝ се извинявал хиляди пъти, но тя вече не ме чува. Няма никаква полза.

Селест се поизправи.

— Починала ли е?

Той кимна, без да вдигне глава.

— Катастрофата с автомобил. Далеч от тук. На юг. Не ми говореше цяла година. Научих какво е станало чак на другия ден. Така става понякога.

В очите му напиреха сълзи, макар изражението му да не се беше променило. Кученцето тихичко изскимтя. Той го потупа по главата. Селест забеляза старческите петна върху opakото на ръката му. Пръстите му трепереха.

— Сега ми остана само кучето — тихо каза той.

— Трябва да вървя — промълви Селест.

— Имате ли родители? — попита мъжът. — Откога не сте ги виждали?

Тя се усмихна на острата му интуиция. Наистина не ги беше виждала отдавна. Родителите ѝ дори не знаеха къде точно живее. Съвсем ги беше изоставила след гимназията. Скъсала беше с миналото си.

— Идете да ги видите — каза той. — Човек не разбира колко важни са тези неща, докато сам няма деца.

Думите му докоснаха една струна в душата ѝ. Говори като ясновидец, помисли си тя.

— Е, аз наистина трябва да вървя.

— Добре, аз ще остана тук и ще бдя вместо вас.

Колко странни думи, каза си тя. Стана и тръгна към улицата, без да се обърне.

Вятърът я шибаше жестоко в краката. Селест продължи през парка, за да се спаси от него. Спирката на надземната железница беше на две преки оттук. На средата на пътя тя се завъртя обратно. Защо да се прибира толкова рано? Още не беше станало късно. Няма да допусне да я уплаши някакъв си непознат, който я беше заговорил.

Върна се назад, като вървеше покрай дърветата. Вятърът се носеше с вой и стонове между високите сгради. Тя не чувстваше студа, дразнеха я само внезапните удари на вятъра.

— Не се ли казваш Селест?

Тя замръзна на място. Дребният мъж стоеше на пътя ѝ. Видът му беше различен без очилата. Кученцето не се виждаше наоколо.

Селест се смая. Никога не го беше виждала. Откъде би могъл да знае името ѝ.

— Откъде разбрахте...

— Такова хубаво име. Как може да постъпва така с теб, след като имаш такова хубаво име?

За кратко време погледът му я задържа. Беше като парализирана. Искаше ѝ се да избяга, но той я беше хванал за ръцете и я теглеше към дърветата.

— Помощ!

Той поклати глава.

— Вятърът е твърде силен. Никой не те чува, Селест.

Ръката му обви врата ѝ и той я бутна на земята с неподозирана сила. От падането дъхът ѝ секна. Забеляза особената миризма, която идваше откъм него. Напомняше ѝ за вкиснато мляко или развалена шунка.

Той стегна хватката си по-здраво. След това спря и приближи уста до ухото ѝ.

— Слушай — рече той. — Слушаш ли ме?

Обзета от паника, Селест кимна.

— Ти дори не си присъствала, нали? — попита той. — Тя е дала твоето име, нали?

Селест не можа да отвърне нищо, защото мишницата му я стискаше твърде силно. Не разбираше за какво говори. Опита се да кимне, надявайки се така да спечели малко време.

— Не. Не си била там. А сега трябва да умреш и всички вестници ще напишат прекрасното ти име. Селест.

Тя оказа слаба съпротива, чувствайки как животът в нея се бори за правото си да продължи. Но ръката около врата ѝ се стегна още по-здраво и в напирещата тъма тя забрави всичко, освен прозореца високо горе и двете фигури във воя на вятъра.

ТРЕТА ЧАСТ

ЯСНОВИДСКА ГРЕШКА ВОДИ ДО СМЪРТТА НА НЕВИНЕН

Това беше заглавието на „Сън Таймс“, разпространено по телефони и телекси в още стотици вестници.

Когато тялото на Селест Коли беше открито подпряно на фонтана в Линкълн парк, с избодени очи, действителното значение на самоубийството на Кайл Стюарт се понесе из града. Осведомителните средства надушиха горещата новина и се втурнаха да я раздухват докато е още топла.

Един от местните репортери, известен с високопоставените си връзки в полицията, беше открил, че арестуването на Кайл Стюарт се основава до голяма степен на ясновидската дарба на Сюзън. Статията, посветена на него, беше осем страници.

Въпросната доктор Шейдър е споделила с инспекторите от отдел „Убийства“, че престъпникът работел в университета и службата му била такава, че да може да наблюдава спортистките докато тренират, под душовете и в съблекалнята. Именно тази идея, подкрепена от ясновидските способности на Шейдър, е довела до арестуването на Кайл Стюарт, чиято стаичка се намира в непосредствена близост до съблекалнята на момичетата.

В жилището на Стюарт били намерени порнографски материали, заедно със снимки на някои от студентките. Това явно послужило като подкрепа на ясновидските сведения и Стюарт бил задържан за поредицата убийства.

Връзка между Стюарт и четвъртата жертва, госпожа Дороти Кюен от Оук Лон, не била открита. Въпреки този ключов пропуск във веригата доказателства, полицията задържала Стюарт — кротък ветеран от морската пехота, в килията за предварителен арест в Градския затвор. Точно там, сломен от очернянето на

доброто му име при задържането, Стюарт отнел собственоръчно живота си.

Убийството на Селест Коли, извършено по начин, идентичен с предишните четири, може да бъде разтълкувано от случайния наблюдател като дело на убиец-подражател с особено перверзно чувство за време — убийството на Коли е извършено само шестнайсет часа след самоубийството на Стюарт. Нашият репортер обаче научи, че жертвата е удушена по същия начин като при другите четири убийства. Още по-показателен е фактът, че на мястото на убийството на Коли е намерено вещественно доказателство, което неоспоримо го свързва с останалите четири престъпления. Това означава, че убиецът е все още на свобода, докато Кайл Стюарт, безобиден воайор, чието най-голямо престъпление е било колекционирането на порноснимки, е мъртъв.

Не успяхме да се срещнем с доктор Шейдър, за да чуем нейния коментар. Когато запитахме щатския прокурор какво мисли за смъртта на невинно лице, задържано по сведения на ясновидец, той отговори със следното предварително подготвено изявление: „Тук, в Чикаго, разполагаме с едни от най-добрите полицаи в страната. Ако по случая е била допусната грешка, бъдете сигурни, че вината не е в инспекторите от Чикагската полиция“. Когато го запитахме дали с това иска да каже, че за двете допълнителни жертви е виновна ясновидката, щатският прокурор Уедърс заяви: „Изводите можете да си направите сами“.

Местните телевизионни станции съобщаваха новината по същия начин и непрекъснато повтаряха архивните кадри, където Сюзън слизаше от свидетелската скамейка, след като е дала показания в съда. Сюзън неохотно забелязваше, че след всяко показване на тези кадри се чувства все по-виновна. Такава е силата на киното.

Във вторник следобед в кабинета на Ейбъл Уедърс се състоя заседание за оценка на пораженията. Присъстваха всички старши инспектори от отдел „Убийства“, заедно със съдебния лекар, трима служители на ФБР, натоварени с разследване на случая, както и представители на кметството и губернатора. Сюзън не беше поканена.

Това беше един от най-дългите дни в живота на Сюзън. В сградата на Норт Мичиган 130 нямаше портиер и цяла тълпа репортери и фотографи си бяха пробили път до вратата пред самия й

кабинет. Нямахме какво друго да направим, освен с наведена глава да си пробие път сред тях, преследвана от щракането на фотоапаратите. Репортерите я обстрелваха с въпроси.

— Как се чувствате, докторе, след като вашите ясновидски умения доведоха до човешка смърт?

— Доктор Шейдър, поднесохте ли съболезнованията си на семейството на невинната жертва, чиято смърт причинихте?

Съвсем разбираемо беше, че двама от пациентите на Сюзън — хипохондричен ръководител на местна фирма и главен директор на спортен отбор, внимателен мъж на средна възраст, страдащ от обесивна мания — не се появиха. Сюзън нямаше начин да разбере дали отсъствието им се дължи на печалната ѝ слава от последните часове, на крехкото им душевно състояние или на нежеланието да бъдат забелязани и заснети от репортерите пред кабинета.

Изненадващо обаче, трима пациенти все пак дойдоха и Сюзън проведе доста смислени сеанси с тях. Кабинетът ѝ имаше доста добра шумоизолация, която пречеше врявата на журналистите да прониква вътре.

В телефонната служба на Сюзън бяха оставили съобщение, че отменят лекцията ѝ пред участниците в конференцията по съдебна медицина, планирана за края на месеца. Тя не хранеше никакви илюзии по въпроса за причината.

Журналистическата обсада през почивните дни не беше нищо в сравнение с тълпата репортери, задръстили фоайето в сградата, където живееше Сюзън, заедно с отсрещната улица. Все пак тя успя да се провери през задния вход и да се качи горе. За своя най-голяма изненада завари Каролин.

Съквртирантката ѝ имаше съкрушен вид.

— Скъпа — каза тя, — знам, че никога няма да ми простиш. Направих каквото можах, но те го направиха въпреки протестите ми.

Девети канал беше пуснал цялата история с всички възможни подробности, с редовни прекъсвания за съобщения и дващсетминутно предаване в началото на най-гледаните обедни новини. Още по-дълго предаване беше запланувано за девет часа същата вечер.

— Трябваше да си подам оставката още веднага — продължи Каролин. — Останах само защото реших, че така ще мога да помогна с нещо по-нататък.

— Остави — усмихна се Сюзън. — Работата ти е такава. Аз самата се забърках, когато приех да работя в полицията. Изборът си беше чисто мой. Не се тормози.

Майкъл седеше кротко пред телевизора заедно с Пам, момичето, което го гледаше, когато имаше нужда по време на гостуванията му. По лицето му си личеше, че знае за затрудненото положение на майка си, но не каза нищо, когато Сюзън се наведе да го прегърне.

— Здравей, съкровище — каза тя и го притисна силно.

— Здравей, мамо.

Кой знае защо, неговият невинен вид с един замах разруши устоите, които бяха държали Сюзън през целия ден и тя усети как в гърдите ѝ се надига неудържим вопъл. Пам чевръсто се намеси като предложи да помогне на Майкъл да направят малко пуканки, а Сюзън бързо изтича в стаята си да се преоблече.

Тя застана пред огледалото в банята и се взря в измъченото си лице. В този момент по телефона позвъни Дейвид Голд. Каролин познаваше техния сигнал и почука на вратата на стаята, за да каже на Сюзън, че я търсят.

Сюзън седеше на леглото по хавлия, докато Голд ѝ разказваше за събитията през изтеклия ден.

— Уедърс направо се е побъркал — говореше той. — Надяваше се, че случаят Стюарт ще му помогне да го преизберат. Сега смята, че всичко е загубено. Единственият му шанс е да те хвърли на журналистите като изкупителна жертва.

— И то заслужено — отвърна Сюзън, удивена от собственото си спокойствие. — Нали аз ви насочих към Стюарт.

— Глупости.

Сюзън почувства, че грубостта на Голд изразява някакво съчувствие.

— Ти ни каза да проверим хората около спортистките. Ние го направихме и доказателствата ни отведоха при Стюарт. Моите момчета откриха порнографските материали в жилището му, снимките на момичетата и всичко останало. Включително специалните нишки — не забравяй. Ти трябваше само да потвърдиш. Когато те заведох в съблекалнята, от теб исках само да потвърдиш. Това не е твой личен кръст, Сюзън. Всичко е резултат от усилията на целия ни екип... Грешката също.

— Много мило от твоя страна — каза Сюзън. — Но вече спокойно мога да заявя, че занапред никога няма да работя заедно с теб по подобни случаи... Може би е за добро.

— Стига глупости — извика Голд в слушалката. — Благодарение на теб сме вкарали десетина престъпници зад решетките. Ти си най-добрият външен сътрудник, който някога е работил за отдел „Убийства“. Не позволявай журналистическата врява да ти попречи да гледаш реалистично на нещата.

Сюзън кимна вяло, но не можа да намери думи.

— Работата по случая продължава — делово поде Голд. — От съдебната лаборатория засега не са открили нито слюнка, нито сперма. Нали помниш влакната, които Джери Воугъл ни показа? Казвам ти, нишката наистина е страшно рядка. Като се съчетае с кръвната група, на съда това би било напълно достатъчно, за да обвини Стюарт в първите четири убийства. Цял ден мисля по този въпрос, но нещо не ми се връзва.

— И на мен също — отвърна Сюзън.

— Моля те, помисли пак — помоли Голд.

— Сигурен ли си?

— Разбира се, че съм сигурен. Искам да работим заедно по този случай. Ти вече го познаваш добре. Не е нужно да казваме на Уедърс.

Сюзън остана трогната от доверието на Голд, само дето самата тя не се чувстваше толкова уверена в себе си, поне за момента.

Голд долови колебанието ѝ и продължи да бърби, за да ѝ попречи да му откаже.

— Нали знаеш, че нападението на Коли е станало в твоя квартал?

— Да, знам.

— Не знам защо, но тази мисъл ме безпокои — сподели Голд. — Тя е единствената жертва, която не е била убита в дома си. Живеела е чак в Западната част. Миналата година се отказала от следването в Чикагския университет. Работела като продавачка в магазин. Какво е търсела в Линкълн парк?

Сюзън не можеше да отговори на този въпрос.

— Казвам ти — продължи Голд, — отдавна съм в тази професия и надушвам, когато има нещо наистина гнило. Такъв късмет имахме със залавянето на Стюарт, а после изведнъж всичко пропадна. Самоубийството му, а веднага след това Коли... Никога не съм виждал

такъв късмет, последван от такова разочарование. Нещо не е наред, Сюзън.

— Да, разбирам.

— И ти си мислиш за това, нали?

— Да, Дейвид.

Сюзън се беше свила на топка.

— Как е юнакът?

— Добре е. Държи се. По-корав е от мен.

— Ще го задържиш ли при теб?

— Много ми се събра. Мисля да се обадя на Ник. Според мен ще е по-добре Майкъл да се прибере в Калифорния.

— Много жалко — отбеляза Голд.

— И на мен ми е мъчно — каза Сюзън. — През цялото време живея с мисълта за времето, когато сме били или ще бъдем заедно.

— Знам. Може ли да поговоря с него?

Сюзън стана и погледна през отворената врата. Майкъл беше в кухнята с Пам.

— Разбира се.

— И още нещо, Сюзън — не се измъчвай. Аз имам нужда от теб. Дръж се, дори заради мен. Обещавах ли?

— Ще се постарая.

Тя остави слушалката на леглото и отиде да доведе Майкъл. Той се засмя, като разбра, че Голд иска да го чуе. Майка му го проследи с поглед до стаята и тихичко затвори вратата след него. Предстои им разговор по мъжки, каза си тя.

— А, Сюзън — сети се изведнъж Каролин, — докато ти говореше по телефона, Бил донесе това.

Сюзън се обърна и видя кутия цветя върху кухненския плот. Когато я отвори, стаята се изпълни с аромата на свежи рози.

— Бил каза, че били пристигнали отдавна — обясни Каролин, — но едва сега сварил да ги качи горе.

Сюзън внимателно разгледа цветята. Листенцата им бяха удивително свежи, особено като се има предвид ужасния студ навън. Сред цветята се беше скрил малък плик. Сюзън бръкна да го извади и се убоде. Розите имаха бодли. На пръста ѝ се появи червена капка кръв, тя сложи пръст в устата си и я облиза.

На картичката беше отбелязано само името на цветарския магазин и нищо повече.

Светът е малък

Цветя по всякакви поводи

Доставка навсякъде

По устните на Сюзън трепна усмивка, но тя бързо изчезна в мига, в който пръстите ѝ стиснаха картичката.

Ясновидските умения на Сюзън се бяха проявили, когато беше на десет години. Родителите ѝ бяха дребни фермери, чиято зеленчукова градина не успяваше да ги издържа. Майка ѝ работеше и като агент за продажба на недвижими имоти, а баща ѝ като дърводелец и предприемач. Повечето работилнички, гаражи и кокошарници в областта бяха негово дело. По време на неделните им разходки със Сюзън, той често я стряскаше, като изведнъж посочваше нещо край пътя.

Баща ѝ беше природно интелигентен и мъдър човек, макар и не особено образован. Най-голямата му страст беше Гражданската война. Имаше десетки книги, посветени на тази тема и поддържаше кореспонденция с други изследователи на войната, повечето южняци. Освен това притежаваше необикновени познания по историята на този край. По време на дългите им разходки в разнебитения форд „феърлейн“ той разказваше на Сюзън безкрайни истории за прадедите на всичките им роднини и приятели, както и всевъзможни събития и легенди от тази част на страната.

Любознателността му го свързваше с изплъзналото се от хрониките минало, скрито под старите могили, дървета и къщи. По-късно през живота си Сюзън установи, че е наследила от баща си именно този навик — да се рови в миналото, да разкрива тайните му. В нейния случай стремежът ѝ беше насочен към разкриване на психологическата истина.

В нощта на пожара, в който загинаха родителите ѝ, двамата с брат ѝ бяха останали да преспят в дома на братовчедите си. Сюзън седеше в къщичката на дървото, когато колата на шерифа се зададе по прашния път с мигаща като око на циклоп лампа. Шерифът слезе от колата с такава целенасоченост, че Сюзън се уплаши, да не би да идва да я арестува.

Роднините се скупчиха около двете осиротели деца сякаш искаха да ги задушат. Загрижените лели и чичовци не спираха да повтарят на Сюзън: „Сега ти трябва да продължиш да се грижиш за брат си. Майка

ти и татко ти сигурно също щяха да кажат така“. Животът ѝ се превърна в задължение, в дълг. Никой не се интересуваеше от чувствата ѝ, нито пък въобще ставаше въпрос за това, че самата тя има право на нещо друго, освен чувството за дълг.

Когато Сюзън осъзна, че има ясновидска дарба, тя не направи връзка между явлението и смъртта на родителите си. Усещаше го повече като дълбоко заспал в недрата на тялото импулс, който се беше пробудил по някакъв сигнал, както смущаващите промени на пубертета се проявяват най-неочаквано.

Един следобед, докато слушаше песента на Бийтълс „Norwegian Wood“, тя докосна снимката на Джон Ленън и разбра, че ще бъде убит в Ню Йорк.

В дневника си беше записала предсказанието, че един мъж ще убие осем момичета в училището за медицински сестри в Чикаго, а деветата, скрита под леглото, ще го разкрие на полицията.

Предсказа падането на Ричард Никсън поради нещо, наречено Уотъргейт, което обаче не ѝ говореше нищо.

На никого не беше казала за необичайните си способности. Те я смущаваха и объркваха. В съзнанието ѝ нахлуваха какви ли не образи, които ѝ пречеха да се съсредоточи над уроците си в училище. Понякога успяваше да различи кои от тях са мисли или фантазии на учителите или съучениците ѝ. Понякога си оставаха загадка.

По инерция премина през десетгодишната си възраст. Учеше съвестно, но оценките ѝ бяха лоши. Опитваше се да се сприятели с другите деца, но семейната ѝ трагедия ги плашеше и ги караше да странят от нея, а отнесенният ѝ поглед съвсем ги отблъскваше. С нея се говореше трудно. Учителите ѝ смятаха, че е мързелива. Затваряше се все повече у дома при брат си, все по-рядко участваше в училищните занимания.

Четири години след смъртта на родителите ѝ тя започна нощем да не се прибира у дома.

Тялото ѝ се развиваше бързо и момчетата бързо забелязаха това. Понеже в училището ѝ се носеше славата на нередовна ученичка, те лесно се преставаха да я канят на дълги разходки в гората покрай безлюдните пасища. Тя не отблъскваше предложенията им и те си предаваха името ѝ от уста на уста. Понякога се измъкваше тайно през

нощта и ходеше да се среща с разни момчета. Леля ѝ и чичо ѝ никога не успяваха да я хванат.

Предсказа и убийството на Мартин Лутър Кинг. Предсказа отвличането на Пати Хърст. Предсказа убийствата на Тейт и Ла Бианка в Калифорния, масовото убийство в Кент, както и бунта в затвора „Атика“. Ужасите, които гледаше по новините, започнаха да ѝ се струват като оживели кошмари.

Една от учителките научи за разпуснатото поведение на Сюзън и я извикаха в кабинета на училищния психолог. Сюзън помоли психоложката да не казва нищо на леля ѝ и молбата ѝ беше изпълнена.

Точно преди началото на последната година в гимназията леля ѝ се разболя. Откриха ѝ злокачествен тумор и през следващите две години семейството беше изцяло заето с тревогите на предстоящата ѝ смърт. Когато наближи края, Сюзън и брат ѝ отидоха при друга леля и чичо в Балтимор. Именно там за първи път Сюзън беше подложена на тест за интелигентност и я изпратиха в специално училище.

Научи за смъртта на леля си през един дъждовен следобед, точно след като беше направила теста си по висша математика.

Експериментът с противоположния пол завърши с преместването ѝ в Балтимор. Сюзън се отдаде изцяло на учението. Четеше денонощно, чичото и лелята не знаеха кога спи. Тя беше кротко и възпитано момиче, което очароваше възрастните с учтивото си държане и преждевременно развитата си емоционална зрелост.

Една вечер към края на първата година в Балтимор лелята успя да я зърне под душа. Мишниците на Сюзън кървяха от порязванията, които Сюзън сама си беше нанесла с бръснача на чичо си. Някои порязвания бяха стари и зараснали. По-пресните се бяха разкървавили под топлата вода.

Изпратиха я при известен психиатър, който ѝ обясни, че смъртта на родителите ѝ е оставила траен белег, а смъртта на лелята след продължителното и тежко боледуване го е задълбочила допълнително. Сюзън го изслуша мълчаливо и когато психиатърът каза, че между прекаленото учене и разпуснатото ѝ поведение с момчетата нямало съществена разлика, тя се изсмя саркастично.

— Това са големи глупости — каза тя, после остана известно време загледана през прозореца към предвоенното очарование на Чарлс стрийт и избухна в сълзи.

По време на първите месеци от лечението оценките ѝ отново спаднаха. След това отново се подобриха и тя завърши гимназия една година по-рано. Есента се записа да учи в Пенсилванския университет и две години по-късно завърши химия и математика. На дваайсет години записа да следва медицина. На дваайсет и седем постъпи на работа като психиатър в болницата на Северозападния университет, след като беше изкарала стажа си при Берте Мюлер, една от най-изтъкнатите психоаналитички и преподавателки в страната.

Доктор Мюлер беше първата личност, пред която Сюзън разкри ясновидската си дарба. Тя ѝ помогна да разбере, че в досегашния ѝ живот ясновидството винаги е било считано за нещо, което се е появявало прекалено късно, за да ѝ бъде от полза. „Ако предварително бях разбрала за пожара, можех да предупредя родителите си!“ Това беше мрачният облак, под който ясновидството ѝ се беше разкрило за първи път и поради тази причина то винаги беше съпътствано от чувство на срам и лоши предчувствия. Едва след като свикна с мисълта за собствената си погрешимост и уязвимост, тя успя да възприеме дарбата си такава каквато е.

След като започна самостоятелна практика на психиатър, Сюзън се замисли над възможността да използва свръхестествената си дарба за по-практични цели. Прочете много литература по въпроса за парапсихологията и под псевдоним написа множество статии за научни списания. Голямо впечатление ѝ правеха паралелите между ясновидството и несъзнателното.

С Ник се запозна на едно събиране у техен общ познат. Три месеца по-късно вече бяха женени и живееха в Сан Франциско, където Сюзън работеше в психиатрична клиника, докато Ник се утвърждаваше като адвокат. После се роди Майкъл, а Сюзън и Ник се разделиха.

С Дейвид Голд Сюзън се запозна след завръщането си в Чикаго, на една конференция по въпросите на психологията на масовите убийства. Заговориха се на коктейла и прекараха заедно цялата вечер. Той беше мил, вгълбен в себе си човек и въобще нямаше вид на полицейски инспектор. Сюзън почувства известно разочарование, когато ѝ каза, че е женен. От тази вечер нататък двамата бяха неразделни.

В момент на слабост тя му спомена за дарбата си и той я помоли да му помогне в разследването на един случай. След като се запозна с личните вещи на жертвата, убита на Дайвърси Паркуей, Сюзън съвсем правилно се ориентира, че убиецът е бивше гадже на момичето. Така започна работата ѝ като сътрудник на полицията.

С все по-нарастваща увереност тя умело комбинираше трите си професии — на психиатър, учен и ясноvideц. Покрай работата си в полицията научи много за престъпното съзнание. Започна да дава показания като вещо лице по различни криминални случаи. Целият ѝ живот сякаш започваше успешно да се изгражда около професия, която я караше да се чувства ценена.

След като я опозна по-добре, Дейвид Голд я попита на шега дали е сигурна, че не е еврейка.

— Ти имаш всичко необходимо. Само дето майка ти не е еврейка.

Сюзън правилно разбра, че той има предвид усещането за отхвърленост от обществото, за някаква всеобхватна печал, която се излъчва от нея. Тя не можеше да бъде причислена към редиците на „шикса“^[1], на основното общество. Тя беше чужд елемент. Голд я харесваше и заради това.

Така Сюзън се сдоби не само с професия, но и с приятел. Острият чикагски вятър и сиво небе започнаха да ѝ изглеждат особено приятни. В края на краищата, в тази земя на изселници и имигранти, майката земя беше отредила място и за нея.

И тогава убийството на Шерил Глейзър сложи началото на събитията, довели в крайна сметка до арестуването на Кайл Стюарт.

Кабинетът не беше същият. Този факт изненада Сюзън, която си беше представяла, че лекарите живеят на сигурно място, лишено от промени във времето и пространството. Столовете бяха нови. Щорите, зад които прозираха градските небостъргачи, също.

Когато идваше тук преди, между нейния стол и този на доктора висеше картина. Абстрактна рисунка в кафяво и черно, земна и някак си вдъхваща увереност. За Сюзън тя символизираше безформеност, на която самата тя трябваше да придаде форма и значение, както в собствения си живот. По време на терапевтичните сеанси погледът ѝ често се отклоняваше към нея и доктор Мюлер никога не възразяваше.

Понякога говореха за картината и значението ѝ за Сюзън. Доктор Мюлер ѝ каза, че я е купила, докато била в Мексико със съпруга си. Картината не беше подписана. Това ѝ придаваше още по-символичен смисъл, на нещо като празен лист без никакво вложено значение, което наблюдателят може да изпълни със съдържание по собствен избор.

— Картината — отбеляза Сюзън. — Няма я.

— Да, няма я — усмихна се доктор Мюлер. — Липсва ли ти?

Сюзън сви рамене.

— За мен тя имаше особен смисъл. Но времената се менят, нали?

— Имаше ли усещането, че в тази стая времето не тече? — попита доктор Мюлер с усмивка.

— Предполагам, че всички пациенти изпитват подобно чувство — отвърна Сюзън. — Тук е мястото, където не ти се налага да се бориш с напрежението на външния свят.

— Да, но човек идва тук именно за да се справи с това напрежение. Това е идеята, в крайна сметка — отбеляза доктор Мюлер.

Сюзън погледна мястото, където навремето висеше картината.

— Какво стана с нея? — попита тя.

— Подарих я.

— На кого?

— На един човек, който много я харесваше. Някой, който имаше нужда от нея.

Сюзън почувства известен пристъп на ревност.

— Пациент?

— Не точно.

Тонът, с който доктор Мюлер отвърна, подсказа на Сюзън да не разпитва повече.

— Е, променила си се — отбеляза тя.

— Как изглеждам?

Възрастната психиатърка я огледа внимателно. Погледът ѝ я притискаше по особен начин и я караше да се чувства гола и незащитена, но същевременно ѝ действаше успокоително. Връзката отпреди много години се проявяваше отново.

— Добре изглеждаш — заключи доктор Мюлер. — Силна, уверена и компетентна. Толкова много от пациентите ми идват тук със съкрушен вид. Ти имаш вид на човек, който отдавна е стъпил здраво на краката си.

— В известен смисъл, да — съгласи се Сюзън. — Понякога нямам чувството, че съм стъпила много здраво.

— Разбирам те — усмихна се доктор Мюлер. — Някой веднъж отбеляза, че опората на човешките крака върху земята е доста по-несигурна отколкото гравитацията предполага.

— Лодки срещу течението — добави Сюзън, припомняйки си последния ред на „Великият Гетсби“, който често беше цитирала в тази стая, когато бремето на паметта ѝ се струваше прекалено тежко, за да го понесе сама.

— Да, това също. Миналото е част от собственото ни гравитационно поле. Тежестта му понякога е твърде голяма, за да се справим с нея.

Последва мълчание. Терапията е особено и прекрасно нещо, размишляваше тя. В някои отношения е дори по-проникновена от ясновидството. Ясновидството са видения, които те навещават. При терапията нещата биват изтеглени от собствените ти недра със сила, която прониква в неподозирани дълбини на твоето същество — и то с цената на неистова съпротива.

По време на терапевтичния си стаж Сюзън рядко излизаше от този кабинет, без да се усети пречистена. Сега, когато беше сама, това усещане ѝ липсваше.

— Как е синът ти? — попита психиатърката.

— Вече е голям.

Сюзън бръкна в чантата си и извади снимка на Майкъл. Подаде я на доктор Мюлер, която сложи очила, за да я разгледа по-добре. Очите зад очилата се присвиха с добре познато движение. Сюзън забеляза нашествието на сивите коси и новите бръчки.

— Хубавец — отбеляза психиатърката. — Изглежда много умен.

— Такъв е.

— Това е истинска дарба. Сега при теб ли е?

Сюзън държеше доктор Мюлер в течение на събитията около Майкъл. За Коледа винаги ѝ изпращаше дълги писма, а понякога ѝ пишеше и през лятото. Психиатърката винаги отговаряше, макар и с по-кратки писма. Сюзън изпитваше нужда от връзката на привързаност и познание, което писмата олицетворяваха. Психиатърката я познаваше по-добре от всеки друг и имаше известни заслуги за постиженията ѝ. Беше ѝ като майка, дори по-близка, защото едно

младо момиче неизбежно има тайни от майка си, докато връзката на терапевта с пациента не допуска никакви тайни.

— Да, при мен е — отвърна Сюзън, — но смятам да го изпратя обратно при Ник. Тук нещата се усложниха.

Доктор Мюлер кимна.

— Това ще предизвика ли неприятности?

Тя знаеше обстоятелствата, при които Сюзън беше прехвърлила родителските права на Ник и знаеше за дълбоките белези, които бе оставила раздялата на Сюзън с Майкъл.

— Навярно — отвърна Сюзън уклончиво.

Мълчанието на доктор Мюлер ѝ подсказа, че тя очаква да чуе нещо повече. Сюзън не я беше посещавала от дълго време. Причините явно бяха сериозни.

Сюзън почувства внезапен прилив на сили и се осмели да изкаже гласно самосъжалението си.

— Заради мен загина един човек — каза тя. — А може би и едно момиче. Последната жертва.

Психиатърката я изгледа скептично.

— Защо смяташ така?

— Аз помогнах на полицията да открие човека. Смятахме, че именно той е извършил убийствата на трите студентки и на четвъртата жена. Намериха много уличаващи го доказателства. В жилището му откриха дори снимки, които илюстрират начина, по който са извършени убийствата. Снимки на момичета с изрязани очи, заменени с други очи. С едното момиче даже се е познавал.

— Доста забележително съвпадение — отбеляза доктор Мюлер.

Сюзън кимна.

— Точно така ми се струва и на мен. Прекалено изведнъж. Прекалено идеално.

Тя нервно гризеше устната си.

— От самото начало на тези убийства се забелязва особена... намеса. Чувствам се привлечена към тези неща от някакъв вътрешен подтик, но същевременно и от нещо безименно, което идва отвън. Усещането е много силно. Започвам да се съмнявам в обективността си.

Психиатърката продължи да мълчи.

— Има и още нещо, което ме измъчва — продължи Сюзън. — Това, че съм обект на толкова голяма омраза. Да ме подозират дори хората, с които работя. А сега и смъртта на този човек, а и момичето...

Тя не довърши и зачака психиатърката да ѝ помогне. Доктор Мюлер кимна сериозно, за да покаже, че е чула молбата на Сюзън.

— Ролята ти никак не е лесна — каза тя. — В интерес на правосъдието, ти си избрала така да се каже доста горещо място. Не си ли струваше риска? Помогнала си на толкова много хора...

— Не знам. — Сюзън се чувстваше твърде нещастна, за да се изправи лице в лице с истината. — Наистина не знам.

Психиатърката се засмя. Това не беше любезна усмивка, а усмивка за запретване на ръкавите. Сюзън го знаеше отпреди.

— Изправена си пред дилема — отбеляза доктор Мюлер. — Ясновидството не е проста обективност. Ти самата ми го каза преди много години.

— Така е.

— Идва, когато то пожелае, а не когато го повикаш.

— Да. При това идва във формата, в която то пожелае, а не както аз бих искала, ако можех да избирам. Често не знам какво иска да ми каже.

— Оттук следва, че другите винаги ще се съмняват в думите ти.

Сюзън кимна, едва издържайки на изкушението да си загризе ноктите.

— Затова се съмняваш в себе си — продължи психиатърката. — Това е неизбежно. Трудно е да кажеш къде започва ясновидството и къде свършват собствените ти чувства. Особено по-неопределените чувства.

Последва кратко мълчание. Сюзън знаеше, че доктор Мюлер е отворила вратата към една добре позната болка и сега очаква тя да мине през нея.

— Трудно е... — рискува тя.

Психиатърката я изгледа изчаквателно.

— Да се налага постоянно да се бориш с този проблем — поясни Сюзън. — А също така и дразнещо.

— Проблемите могат да бъдат дразнещи, както и плашещи. — Доктор Мюлер се засмя. — Но това е може би добър знак. Кажи ми какво мислиш.

— За Майкъл — отвърна Сюзън. — Той е толкова лесно уязвим.
— Всички сме уязвими — кимна доктор Мюлер. — Но има и още нещо, нали?

Сюзън въздъхна.

— Да.

— Е?

— Родителите ми — призна Сюзън.

Психиатърката мълчеше.

— Знаеш какво имам предвид — Сюзън извърна глава. — Това, което се случи.

Тя чакаше да получи помощ. Както винаги психиатърката ѝ я поднесе във формата на предизвикателство.

— Когато казваш „това, което се случи“, пожара и загиналите в него ли имаш предвид? Или говориш за нещо, което е станало вътре в теб по онова време?

— Каква е разликата?

Сюзън моментално се разкая, че е задала толкова наивен въпрос.

— Сигурна съм, че сама знаеш отговора.

Сюзън кимна.

— Да. Пожарът е нещо минало. Станало е много отдавна. А другото продължава да се повтаря и няма край.

— Докато?

— Докато аз не сложа край.

Доктор Мюлер повдигна вежди.

— Ти да не си Супермен? — попита тя. — Или Жената Чудо?

Сюзън пусна унила усмивка.

— Знам какво искаш да кажеш. Не „да сложа край“, а „да се освободя от него“.

Доктор Мюлер се усмихна.

— Продължаваш да се учиш бързо. И помниш уроците си. — Тя се наведе напред. — Освен това си научила още нещо за ясновидската си дарба. Научила си го веднага след смъртта на родителите си. Дарбата ти е свързана със загуба и с чувство на вина. Сигурно никога няма да можеш да я използваш без чувство на несигурност. Но не е ли така с всяка дарба, с всеки талант?

Отново последва мълчание.

— Малко са лесните неща в живота — продължи доктор Мюлер.
— Но няма по-трудно нещо от това да продължиш да живееш след смъртта на някой друг. Чувството за отговорност и усещането, че не заслужаваме да живеем може да се окаже непоносимо. Както и отъждествяването с умрелия, разбира се.

Сюзън кимна.

— Човешко е също така да те е яд на тези, които са те изоставили.

Психиатърката пое инициативата, за да помогне на Сюзън да събере сили за вътрешната си борба.

— За съжаление духът ни се бунтува срещу яда ни като го обръща срещу самите нас. Преживяваме ужасни мъки заради един импулс, който при появата си е бил нещо напълно нормално.

Сюзън кимна. Това беше добре позната истина, която преди много години тя самата бе положила големи усилия да постигне с помощта на доктор Мюлер. Видя десетгодишното момиченце, изоставено сам-само на света, стъпило здраво на двата си крака, докато същевременно копнее да бъде подкрепяно от майчина ръка. Видя зрялата жена, избрала професия, при която хората винаги щяха да се отнасят към нея с подозрение и съмнения, очерняна от скептиците, които не желаят да я приемат на сериозно. Първо в ролята ѝ на психиатър, а още по-малко в ролята ѝ на ясновидка. Връзката между тези два образа беше най-трудно извоюваното прозрение в работата ѝ с доктор Мюлер. И до ден-днешен го усещаше като огромно завоевание.

— Значи аз сипя критика и подозрение върху себе си — каза тя.

— Може би защото искаш да предизвикаш светът да те изостави отново така, както те е изоставил преди много години.

— И се опитвам да спасявам другите — продължи Сюзън, — както бих искала да съм спасила родителите си.

— И както би искала самата ти да бъдеш спасена.

— Като узная истината навреме — усмихна се Сюзън. Изразът беше нещо като лична шегичка между тях двете.

— Разбира се. Само че истината се узнава навреме само в приказките. В реалния живот научаваме истината едва след това и то с много труд.

— И понякога е твърде късно — възрази Сюзън.

— Това предстои да се види.

Спокойната фраза на психиатърката прозвуча като „шах и мат“.

Последва ново мълчание, още по-наситено със съдържание от предишните, поради заредената вече с предишни значения атмосфера. Психиатърката беше ценител и познавач на мълчанието. Сюзън, нейната пациентка, също се бе научила да разпознава видовете мълчание.

— Спасение... — промърмори тя.

Сюзън се замисли за Майкъл, после за себе си, когато беше на неговата възраст. Изведнъж я обзе тъга и заплака. Видя поставената наблизо кутия с хартиени кърпички и направи опит да се усмихне.

— Малките момиченца заслужават да бъдат спасени — услужливо допълни доктор Мюлер. — Те не са направили нищо лошо. Нали така?

— Съжалявам.

Сюзън се протегна и си взе една книжна кърпичка.

— Пак започвам да се самосъжалявам.

Психиатърката погледна много сериозно.

— Не съм сигурна, че самосъжалението е толкова лошо нещо, ако погледнем на него по друг начин. Ако можеш да постигнеш истинско съжаление, дълбоко, сърдечно състрадание към момиченцето, което навремето са оставили сам-само на света — ако успееш да го постигнеш, дали би продължила да се самонаказваш по такъв начин? Вероятно не. В края на краищата, нямаш желание да наказваш точно нея, нали?

— Не.

Доктор Мюлер се облегна на стола, без да откъсва очи от Сюзън.

— Е, добре тогава.

Сюзън си пое дълбоко дъх.

— А какво да правя сега?

— Имаш предвид разследването на убийствата ли? — попита психиатърката. — Или всичко останало?

— Всичко тръгва от убийствата — решително каза Сюзън.

Психиатърката кимна.

— Нали знаеш какво е казал Декарт? Въпросите на абсолютната истина са твърде сложни, за да бъдат решени мигновено. Човек трябва да живее в реалния свят. Това означава да приемеш собствените си

недостатъци и ограничения и да възприемеш някои от правилата, управляващи този свят.

— Какво искаш да кажеш?

— Може би вътрешните ти решения — сублимациите, както ги наричаме ние — не са толкова балансирани, толкова идеални. Но са много силни. Това е решението ти да се посветиш на работа, с която да помагаш на хората. Използвай таланта си отново, за да помогнеш сега и на други. Като Декарт, остави абсолютната истина за по-късно. В края на краищата, още си прекалено млада, за да живееш в идеален мир със себе си.

Сюзън се засмя.

— А ако понякога спомените ти излизат на повърхността и те мъчат, не приемай самокритиката си чак толкова на сериозно. Душевното ни състояние не е швейцарски часовник.

Това беше стара метафора, винаги споменавана с малко хумор, понеже доктор Мюлер беше швейцарка.

— Мъката, която ни тормози отвътре, в повечето случаи е напълно излишна. Опитай се да бъдеш също толкова добра към себе си, колкото си към околните.

Сюзън слушаше внимателно. В този кабинет това бяха често повтаряни истини, които имаха свойството винаги да се изплъзват между пръстите ѝ. Трудно, много трудно беше да ги улови.

— И не позволявай на чувството на вина да те обезсърчава, когато в реалността не успееш навреме да откриеш някоя истина — продължаваше психиатърката тихо, но с въздействащ глас. — Това е може би най-важното, защото твоята загуба на увереност може да се отрази на онези, които имат нужда от теб.

Сюзън знаеше, че времето ѝ изтича. Но още едно нещо оставаше нерешено. Сети се за букета рози, който беше получила след убийството на Селест Коли и самоубийството на Кайл Стюарт.

— Имам чувството, че собствената ми вина е последното нещо, което се опитва да ме обърка — обясни тя. — Но има и още нещо. Усещам някакво присъствие, нечий разум, който ме кара да се чувствам така. Никога досега не съм се усещала по този начин. Нито при разследване на убийство, нито при други случаи. Никога не съм имала толкова подчертано изразено чувство за опасност.

— Може и да си права — отвърна психиатърката. — Може би някой използва чувството ти за вина, за да те обърка. А може това да си самата ти. Във всеки случай, трябва да откриеш истината.

— Какво ме съветваш да направя? — попита Сюзън.

Доктор Мюлер погледна към мястото на стената, където беше висяла картината и после върна поглед към Сюзън.

— Свърши си работата. Открий убиеца.

[1] Еврейска дума за жена или момиче, които не са от еврейски произход; понякога употребявана леко презрително. — Бел.пр. ↑

Оказа се, че Селест Коли е била бременна във втория месец по време на убийството. Бившият ѝ любовник, чието жилище до Линкълн парк Селест постоянно следяла седмици преди смъртта си, имал желязно алиби за времето на убийството. Бил в леглото заедно с Камила Гарднър, хубавата студентка, изместила Селест от сърцето му. Портиерът и двама от другите обитатели на сградата потвърдиха алибито му.

Смъртта на Селест Коли си оставаше загадка. От петте жертви единствено тя беше убита извън дома си. Начинът на удушаване и изваждане на очите не оставяше ни най-малко съмнение, че е била убита от същия човек като предишните четири. Веществените доказателства ясно разобличаваха Кайл Стюарт като убиец на всички жертви. Само че Кайл Стюарт имаше най-доброто алиби на света — по време на убийството той самият беше мъртъв.

По свой начин Селест Коли беше страничен елемент в поредицата убийства, както Дороти Кюен преди това. Нямаше никаква връзка с трите спортистки, студентки от Чикагския университет. Тя живееше и работеше далеч от другите жертви. Беше прекъснала следването си. На всичкото отгоре беше чернокожа.

Дейвид Голд усещаше, че нещо не е както трябва в този случай, но не можеше да определи какво. Прекара десетки часове със специалистите от криминалната лаборатория, с другите инспектори от отдел „Убийства“ и хората от ФБР, работещи по случая. Заедно разнищиха всички улики, изграждайки все по-сложни и невероятни хипотези за обяснение на петте убийства. Неизменно стигаха до един и същи извод — убиецът не може да бъде друг, освен Кайл Стюарт, кроткият самотник с проблемно детство, чието хоби е било тайно да оглежда момичетата спортистки.

Само че Стюарт беше мъртъв, а убиецът — на свобода.

Сюзън се обади на Ник в сряда вечерта, за да му каже, че желае Майкъл да се прибере при него. Ник звучеше истински разочарован.

— Сигурна ли си? — попита той. — Майкъл има нужда от теб, Сюзън. От Коледа насам говори само за теб.

Думите на Ник разстроиха още повече Сюзън. Наложиха се да положи специално усилие, за да спре ръката, която държеше слушалката, да не трепери.

— Благодаря ти, Ник.

— Момчето ще тъгува, Сюзън.

Тя не каза нищо.

— Чухме за теб по новините — продължи Ник. — Май се опитват да ти отровят живота?

— Такава ми е работата — отвърна Сюзън, опитвайки се да звучи бодро. — Имахме няколко провала. Случва се понякога. Просто не съм свикнала с високата цена на залозите в тази игра. — Тя се поколеба малко, преди да добави: — Не съм сигурна, че ще издържа още дълго.

Едва докато изричаше тези думи, тя осъзна до каква степен събитията през последните дни я бяха променили. Беше решила, че кариерата ѝ на полицейски сътрудник е свършена. Кроеше планове да напусне Чикаго и да започне отначало на друго място, може би дори в друга професия.

— Сюзън... — кротко я смъмри Ник.

Тонът му ѝ напомни за стотиците разговори, които бяха провели още докато ходеха заедно и после по време на брака им. Той ѝ имаше голямо доверие и ѝ помагаше да придобие по-голяма вяра в себе си. Дори когато бракът им започна да се разпада, тя не изгуби трогателното усещане за подкрепа и другарство от негова страна.

— Не съм свикнала да правя грешки, които струват живота на невинни хора — рече тя.

— Ами нещата, които спасяват живота на невинни хора? — попита Ник.

Тя мълчеше. Разбираше какво иска да ѝ каже. Медицинското ѝ образование я беше подготвило — или поне трябваше да я е подготвило — за страшната отговорност, носена от лекарите. Но практиката ѝ на психиатър я беше откъснала от постоянния неистов страх на лекарите да не направят грешка, която може да струва живота

на пациента. Работата ѝ с полицията я върна към този ужас. Не беше сигурна, че е достатъчно добре защитена емоционално.

— Може би ще успеем да измислим нещо, преди да дойде лятото — продължи Ник, опитвайки се да я развесели. — Погледнах плановете ни за годината. Смятахме да отидем до Аспен, но това може да стане по всяко време. Може да заведеш Майкъл на почивка.

— Благодаря ти, Ник. Идеята не е лоша.

Сюзън долови чувството на облекчение и благодарност в собствения си глас.

— Както знаеш, той ужасно се гордее с теб.

— Да, знам.

Ник се държеше много мило. За един миг в нея проблесна предишният болезнен спомен за нуждата от присъствието му и тя за пореден път осъзна колко много беше изгубила, когато бракът им се разтури. Ник беше прекрасен съпруг.

Разводът я промени дълбоко, след него тя се чувстваше различен човек. Не съжаляваше за времето, прекарано с Ник. То беше изиграло съществена роля за духовното ѝ развитие. Освен това, благодарение на него се беше появил Майкъл. Всеки път, когато разговаряше с Ник, тя чувстваше тази неповторима връзка помежду им и тя ѝ даваше сили.

— Ще ти се обадя, когато уточним номера на полета — добави тя.

— Добре. А ти се дръж. И целуни детето от мен.

Сюзън чете на Майкъл, докато дишането му стана дълбоко и равномерно. Тя затвори книгата и се изправи, за да се приготви за лягане. Съмняваше се, че ще може да се концентрира достатъчно, за да работи. Или пък да се наспи.

Погледна снимките на стената. На едната от тях се виждаха родителите ѝ, на другата бяха двамата с Куентин. И четиримата изглеждаха някак неловко и самотно. Тя често се усмихваше на твърде откритото психоаналитично послание на двете снимки. Родителите бяха като зазидани в своя свят, докато двамата с брат ѝ се бяха вкопчили един в друг, също сами в своя свят.

Загледа се в лицето на майка си. Виждаше ѝ се особено далечно. През годините образът на майка ѝ ставаше все по-неясен.

Същевременно усещането за нейното тъмно и закрилящо присъствие ставаше по-силно. Напоследък Сюзън често се будеше сутрин не със спомена за прегръдките на съпруга си, а на майка си.

Погледна се в огледалото над скрина. Наследила беше веждите на баща си, но очите бяха на майка ѝ. Предпазливи очи с лек оттенък на тъга, сякаш обременени от разкриващата се пред тях гледка, или пък преследвани от образи, които им се иска да не виждат.

Сюзън искаше да продължи, но не можеше да се откъсне от снимките. Усещаше, че те ѝ говорят по проблемите на произхода. Как точно в далечното минало са били посетени семената на всички събития, довели я до този болезнен момент в живота ѝ?

Лодки срещу течението...

Опитваше се да забрави неотдавнашното минало. В края на краищата скорошните истини не са нищо друго, освен отражения на по-дълбоки истини. Това беше често срещано явление в психоанализата.

Изведнъж тази мисъл придоби нов смисъл.

Сюзън отиде с бърза крачка в хола и позвъни на Дейвид Голд.

— Ало? — обади се Джоузи, по-голямото момиче.

— Джоузи, обажда се Сюзън Шейдър. Баща ти вкъщи ли е?

Чу се приглушен вик „Мамо!“.

Сюзън мислеше усилено. Мисълта в съзнанието ѝ не беше достатъчно ясна, не можеше още да я улови, но я усещаше все по-силно.

— Той е дежурен. Щял да се забави. Мама каза, че ако било нещо спешно...

— Не, скъпа, не е. Би ли му предала да ми се обади веднага, когато се прибере?

Сюзън затвори и закрочи из апартамента. Пред погледа ѝ минаваше незабелязана нощната картина на небостъргачите, от сградата на Ханкок до кулата на Сиърс.

Мислеше за трите мъртви студентки, спортистките, както и за четвъртата жертва, Дороти Кюен. Разследването неизменно стигаше до това противоречие. Дороти Кюен не се връзваше с останалите. Сюзън стигна дотам, че създаде сложна теория, според която Дороти Кюен е била първата набелязана жертва, а студентките са били просто заместители. Когато арестуваха Кайл Стюарт и тежестта на

доказателствата срещу него се оказа толкова голяма, Сюзън и Голд се поддадоха на заблуждението, че крехката, почти несъществуваща връзка между Стюарт и Дороти Кюен е реална.

Сега беше ясно, че цялата тази теория е абсурдна. Стюарт беше невинен. Връзката между трите спортистки, каквато и да бе тя, нямаше връзка със сексуалните му наклонности. А ето че сега бе убито и четвърто момиче, което не беше спортистка. И тя сякаш нямаше нищо общо с останалите жертви. Но някаква връзка между тях все пак трябваше да има, нещо ключово.

Нищо общо — и същевременно всичко.

Фройд казва, че най-голямата слабост на психоанализата е, че може само да анализира фактите, но не и да синтезира. Психоаналитикът може да се опита да обясни защо даден пациент е развил определени симптоми или болест, като се зарови в миналото му. Той обаче не може да вземе едно дете и да предскаже каква болест може да развие. Тук се намесваха твърде много сили, вътрешните преплитания и кръстосвания бяха прекалено много. И естествено, шансът играеше решаваща роля.

Тази идея накара Сюзън да се закове на място.

Ами ако убиецът подбираше жертвите си не на принципа на подобие, а заради някакви външни обстоятелства? Ами ако разковничето към смъртта на всички, включително и на Дороти, се дължеше на случайно съвпадение на обстоятелствата?

През цялото време Сюзън, Голд и всички останали вярваха, че студентките са подбрани като представителки на една и съща група. Ами ако това не беше вярно? Ами ако бяха подбрани заради лични характеристики? Ами ако четвъртата и петата жертва са подбрани по същата причина? Досега тази идея на никого не беше хрумвала.

Сюзън взе куфарчето си от хола и запрелиства бележките си за момичетата спортистки. И трите щяха да заминават на състезания в чужбина. Значи и трите са си вадили паспорти. За да си извадиш паспорт, трябва да отидеш на Саут Диърборн 12301, където беше паспортната служба на САЩ. Може би момичетата са се срещнали там случайно.

Сюзън намери един номер в тефтерчето си и го набра.

— Семейство Моргенстърн.

— Госпожо Моргенстърн, обажда се доктор Шейдър. Говорили сме с вас.

— А, да. Здравейте, докторе. С какво мога да ви бъда полезна?

— Проверявам някои подробности, свързани с Патси и другите две момичета от колежа. Случайно да е у вас паспортът на Патси?

— Ами сигурно е тук, да. С какво ще ви помогне той?

— Бихте ли проверили на коя дата е издаден? И номера, ако е възможно.

Майката на Патси даде необходимата информация. След десет минути Сюзън вече беше говорила с родителите на другите момичета. Паспортите им бяха издадени на различни дати. Следователно не са подавали молбите си заедно. Но Сюзън не се отчая.

Следващият ѝ разговор беше с треньорката по волейбол в Илинойс.

— Госпожо Апълтън, проверявам някои подробности около Патси Моргенстърн. Имало ли е случай, при който отборът да се е събирал извън колежа, нещо свързано с предстоящите състезания извън страната?

— Извън колежа ли? Не, не си спомням такова нещо. Всичките ни срещи се провеждат тук. Освен...

— Да?

— Ами миналата есен имахме банкет в „Радисън“.

— Само вашият отбор ли?

— Не, всички отбори, заминаващи на турне. Което включва всичко: крос, баскетбол, волейбол, гимнастика.

— Всички отбори значи?

— Точно така.

Паузата в другия край на линията подсказа на Сюзън, че госпожа Апълтън обмисля възможната връзка.

— Е, аз продължавам нататък — рече Сюзън. — Благодаря ви.

Изводът беше ясен. Миналата есен, в един и същи ден, трите убити момичета са били на банкет в Радисън. Ами Дороти Кюен? А Селест Коли?

Сюзън обърна на друга страница в тефтерчето си и откри нужния номер. Набра го с треперещи пръсти.

— Ало?

— Ало? Господин Кюен? Обажда се Сюзън Шейдър. Помните ли ме? Участвам в разследването по убийството на съпругата ви заедно с инспектор Голд и щатския прокурор Уедърс.

— А, да, здравейте, докторе.

— Как сте?

Сюзън се стараеше да звучи сърдечно. Пък и наистина му съчувстваше. В края на краищата господин Кюен беше изгубил много със смъртта на съпругата си.

— Горещо-долу. По телевизията чух, че си имате проблеми. Сигурно и на вас не ви е лесно.

— Така е, не е лесно. Благодаря ви. Бих искала да ви задам един въпрос за съпругата ви. Тя слизаше ли често в центъра на града?

— Ами, почти не. Да сме ходили не повече от два пъти в годината дотам. Понякога ми се струва, че е на милион мили от къщи.

— Това може да ми помогне. Сецате ли се миналата есен съпругата ви да е имала някаква работа в централната част на града?

— Не, не се... чакайте. Имаше един такъв случай. Ходи да обядва с приятелки от колежа. Събират се всяка година. Тя не беше ходила от години, но този път я уговориха да отиде.

— Къде беше обядът?

— В един хотел на Мичиган Авеню. Някъде около Водната кула.

— Помните ли как се казваше?

— Не, няма да се сетя за името.

— Дали не бихте могли да проверите? Да се обадите на състудентките ѝ, например...

— Чакайте, чакайте. Пише го тук, на календара в кухнята. На деветнайсети, миналия октомври. Да, ето го. „Радисън“, дванайсет и трийсет. Зала Мичиган, Дружество Делта Зета.

— Много ви благодаря. Страшно ми помогнахте.

— Много добре го помня този ден. Казвах ѝ да не ходи. Валеше ужасен дъжд. Доста необичайно за това време на годината. Тя беше добра шофьорка, но дъждът беше истински убиец.

— Да си спомняте нещо необичайно да се е случило по време на обяда, господин Кюен?

— Не си спомням. Каза, че било скучно. Само дето се била разкарвала.

— А по пътя дотам или обратно?

— Не, не се сещам.

— Сигурен ли сте? Може би нещо незначително?

— Ами каза, че видяла някаква катастрофа...

— Каква катастрофа? — наостри уши Сюзън.

— Ами някакви коли се били блъснали пред хотела, нищо особено, изкривили си калниците. Май ходи да дава показания в полицията. Спомена го между другото, като се прибра вкъщи. Съвсем бях забравил.

— Каза ли нещо повече по този въпрос?

— Каза само, че имало поледица и че едната кола се блъснала в задницата на другата.

— Само това ли ви каза?

— Да, само това.

— Благодаря ви, господин Кюен. Ще се чуем пак.

— И аз ви благодаря, докторе. Всичко хубаво.

Сюзън затвори телефона и прегледа бележките си. Само след миг откри телефона на Стефани Мерц, съквартирантката на Патси Моргенстърн. Погледна часовника си. Осем и петнайсет. Подходящо време да се обади на една студентка.

Стефани се обади на първото позвъняване.

Сюзън я попита дали помни банката на волейболния отбор.

— Разбира се — отвърна Стефани. — Патси беше много развълнувана заради пътуването.

— Патси спомена ли нещо необичайно да се е случило в деня на банката?

— Необичайно ли? Не, не си спомням.

— Да е станала свидетел на злополука?

— А вие откъде знаете? — попита Стефани.

— Изникна случайно по време на разследването.

— Да, видяла някаква катастрофа. Каза, че пред хотела се били ударили две коли.

— Разказвала ли ти е нещо за това?

— Не, нищо не ми е казвала. Не било нещо особено. — Стефани звучеше разтревожена.

Сюзън стисна палци.

— Да е давала показания в полицията?

— Да. Като се върна, все се шегуваше колко бил сладък единият от полицаите. Едва ли не се надяваше, че може да ѝ се обади.

— Благодаря ти, Стефани. Много ми помогна.

Сюзън затвори и набра номера на Шести участък.

— Спешно търся Дейвид Голд — обясни тя. — Можете ли да го откриете по радиостанцията?

— Кой го търси?

— Доктор Шейдър. Той очаква да го потърся.

— Какво да му предам?

— Да ми се обади веднага. Той знае на кой номер.

Сюзън затвори. Стана и тръгна към кухнята, после отново седна. Огледа хола, старите мебели и купчините книги. Остатъците от миналото бяха като стари познати.

Внезапно нещо я прихвана, тя грабна отдавна забравения пакет цигари „Нюпорт“ и го запрати в кошчето за боклук. Обърна се към телефона и зачака.

Сюзън се видя с Дейвид Голд на другия ден в седем без двайсет сутринта. Откакто се занимаваше с новия ход на разследването, Голд беше предупреден да избягва всякакви контакти с нея. Той рискуваше много, като ѝ разказваше за последното развитие на разследването, още по-голям риск би било да предприеме някакви действия по неин съвет.

Голд изглеждаше по-свеж и невъзмутим от всякога.

— Как я караш? — веднага попита той.

— Добре. Нещо ново?

Той се намръщи и отвори дебелия папка, която носеше със себе си.

— Улучила си право в целта — каза той. — Само че засега никой друг не го знае, освен ние двамата с теб. Петте жертви наистина са били заедно. Станали са свидетелки на произшествието: леко чукване пред хотел „Радисън“ в два и трийсет следобед на деветнайсети октомври.

Той ѝ подаде най-горната страница от папката.

— Било много студено и валило, имало поледица. Необичайно за това време на годината, но в този град всичко е възможно. Тъмнокъфяв автомобил се блъснал в задницата на една тойота точно на алеята пред хотела. И петте жени стояли там и чакали собствения си транспорт. Така станали свидетелки на произшествието. Къфявият автомобил си заминал и полицията спазила процедурата при произшествия, в които виновният е избягал. Петте жени дали свидетелски показания.

Сюзън разгледа рапорта за произшествието.

— Кой е П. Хуарес? — попита тя.

— Полицаят, разследвал случая — обясни Голд. — Говорих с него преди час. Не си спомня подробно какво е станало. Навремето случката му се е сторила съвсем прозаична. Тойотата не била пострадала много. Никой не запомнил номера на къфявия автомобил. Най-много от всички, между другото, била забелязала Патси Моргенстърн, която видяла цифра 418, или поне така ѝ се сторило.

— Разследването постигнало ли е нещо? — попита Сюзън.

Голд поклати глава.

— Така и не открили кафявия автомобил. След рутинната проверка в компютрите се отказали. Случаят бил оставен без последствия и забравен.

— И какво още казва Хуарес? — продължи да разпитва Сюзън.
— Нещо останало ли е в паметта му от онзи ден?

— Спомня си Патси Моргенстърн, защото била много висока. Освен това била много весела и изглежда го харесала, както твърди той. Хуарес е симпатичен мъж, хубавец. Това е горе-долу всичко.

— Нищо не разбирам — заключи Сюзън. — Петте жертви са били заедно за един миг и са станали свидетелки на незначително произшествие. От къде на къде това ще води до убийството им?

— Ето тук е и моят проблем — въздъхна Голд. — Занимаваме се с петте най-сензационни убийства в щата и излиза, че връзката между тях е нищо и никакво произшествие пред хотел „Радисън“. Такива случки остават без последици. На кой му пука? Просто не ми се връзва.

— Все някаква връзка трябва да има — настояваше Сюзън. — Това не е просто съвпадение.

Голд бавно прелистваше свидетелските показания.

— В кафявия автомобил имало двама мъже — продължи да разказва той. — Един зад волана и друг на задната седалка. На две от свидетелките това се сторило странно. Шерил Глейзър споменала, че този на задната седалка приличал на мъжа, който се бил возил заедно с тях в асансьора надолу няколко минути преди произшествието. Не могла обаче да го опише достатъчно добре. Казала само, че бил нисък и на средна възраст.

Голд затвори папката. Сюзън за пореден път отбеляза колко изискани и деликатни ръце има. Никога не ги беше виждала да държат оръжие.

— Знам какво са правили четири от жертвите в хотела този ден — рече Сюзън, — но какво е търсила там Селест Коли?

Голд поклати глава.

— Говорих с родителите ѝ. Те не са чували за такова нещо. Майка ѝ ми каза, че хотел „Радисън“ не бил от местата, където ходела Селест. Живеела много далеч от него и никога не била ходила в този

район, освен когато се разхождала до Водната кула, но това ставало само през почивните дни и празниците.

— Да, но този ден тя все пак е била там — повтори Сюзън.

Голд вдигна ръце.

— Предавам се. Била е. Видяла е произшествието. И сега е мъртва. Случаят е приключен.

Сюзън се намръщи съсредоточено.

— Едно е ясно — заяви тя. — Убийствата не са дело на сериен убиец. С тази хипотеза можем вече да се простим. Жените са убити, защото са се случили едновременно на едно и също място. Вероятно са станали свидетелки на нещо, което убиецът не е искал да видят. А може да има и друга причина. Във всеки случай — жертвите не са подбрани на принципа, на който действа серийният убиец.

— Знаеш ли какво означава това? — попита Голд. — Край на кошмара. Свидетелките са били пет. Петте са вече мъртви. След като няма да търсим сериен убиец, цялата методика на следствието трябва да се промени.

— Трябва да открием защо са били убити свидетелките — настоя Сюзън.

— Лесно е да се каже — каза Голд. — Но едва ли е по-трудно, отколкото да обърнем света наопаки, за да търсим някакъв сериен убиец.

— Може ли пак да погледна показанията? — помоли Сюзън.

Той ѝ подаде папката. Тя прелисти свидетелските показания. Странно беше усещането, когато чуваше, макар и непряко, гласовете на мъртвите жени, които разказваха за едно банално и незначително произшествие. Безинтересните показания с нищо не издаваха злокобната сянка на насочилото се впоследствие към тях зло.

Сюзън поклати глава и погледна Голд.

— На теб всичко това струва ли ти се правдоподобно? — попита тя.

Той поклати бавно глава.

— Никога не съм имал по-неправдоподобен случай. Пет жени са убити заради няколко чукнати парчета ламарина? Загубена работа. — Той посочи с глава папката в ръцете на Сюзън. — Защо не я вземеш у вас? — попита той. — Виж дали няма да излезе нещо.

Сюзън разбираше какво иска той. Тя се чувстваше несигурна да използва отново ясновидските си способности във връзка с този случай. Досега си беше навлякла само неприятности. Най-големите неприятности, които беше имала досега.

— Перспективата не е много приятна — каза тя.

— Знам — отвърна Голд.

— А ти? — попита Сюзън. — Ще им кажеш ли?

— Ще трябва. Мога да ги задържа само няколко часа. Не повече.

Сюзън въздъхна.

— Добре.

След като Голд си тръгна, Сюзън седна в креслото зад бюрото си с лице към празния пациентски стол. Първият ѝ пациент щеше да дойде след половин час. Най-добре беше да започне още сега.

Тя запрелиства страниците на полицейския доклад и зачете свидетелските показания. Подписите на четирите студентки се отличаваха съществено от този на Дороти Кюен, сдържаната домакиня на средна възраст. Техните подписи бяха безформени и разкривени. Нейният беше някак прекалено идеален, образец за краснопис. Почеркът ѝ съответстваше напълно на всичко, което Сюзън знаеше за нея. Членувала в студентското женско дружество, омъжила се после за пияница, с когото живеела в постоянно обтегнати отношения. Жена, която не се интересувала особено от собствените си чувства, но много държала на спазването на формата.

Сюзън разгледа почерка на Патси Моргенстърн. Подчертано едър, но някои детайли издаваха известна плахост.

Буквата „t“ например беше прекалено ниска, толкова ниска, че чертичката понякога дори не пресичаше върха ѝ и приличаше повече на „/“ или на „J“.

Не беше трудно да се досети човек, че притесненията на Патси по отношение на ръста ѝ се отразяват и на почерка ѝ. Забелязваше се също и тревогата ѝ по отношение на секса — проявена в скупчването на някои букви и в непохватното свързване на някои части от букви. Като цяло почеркът сякаш се стараше да покаже безгрижие и желание за себеутвърждаване, но всъщност беше стегнат и напрегнат.

Подписите на другите момичета също издаваха някои тайни. Шерил Глейзър, първата жертва, сякаш се разкъсваше между твърде показната си сексуалност и нещо по-завоалирано. Дженифър Хаас, втората жертва, показваше висок интелект, но и липса на самочувствие. Дали всички подписи бяха белязани от някакъв конфликт и неувереност в себе си?

Сюзън разгледа почерка на Селест Коли. Беше красив, двете букви „С“^[1] бяха изписани с царствен замах, двете „t“ бяха лирични и уверени. Интересно, че първото „e“ беше печатно, а другите ръкописни. Тук Сюзън съзря обратния конфликт. На пръв поглед подписът беше нежен и женствен. Но отдолу се криеха силни чувства.

Сюзън го огледа по-внимателно. Нещо не беше както трябва. Тя постави два пръста върху подписа и затвори очи. Пръстите ѝ бавно се движеха над отдавна засъхналото мастило.

Внезапно тя отвори очи. Изправи се и се втренчи в листа. Обзе я силно тревожно чувство. Отново се вгледа в двете големи, изящни букви „С“, загадката на различно изписаните „e“-та.

И тогава отговорът се яви.

Подписът беше фалшив.

Сюзън стана с купчината листове в ръка и дълго гледа през прозореца. Езерото се издигаше студено към небето, водата покрай бреговете беше замръзнала. По прозорците потупваше по някоя понесена от вятъра замръзнала снежинка.

Вдигна телефона. Поколеба се дали да остави съобщение за Голд. Не ѝ се искаше колегите му да знаят, че продължава да контактува с нея. Но нямаше друг избор. Няма време, както ѝ беше казал и той.

Тя остави съобщение и се зае с терапевтичните си бележки по първия за деня пациент. Всъщност беше пациентка — лекарка, известна гинеколожка и съпруга на градски съветник. Никой не знаеше, че от седем години тя се обличаше като проститутка и обикаля по Саут Стейт стрийт. Тя обаче не идваше при Сюзън, защото иска да скъса с навиците си. Двойственият ѝ живот вървеше забележително добре. Макар да минаваше петдесетте, тя имаше мнозина доволни клиенти. Причината за посещенията ѝ при Сюзън беше неочакван пристъп на агорафобия, която представляваше пречка и за двете ѝ поприща.

Обаждането на Голд прекъсна терапевтичната им сесия. Сюзън се извини и отиде в съседната стая, за да проведе разговора си.

— Дейвид, имаш ли някакъв автентичен документ с почерка на Селест Коли? С подписа ѝ?

— Чакай да видя... Да. Имам копие от шофьорската ѝ книжка, студентската ѝ карта от последната година в колежа... Да, имам.

— Дейвид, подозирам, че подписът на свидетелските показания е фалшив. Името е на Селест Коли, но е написано от друг. Според мен, Селест въобще не е била там по това време. Някой се е скрил зад нейното име.

— Някой, който я е познавал.

— Точно така.

— Защо ще го прави?

— Точно това трябва да открием.

Последва кратка пауза.

— Добре — каза Голд. — Ще можеш ли да излезеш да обядваме заедно?

Сюзън погледна в бележника си.

— В колко часа?

— Дванайсет и половина. Ще дойда да те взема.

— Може ли в един?

— Добре, в един.

Голд пристигна навреме и заведе Сюзън в любимо на двамата заведение близо до Фулъртън, където често ходеха да хапнат, когато бяха заедно. Апетитът ѝ се беше изпарил от последното развитие на събитията, така че тя си поръча само малка картофена салата. Голд се усмихна доволно, когато му донесоха сандвича с пастърма, придружен от огромна порция пържени картофи и пикантно ухаеща лютеница по еврейски.

Сюзън разглеждаше документите с подписа на Селест Коли, които Голд остави пред нея. Както ѝ беше обещал, там бяха шофьорската книжка, студентската карта и кредитната карта на момичето.

— Права бях — каза тя. — Подписът на свидетелските показания е фалшив.

Голд кимна и отпи от диетичната си кола.

— Изобщо не е ходила там този ден — решително заяви той.

— Какво е станало според теб? — попита Сюзън.

— Някой се е подписал с нейното име. Някой, който не е искал да се разбере, че е бил там, но полицията го е привикала за свидетел, преди да успее да се измъкне.

Той отхапа голям залък от сандвича си и се усмихна на Сюзън.

— Откъде знаеш всичко това? — попита тя.

— Чакай малко.

Голд махна с ръка на някой зад нея и се изправи. Към масата им, по измърляния с кал и киша под, крачеше униформен полицай. Беше хубав млад мъж с маслинен цвят на кожата и тъжни очи.

— Пит Хуарес — представи го Голд. — Запознайте се. Това е Сюзън Шейдър.

— Приятно ми е — кимна той и стисна ръката на Сюзън.

— Седни, Пит — покани го Голд. — Гладен ли си?

— Ядох вече — отвърна Хуарес. — Благодаря.

— Нали си спомняш за какво говорихме? — попита Голд.

Полицаят кимна и свали фуражката си, преди да седне. Голд отвори една папка и побутна към него няколко снимки. Хуарес ги погледна за момент и беше готов с отговора.

— Точно както ти казах — каза той. — Но не се сетих навреме, защото не му бях обърнал внимание. Тази тук — посочи той снимката на Селест Коли — определено не е давала показания.

— Откъде сте толкова сигурен? — попита Сюзън.

— Момичето, което разпитвах, беше много красиво — отвърна той. — Невероятно красиво. Такова лице може да се види само на филм или в модно списание. Беше направо поразителна. Лицето ѝ се запечата в съзнанието ми.

— И това не е тя — каза Голд и посочи снимката на Селест Коли върху шофьорската ѝ книжка.

— И дума да не става — тръсна глава Хуарес. — Това лице ми е непознато. Поне не си спомням да съм го виждал.

Голд кимна към Сюзън. Селест Коли в никакъв случай не беше красива.

— Но ти каза, че момичето било тъмнокожо — продължи Голд.

— Да.

— Мислиш ли, че би я познал, ако я видиш отново?

— Разбира се. И досега си я спомням. Беше наистина забележителна.

Голд се обърна към Сюзън.

— Ще помоля Пит да разгледа албумите със снимки на големите модни агенции в града. Може дори да отидем при някой и друг фотограф на модни и рекламни материали. Има голям шанс момичето, което е видял, да е манекенка или да работи в шоубизнеса.

Сюзън забеляза, че младият полицаи е притеснен.

— Какво има, полицаи Хуарес? — попита тя.

— Да ви кажа честно, ако бях си отварял очите повече след онази случка при хотел „Радисън“, можех да позная още първите две жертви. Можехме да спасим живота на другите. — Той сви рамене. — Само че аз трудно помня физиономии. Вниманието ми обикновено е съсредоточено върху цифри и номера. Номера на коли, на шофьорски книжки, номера, номера, номера... Когато по вестниците взеха да излизат снимките на жертвите, въобще не направих връзка.

— Не се торМОЗИ толкова, Пит. И без това всички се измъчихме — въздъхна Голд, а после се обърна към Сюзън. — Пит няма да каже на никого, докато не му дам знак. Нали така, Пит?

Хуарес кимна.

— Спомняте ли си нещо друго за свидетелките? — обърна се Сюзън към него. — Каквото и да е?

— Не особено. Другите три момичета изглежда се познаваха, но не съм съвсем сигурен. Останах с впечатлението, че тъмнокожото момиче не е с тях. — Той се засмя. — Едното момиче, високото, беше много приятно. Весела такава. „Аз съм дългата“, казваше тя. Хареса ми. Хрумна ми, че няма да има нищо против, ако я поканя да излезем.

— А по-възрастната жена? — продължи да разпитва Сюзън. — Нещо особено забелязахте ли у нея?

Пит поклати глава.

— Жена като жена, нищо особено.

— Значи най-силното впечатление от онзи ден е красотата на тъмнокожото момиче — заключи Сюзън.

— Да. Много силно впечатление ми направи. И не само видът ѝ. Маниерите също. Тя беше... беше необикновена личност. Чувстваше

се. У нея имаше нещо напрегнато, което сякаш подсилваше красотата ѝ.

— Притесняваше ли се, докато отговаряше на въпросите ти? — попита Голд.

— Да. Изглеждаше притеснена. От друга страна имах чувството, че е свикнала. Справяше се добре. Не знам дали това, което казвам, има някакъв смисъл, но такова усещане имах.

— Че е човек, свикнал с известно напрежение ли? — попита Сюзън.

— Точно така.

Миг по-късно Пит се извини и си тръгна.

Сюзън погледна Голд.

— Сега какво? — попита тя.

— Сега е лесно. Рутинна процедура. Ще проверим всички приятели и колеги на Селест Коли — от близкото и далечно минало. Тя е съвсем млада, така че няма да ни отнеме много време. Явно има някакво момиче, което е познавало Селест достатъчно добре, за да си послужи с подписа ѝ. Обзалагам се, че е нейна връстничка.

Сюзън кимна.

— Мога ли да ти бъде полезна с нещо?

Голд поклати глава и вдигна отново сандвича към устата си.

— Ти кротувай. Изчакай да ти дам знак. Искам да поработя малко над тази версия. После ще уведоим Уедърс и ще видим какво ще стане.

Той посочи недокоснатата картофена салата на Сюзън.

— Хайде, яж — подкани я той. — Подкрепи се. Ще ти трябват доста сили, докато всичко свърши.

Сюзън взе вилицата и послушно последва съвета му.

[1] Селест Коли — Celeste Cawley. — Бел.пр. ↑

ЯСНОВИДКА ОТИВА НА ПСИХИАТЪР

Това беше заглавието в ранното издание на „Трибюн“ на другата сутрин, когато Сюзън заведе Майкъл да обядват в ресторанта на Водната кула. На излизане от асансьора, хванала Майкъл за ръка, тя направи гримаса на отвращение, когато погледът ѝ пробяга по един от останените на партера вестници. Някакъв по-агресивен репортер, работещ по случая, явно я беше проследил до кабинета на Берте Мюлер. И, естествено, еднократното ѝ посещение при старата ѝ преподавателка беше раздуто до дълготрайна програма за лечение на душевно заболяване. Такива бяха журналистите.

Сюзън ровеше из салатата и наблюдаваше как Майкъл яде печения си картоф. Това беше любимото му ястие в ресторант. Винаги си поръчваше печен картоф с всички възможни гарнитурни: от кашкавал, през сметана, до парченца бекон. Казваше, че харесва как изглежда увитият в станиол картоф. Освен това му харесваше и огромният размер на картофа. Самият Майкъл изглеждаше необикновено малък пред горещия картоф, седнал на ресторантския стол, от който му се люлееха краката. Нужно му беше доста време, за да си изяде картофа, но настояваше да го изяде докрай, като за десерт си правеше сандвич от кората. Любовта му към това ястие караше Сюзън понякога да го анализира откъм символичната му страна. В начина, по който печеният картоф излизаше от блестящата си обвивка от фолио, имаше нещо вдъхващо увереност, напомнящо майчината утроба, символизираща изобилие и разнообразие.

Когато се върна в кабинета си, Сюзън завари Дейвид Голд да седи в приемната и да прелиства небрежно един брой на „Нюйоркър“.

— Какво търсиш тук? — попита тя.

— Имаш ли няколко свободни минути?

Тя погледна часовника си.

— Влизай.

Голд седна на стола срещу бюрото ѝ. Личеше си, че е развълнуван.

— Слушай — започна той. — Деветнайсети октомври, денят на произшествието пред хотел „Радисън“, се оказа не съвсем обикновен ден.

— И какво значи това? — попита Сюзън.

— Това е денят, в който умря Питър Томералян.

Сюзън повдигна вежди.

— Специалистът по особени разследвания?

— Точно така. Помниш ли какво стана тогава?

Сюзън си спомняше много добре. Питър Томералян беше в известен смисъл гений в областта на специалните разследвания — доктор по математика, чиято интелигентна и ексцентрична дейност беше помогнала нееднократно на Министерството на правосъдието и на множество федерални агенции да арестуват високопоставени лица, които не си плащат данъците, както и престъпници от различни компании и предприятия. Томералян се беше самоубил на деветнайсети октомври миналата година. След смъртта му се установи, че страдал от рак на лимфната система и причината за самоубийството му беше приписана на отчаянието пред nelечимата болест.

— Май имаше някакви противоречия покрай този случай — отбеляза Сюзън.

— Томералян беше много противоречива личност — потвърди Голд. — Той не вярваше много на традиционните методи в полицейската работа, още по-малко в методите на държавното финансиране. Работеше по своя методика и обичаше да натрива носовете на всички наоколо. Две години и половина непосредствено преди самоубийството разработвал международна система за измами в областта на стоковата борса, пране на пари и наркотици. За разследването отговарял определен прокурор, но мозъкът зад цялата операция бил Томералян. Оставало им още месец, най-много два, до предявяването на обвинения срещу десетина души. Няколко високопоставени шефове на компании и членове на управителни съвети щели да се катурнат от стола. Да не говорим и за неколцината политици, които също били замесени. Но до това не се стигнало. Колегите на Томералян не успели да съберат и подредят всичко, което

той оставил. Оттогава разследването замряло и дори се говори, че щели да спрат финансирането му.

— Какво общо има това с нашия случай? — попита Сюзън.

Голд праметна крак върху крак и се ухили.

— Ето какво. Томеракиян смятал, че мозъкът зад цялата система бил човек на име Хейз. Арнолд Хейз. Чувала ли си за него?

Сюзън поклати глава.

— Добре — каза Голд. — Точно тук става интересно. Хейз е същинска легенда в нашите среди. От двацет и пет години е в бизнеса и е замесен в най-големите финансови шашми на този свят. Твърди се, че сам си убива жертвите. Но никога не е попадал в затвора, а не са много и хората, които въобще знаят истинската му самоличност.

— За първите трийсетина години от живота му не се знае нищо — продължи Голд. — Проверили са във всички възможни картотеки на света, но като дете и юноша от него няма и следа. Ако някога е имало нещо, явно е намерил начин да го заличи.

Голд извади от папката си една лъскава снимка 20x25 и я побутна през масата.

— Първото му регистрирано появяване е на трийсетгодишна възраст. А снимката му изникнала случайно при наблюдение на някакви гангстери, но по време на разследването Хейз въобще не бил споменат. Честно казано, никой не разбрал в каква връзка се е озовал там.

На снимката се виждаха трима мъже в скъпи костюми. Никой от тях не гледаше към обектива. Двамата в близък план имаха вид на банкери или бизнесмени. Третият, който стоеше в дъното и гледаше на другата страна, беше по-нисък, с месесто лице и малки черни очички като въгленчета.

— Това е той, нали? — попита Сюзън.

Носът ѝ се сбърчи от някаква странна миризма.

— Да — каза Голд. — Това е той.

Мъжът на снимката би могъл да е на трийсет или на петдесет години. Лицето му имаше нездрав белезникав цвят, който не издаваше определена възраст. Ако се съдеше по снимката, беше нисък и доста закръглен. Косата му беше къдрава и оредяла високо на челото, което му придаваше вид на римски трибун.

— След този единствен епизод — продължи Голд, — той изчезва и десетина години не се появява никакъв. После, в началото на осемдесетте, изниква и то като консултант на „Робърт Села“ — международен конгломерат, разследван неведнъж за финансови измами и данъчни нарушения. Хейз си създава фалшива биография и се представя за ветеран от войната, завършил бизнес икономика в Харвард, син на стар род от Атланта. Невероятно представление. Органите на Министерството на финансите и Комитета по ценни книжа са сглобили биографията му от десетина източника. Доста покъсно се разбира, че всичко е фалшификат.

Голд замълча за момент.

— Села живее в изгнание в Парагвай и умира от свръхдоза наркотик, което местните власти официално обявяват за самоубийство. Разследването на международните му холдинги продължава и до днес. Данъчните също го разследват. Но продължава да се шири подозрението, че Хейз е виновен за смъртта на Села. В ръцете на Хейз попадат милиони долари в бонове и други ценни книжа, всичките дотогава собственост на Села или на компании, контролирани от Села.

Сюзън не откъсваше очи от снимката. В момента, когато е правена снимката, Хейз се беше опитал да погледне настрани. Лицето му се виждаше в полупрофил. Ясно беше, че не обича да го снимат. Навярно с години се е учил да усеща близостта на фотоапарати и да ги избягва. Смуцението му се чувстваше осезателно.

Сънливко

Сърдитко...

— На местопроизшествието при смъртта на Села е открита капка кръв, която не е на Села — продължи Голд. — ФБР са я изследвали, но не са открили нищо, с което да я сравнят, така че я картотекирали за по-нататъшни справки. Хейз бил заподозрян, но не разполагали с негова кръвна проба.

Голд започваше да се разпалва.

— След смъртта на Села Хейз продължава да играе на международния пазар на ценни книжа, като е или член на управителни съвети, или негласен съдружник в няколко компании. Но по това време го преследват вече от поне десетина различни места. Съществува подозрението, че е замесен в сделките с оръжие с Ирак и Либия. Също и с големи пратки наркотици, влезли през Панама и Югоизточна Азия.

Но никога не са успели да го притиснат достатъчно, за да го осъдят. През цялото време той не е стъпвал на американска земя. Но това, разбира се, никой не може да го докаже.

Голд погледна към Сюзън.

— И тогава в играта влиза Питър Томералян. Питър е вундеркинд. Доктор по математика в Принстънския университет. Не е човек, който ще тръгне да се занимава с разследвания. Но баща му бил служител на ФБР и Томералян съхранил романтичната си представа за залавянето на мошениците. Така става компютърен консултант на ФБР, а по-късно специален експерт на данъчните и на други държавни органи. В свободното си време участва в шампионати по шах и събира пеперуди... ако можеш да си представиш. Има два вида пеперуди, кръстени на него. Томералян измислил начин да спипа Хейз. Създал компютърен модел на всички компании, където Хейз бил негласен съдружник. Това бил своеобразен отпечатък, като от пръсти, за начина, по който действа Хейз. Работил по него близо две години. Когато дошло време капанът да щракне, той събрал материалите по случая Хейз в няколко взаимно свързани пакета. Всеки сам за себе си бил напълно безопасен, защото липсвало по нещо ключово. Отговорите били единствено в главата на Томералян. По това време той вече бил доста параноичен, защото знаел, че в случая Хейз са замесени много личности на изключително високи постове. Изглежда се е смятал за бог. Въобразявал си е, че делото ще се превърне във втори Уотъргейт.

Голд спря за момент и разтърка слепоочията си.

— И тогава се случило нещо неочаквано. Томералян умрял. След смъртта му открили, че имал рак на лимфната система. Но обесването му било доста подозрително и ФБР прочесали всичко наоколо като с гъст гребен. Под ноктите на Томералян открили някакви следи. Това, в съчетание с начина на задушаване, говорело за нещо по-различно от самоубийство. От там нататък те обявили официално случая за самоубийство, но продължили да работят по него като по убийство. Когато изследвали материала под ноктите му, открили, че откритата там ДНК съвпада с намерената при убийството на Села. Това автоматично превръща Хейз в заподозрян в убийството на Томералян.

Голд потупа с пръст по папката.

— Останалото са само догадки — каза той. — Ето какво се е случило според мен. Хейз е открил, че Томералян е по следите му и е

дошъл лично да се отърве от него. Явно е смятал, че не може да се довери на кой друг да свърши тази работа вместо него. Томеракян живеел в апартамент на шестнайсетия етаж на хотел „Радисън“. Вътре било претъпкано с всевъзможни папки и компютри. Имало специална охранителна система. Никой никога не я бил използвал, освен Томеракян. Хейз явно е вярвал, че няма да го открият, защото дотогава бил запазил физиономията си в абсолютна неизвестност. Убил Томеракян посред бял ден. Но в асансьора го видели пет жени, а след това — какъв късмет само — предизвикал лека злополука точно пред хотела и бил забелязан от същите пет жени. Ясно било, че ще го разпознаят. Томеракян успял да одраска Хейз, докато го душал, откъдето имаме вещественно доказателство за съпоставка с ДНК-то отпреди, плюс явния мотив, плюс очевидци на появата му на същото място. Всичко това, събрано заедно, е достатъчно, за да бъде Хейз екстрадиран и окошарен. Финансовите измами са едно нещо. Убийството е съвсем друго. Особено убийство на федерален агент.

Голд се облегна назад и погледна Сюън.

— И така. Хейз постъпил по най-хитрия логичен начин. Заел се да избие свидетелките и маскирал убийствата като дело на сериен убиец.

— Да, но най-напред е направил нещо друго — обади се Сюън. — Направил е нужното проучване, за да открие Кайл Стюарт.

— Защо смяташ така? — попита Голд.

— Защото убийствата — поне първите четири убийства — са аранжирани специално, за да уличат Стюарт — отвърна Сюън. — Не става дума само за кръвните проби и нишките, но най-важното — за начина на извършване на самото убийство. Избодените очи.

Голд кимна.

— Явно е проучил много добре студентките — каза той. — Не е бързал. Когато разбрал за снимките, които правел Стюарт, планирал убийствата така, че да уличи точно него.

— И ни заблуди като пълни глупаци — с мъка изрече Сюън.

— За известно време — поправи я Голд. — Докато един от нас не се досети, че жертвите не са подбрани като личности, а защото са свързани по свършено друг начин. — Той се усмихна. — И този човек си ти.

Сюън извърна глава.

— Благодаря ти — каза тя. — Жалкото е, че Кайл Стюарт и Селест Коли загинаха, докато се досетя какво става.

— Слушай, Сюзън — прекъсна я Голд с най-строгото си изражение. — Още когато започнахме да работим заедно, ти казах, че понякога най-добрите ни резултати идват твърде късно. За другите е лесно да вдигнат рамене и да кажат: „По-добре късно, отколкото никога“. Но в полицейската работа това често означава, че някой е прекарал няколко години в затвора без вина, или престъпникът е затрил още някоя жертва, или някоя съпруга е била пребита до смърт от мъжа си. Залозите при нас са високи. Възможностите за трагични последици са заложени в самата игра.

Сюзън кимна.

— Просто се надявах, че това няма да се случи на мен — въздъхна тя.

— Рано или късно става. — Голд я изгледа твърдо. — На мен вече ми се е случвало. А също и на всички инспектори, които познавам.

— Наистина ли? И на теб ти се е случвало? — възкликна Сюзън.

Той кимна.

— Някой път ще ти разкажа.

Той погледна папката в ръцете си.

— Е, добре — продължи Голд, — да гледаме напред, не назад. Убиецът все още е на свобода. А вероятно е по петите на следващата си жертва.

— Искаш да кажеш момичето, което се е подписало с името на Селест Коли — продължи мисълта му Сюзън.

Голд кимна.

— Която и да е тя, не може да е прекалено далече, освен ако не съм сгрешил. Или пък Хейз. Но той вече е нагазил твърде дълбоко в тези неща, за да се откаже. Ще открие и нея.

— Но не преди нас — твърдо заяви Сюзън.

— Така те искам.

Голд изтълкува решителността на Сюзън като чист оптимизъм. Той нямаше как да разбере, че тя е няколко стъпки пред него.

Хайме Лазаръс седеше в президиума заедно с родителите си. Майка ѝ я държеше за ръка. Баща ѝ, застанал отляво, нервно помръдваше на стола си.

Водещият свърши с представянето.

— Дами и господа, за мен е удоволствие да ви представя човека, за когото напълно заслужено се казва, че е събрал най-доброто от миналото и същевременно държи ключа към бъдещето ни. Водач на нашия народ, още когато пое факела от ръката на Мартин Лутър Кинг и оттогава не престана да расте. Той не спира да разширява хоризонтите на мисълта си, да вкарва корените си все по-дълбоко и по хиляди начини е доказал, че може да устои срещу гласовете на разделението и отчаянието, които целят да ни объркат и обезсърчат. Той устоява на ударите не заради себе си, а заради нас. Дами и господа, за мен е чест да връча наградата „Мартин Лутър Кинг“ на един човек, комуто тя се полага по право повече, отколкото на всеки друг. Моля ви да приветствате верният водач на нашия народ — Арън Джеймс Лазаръс.

Аудиторията го посрещна с овации и на крака. Не повече от половината присъстващи в залата бяха негри — толкова голяма беше притегателната сила на Лазаръс. Журналистите бяха представени масово. Масово присъстваха и местните, щатските и федералните власти. Събитието беше наистина голямо. В продължение на трийсет години Арън Лазаръс предизвикваше неизменно уважение с агресивното си водачество, с неотстъпната си настойчивост за самоопределение на цветнокожите, както и с твърдия си отказ да изостави идеала за братството, проповядвано от неговия приятел и духовен учител Мартин Лутър Кинг.

Лазаръс стана и се отправи към подиума. Изгледаше остарял, косите му бяха почти изцяло побелели, високата му фигура се движеше по-бавно. Но усмивката беше същата — устните извити приветливо под топлите кафяви очи, светещи с кротък пламък.

Местните журналисти го проследиха с усмивка — той беше известна личност в Чикаго и повечето бяха на ти с него. Познаваха настроенията му, прочутите му изблици на гняв. Но въпреки това го боготворяха.

Лазаръс беше уникална фигура. По времето на Кинг за него казваха, че бил незабележим. „Безцветен“ беше шеговитото определение за него. Прекарал детските си години в щата Алабама, завършил след това Харвард, повечето хора го смятаха за прекалено интелектуален, прекалено начетен, за да бъде добър водач на масите. Речите му не бяха така пламенни, като личност беше прекалено сдържан и твърде умерен за днешните времена.

Но след смъртта на Кинг нещата се промениха. Движението изгуби вярната посока, градовете започнаха да западат и оптимизмът на шейсетте години беше заменен от пълно отчаяние. Твърдолинейните мюсюлмани бяха прекалено заети с вътрешните си разприавии, за да станат всеобщи водачи. Проповедниците на „власт за черните“ се изгубиха в небитието. Последователите на Кинг, колкото и да бяха искрени и открити, нямаха нужния плам, за да дадат насока на масите. Ясно беше, че това е краят на епохата на надеждата.

И тогава се случи нещо. Арън Лазаръс произнесе гневна и силна реч пред сборището на черни студенти в Джорджтаун. Думите му бяха ясни и изпълнени с болка: за неволите на негрите през последните години не могат да винят никой друг, освен себе си. Белите едва ли ще продължат да се отнасят с такова благоволение към черните, след бунтовете от шейсетте години. Наивно и детинско би било от страна на негърската общност да клечи в ъгъла и да чака да се появи следващият Малкълм Екс, следващият Мартин Лутър Кинг, които да вдъхнат живот на един жив труп. И най-вече, глупаво и напълно самоубийствено би било да продължават да градят своята гордост и дейност върху омразата си към белите.

— Не белите са наши врагове — отсеке тогава Лазаръс. — И те полагат големи усилия да оцелеят в един свят, който е не по-малко враждебен към тях, отколкото към нас. Тяхното безразличие е признак на тяхната човечност, както и нашето бездействие. Единственият ни враг сме самите ние. Когато победим този враг, за нас няма да има никакви пречки да заживеем с белите заедно, в едно общество с тях. С белите ни свързват слабостите ни, както и надеждите ни.

Речта беше предавана по всички национални канали, защото основателните упреци на Лазаръс към аудиторията бяха отправени с авторитет, какъвто не бяха виждали у никого след Малкълм Екс.

По-късно същата вечер някой се опита да отнеме живота на Лазаръс. Дъжд от куршуми го посрещна, когато се подаде заедно с група колеги от вратата на хотела. Пострада сериозно — куршуми в гръдния кош и в хълбока — и прекара повече от месец в болница. Когато се възстанови, той беше поостарял и отслабнал, изгубил отчасти устремната си походка. Но белезите от раните се превърнаха в част от публичния му образ.

ФБР се забави със залавянето на атентаторите. На тъмнокожите зрители постоянно и до полуда напомняха за убийството на Кинг в мотела му в Мемфис, за надупчения от куршуми Малкълм Екс в Харлем. В крайна сметка задържаха четирима мъже. Всичките черни. Бяха представители на кръга около онези негърски лидери, които не споделяха възгледите на Лазаръс за мир, макар по-късно да беше установено, че опитът за покушение върху живота му е финансиран отчасти от представители на дясното крило на белите.

Изградил си име на твърдоглав миротворец, обграден от всички страни от апостоли на омразата, Лазаръс се утвърди като единственият чернокож водач, който може да обедини заветите на Кинг и на Малкълм Екс в един-единствен, достатъчно мощен призив. „Няма време за омраза“ — това беше неговият девиз. „Омразата е извинение за бездействие“, често повтаряше той. Лазаръс се превърна в бащата, който изисква от своя народ безпокойството, което не дава мира и на самия него.

Последваха още два неуспешни атентата. Предупреден вече за грозящите го опасности, Лазаръс успя да избегне смъртта и двата пъти. Но куршумите, които за малко се разминаха с тялото му, допълниха последните щрихи в сияйния му образ. Той беше човекът, завърнал се от царството на смъртта, както подсказваше и самото му име. Човек, чиито врагове бяха както черни, така и бели. Човек, чийто дух не оставаше непобедим и затова самият той беше неуязвим.

През следващите години именно Лазаръс организираше и мобилизираше обществата на негрите в големите градове. Той се бореше с нокти и зъби за дребни придобивки от незаинтересованото правителство във Вашингтон и не се уморяваше да повтаря, че негрите

трябва да си помогнат сами. Днес Лазаръс беше за негрите това, което Франклин Делано Рузвелт беше навремето за цялата нация — единственият правдив глас на надеждата, вдъхващ смелост и кураж.

И сега, от подиума, Лазаръс се усмихваше благосклонно на аплодисментите на публиката, докато те бавно утихнаха.

— Карате ме да се срамувам — започна той, — оказвайки ми такава висока чест, каквато не смятам, че съм заслужил. Защото никога в присъствието на Мартин — а аз съм убеден, че той днес е тук с нас — не съм мислил, че имам някакви заслуги. Убеден съм единствено, че дължа нещо на него и на нашия народ. Затова ми позволете да приема тази награда като символ на това, което дължа, вместо като награда за заслуги. И ще ви помоля всички да сложите ръка върху нея заедно с мен, за да засвидетелствате желанието си да се присъедините към нашето общо дело.

От своето място близо до централната пътека Арнолд Хейз седеше и наблюдаваше. По време на речта кимаше одобрително и възхитено. Лазаръс беше умен и умееше да манипулира хората. Налагаше се, за да оцелее. Цялата зала ехтеше от насоченото и причинено на Лазаръс зло. То беше едно от неговите оръжия, оръжие, с което той си служеше, за да повдигне духа на хората. Като всички водачи, той знаеше как да се възползва от всичко, което има на разположение.

Докато Лазаръс продължаваше да говори, Хейз огледа хората на подиума. Имаше много познати лица. Водещият, преподобният Роу. Председателят на Националната асоциация за подпомагане на цветнокожите. Шефът на комисията по цветнокожите в кметството. Съпругата на Лазаръс, Диан, представителна, сивокоса жена с благородно, уморено лице.

И едно непознато лице. Тъмнокожо момиче на двайсет и две години, облечено в тъмен костюм, с консервативно прибрана отзад дълга коса, скръстило ръце в скута си. Седеше до майка си, вперила очи в баща си.

Ненатрапчивото облекло и липсата на грим не успяваха да прикрият необикновената ѝ красота. Опитът за обезличаване всъщност я караше да изпъква още по-драматично. Кожата ѝ имаше цвят на кафе, очите ѝ бяха огромни и блестяха с невинността на хиляди тайни;

фигурата ѝ беше стройна и стоеше силно изправена на неудобния стол с момичешка грация, която привличаше погледа.

Хейз знаеше името ѝ — казваше се Хайме. Допреди четири години не се беше появявала на обществени места. Тя беше единственото дете на Лазаръс. Баща ѝ беше положил не малко усилия да я укрие от погледите на обществеността. Извън семейния им албум нямаше почти никакви нейни снимки. Но Хейз ги беше виждал всичките. На тях се виждаше нещо като калейдоскоп, много накъсан и забързан — от бебешките снимки през семейна снимка от дните в Чикаго, до снимките ѝ като ученичка и накрая великолепната богиня, в каквато се беше превърнала след пубертета.

Красотата ѝ беше грижливо пазена тайна. Но тази вечер тя не можеше да отсъства. Не можеше да не присъства на връчването на наградата „Мартин Лутър Кинг“. Дори прекалено загриженият за безопасността ѝ баща не би допуснал тя да пропусне този миг.

Хейз не сваляше очи от нея. Лазаръс вече беше навлязъл разпалено в речта си, гласът му беше леко дрезгав, докато изговаряше изковаваните с години думи.

— Днес е по-важно от всякога чернокожите американци да се простят с остарелите си представи за бяла Америка. Време за негодувание няма, когато негодуванието започне да означава бездействие — каквото то винаги е означавало за нас.

Той млъкна, за да остави идеята да попие в главите на слушателите.

— Време е да престанем да чакаме белезите от робството да бъдат заличени. Те няма да изчезнат. Те са част от националното ни самосъзнание. Време е да престанем да чакаме социалните и икономическите условия да ни се притекат на помощ. Време е да превърнем раните си в действие. Време е за дела.

Хейз изучаваше изящно изсечените черти на лицето на момичето, гладката златиста кожа, източената като на сърна шия, отвеждаща надолу към незнайни девичи съкровища. Момичето не откъсваше очи от баща си. Личеше си несигурността в отношението ѝ към него. Навярно я беше подложил на големи изпитания през изминалите години, не само с гласа, но и с общественото си положение. Не беше лесно да си дъщеря на известна личност.

В погледа ѝ, отправен към Лазаръс, се четеше синовна близост. По хубавите ѝ устни заигра едва забележима усмивка, докато слушаше познатите думи, слушани толкова много пъти преди. Неговата сянка я стопляше. Чувстваше се дори от разстояние.

Но какво да кажем за тайната ѝ? Лазаръс определено не знаеше нищо за това. Той беше изцяло погълнат от собствения си кръстоносен поход, заслепен от светлините на своята сцена. Той живееше, за да опази дъщеря си, не за да я познава. В края на краищата той също беше човек.

Но Хейз знаеше. Той знаеше нейната тайна и именно затова беше тук сега.

Ти беше там, казваше ѝ той с мълчаливия си поглед.

Ти беше там.

И аз те открих.

На другия ден след връчването на наградата „Мартин Лутър Кинг“ на баща ѝ, Хайме отдели малко време от ученето, за да прекара един час в леглото с Джеф Макандрю.

След като се любиха, тя неочаквано се разплака в обятията на Джеф. Когато той я попита защо плаче, Хайме не можа да му даде смислено обяснение.

Напусна хотела рано-рано и бързешком се прибра в квартирата си.

Рита имаше среща и нямаше да се прибере за вечеря. Хайме хапна малко останала от преди картофена салата и се зае с курсовата си работа, докато външният звънец не я прекъсна в седем и половина.

Отиде до вратата и натисна копчето на домофона.

— Да?

— Госпожице Лазаръс, търси ви някоя си доктор Шейдър. Казва, че била от полицията.

Хайме стоеше до бутона и размишляваше.

— Че работи за полицията — поправи се портиерът с официален тон.

— Не разбирам за какво става дума — каза Хайме.

Чу се кратък приглушен разговор, последван от женски глас.

— Госпожице Лазаръс, казвам се Сюзън Шейдър. Работя заедно с инспектор Голд от отдел „Убийства“. Дали бих могла да ви видя за няколко минути?

Хайме отстъпи крачка назад, вперила поглед в домофона, сякаш беше жив и можеше да я ухапе.

— Госпожице Лазаръс? — настояваше безтелесният глас.

Хайме се поколеба още миг, после стисна зъби и с рязко движение натисна бутона.

— Качете се.

Обърна се към телефона, обзета от непреодолимо желание да се обади на Джеф, но много добре знаеше, че той не може да ѝ помогне. Огледа се, сякаш в някое ъгълче на апартамента щеше да открие

сигурно убежище. Но всичко беше напразно. Тя остана да стои права, докато на вратата се чу плахо почукване. Хайме отвори. Дребна красива жена, облечена в сив костюм, стоеше в коридора и държеше кожена папка в ръка.

— Госпожице Лазаръс? Хайме? Аз съм доктор Шейдър.

— Да, знам.

Хайме се отдръпна назад, за да пропусне гостенката си. Сюзън влезе настрани, сякаш я беше страх да не наруши чуждото пространство.

— Съжалявам, че ви обезпокоих така ненадейно — извини се тя. — Проверявам познатите и колегите на Селест Коли от университета. Разбрах, че навремето сте били съквартирантки с нея.

— Да, бяхме — Хайме пое предложената от Сюзън ръка. — Живяхме заедно през първата година.

— Виждали ли сте се след това? — попита Сюзън.

— Не, не сме — поклати глава Хайме. — Тя беше твърде заета с личния си живот. Понякога или тя, или аз се сецахме да се чуем. После тя прекъсна следването си.

— Сигурно сте чули за случилото се — каза тихо Сюзън.

— Да... разбира се. — Хайме се стараеше да звучи спокойно. — За мен новината беше истински шок. Чувах за убийствата, но Селест беше от хората, които познавах. Отначало не можах да повярвам.

— Знам колко е трудно, когато почине някой познат — намеси се Сюзън. — Особено когато е човек, с когото отдавна не си се чувал. Отначало изглежда невъзможно.

Тя се огледа из апартамента.

— Хубаво жилище имате — отбеляза тя.

Скучните мебели бяха освежени от пъстри плетени покривала и възглавнички. По стените висяха плакати, повечето от изложби на Художествената галерия в Чикаго. Личеше си, че е студентска квартира, но се забелязваше желанието да бъде обзаведена с вкус.

— За мен е твърде скъпо — обясни Хайме, — но родителите ми настояха. Решиха, че иначе не е достатъчно сигурно.

— Да, хубаво е човек да е предпазлив — потвърди психиатърката.

— Искате ли нещо за пиене? — попита Хайме. — Чай? Нещо безалкохолно?

— Може малко кола.

— Диетично пепси?

Хайме изчезна в кухнята. Сюзън обиколи с бърз поглед хола, докато от кухнята долиташе звън на лед и чаши. Докосна възглавничките върху дивана, редицата книги върху една полица, палто и шал, окачени на вратата. Когато Хайме се върна, тя съсредоточено разглеждаше книгите.

— Заповядайте.

— Благодаря — Сюзън пое чашата и отпи една глътка. — Разбирам, че не е много редно да ви безпокоя вкъщи.

— Няма нищо.

— Май сте вече в края на пролетния семестър.

— Е, не точно накрая. Изпитите са чак в края на месеца.

— Какво точно следвате?

— Първата ми специалност е политология, втората Европейска философия.

— Сигурно е интересно. Чели ли сте Фройд?

— Малко. „Цивилизацията и недоволните от нея“. Чела съм „Бъдещето на една илюзия“ в курса по философия на религията.

— Фройд не е почитател на организираната религия, нали?

— Е, аз съм атеистка... или поне агностичка, така че споделям мнението му.

Хайме изгледа гостенката си.

— А вие?

— Аз съм психиатър, не знам дали ви споменах — отвърна Сюзън. — За мен Фройд е преди всичко медицинска тема. Интересувам се от писанията му за нещата без непременно да споделям мнението му.

Хайме оцени дипломатичността на отговора.

— Тук ли практикувате? — попита тя.

— Да, кабинетът ми е на Норт Мичиган.

— Аха.

Хайме ненадейно почувства непреодолимо силно усещане, че би било прекрасно да седне в кабинета ѝ и да излее сърцето и душата си пред тази жена. Сюзън Шейдър беше доста крехка на вид, но от нея се излъчваше усещане за голяма сила. Сила и женственост.

— Как станяхте сътрудник на полицията?

— Един от инспекторите в отдел „Убийства“ ме помоли преди време да му помогна в разследването на един случай — обясни Сюзън. — Оттам тръгна всичко.

Последва неловко мълчание, докато Сюзън оглеждаше Хайме.

— Сигурно сте чели вестниците — започна тя.

— Да, май ви създават доста неприятности.

— Такава им е работата — отвърна Сюзън. — И тях ги безпокои мисълта, че са пострадали невинни хора, както и мен. Именно затова и двамата с инспектор Голд правим всичко възможно да заловим убиеца колкото може по-скоро.

Хайме я изучаваше внимателно.

— Защо дойдохте при мен? — попита тя. — Не съм се виждала от години със Селест.

— Длъжни сме да проверим всичко. Всеки, който може да ни наведе на някаква улика около Селест.

Сюзън забеляза на полицата едно томче с „Да убиеш присмехулник“.

— О, вие сте щастливка — възкликна тя. — Винаги съм се чудила как изглежда изданието с твърди корици. Аз имам едно много употребявано издание с меки корици. Прекрасна книга. Може ли да я погледна?

Хайме кимна.

— Подарък ми е — поясни тя. — От баща ми. Той също много я харесва.

Сюзън отвори корицата. От вътрешната страна имаше екслибрис с костенурка и заек. Подписът, Хайме Лазаръс, изглеждаше относително скорошен.

— Винаги съм смятала тази книга за една от най-проникновените творби по въпроса за расовото разделение — сподели Сюзън.

— Аз лично никога не съм била толкова голям застъпник на тази тема, колкото би трябвало — отвърна Хайме. — Може би защото това е сферата на изява на баща ми. Ние живеем с расовия проблем ежедневно. Не е много романтично. На мен книгата ми харесва заради друго.

— Заради кое? — продължи да разпитва Сюзън.

— Заради децата — обясни Хайме. — Заради техните фантазии за човека от къщата с духовете. Игрите, които играят. Как нещата са показани през техните очи. Любимият ми момент е накрая, когато двете деца вървят през гората към къщата и мъжът ги напада. Вижда ми се като метафора на живота.

— Разбирам какво имате предвид — потвърди Сюзън. — Детството много прилича на разходка из тъмна гора. В мрака дебнат какви ли не опасности. Но децата се оказват доста силни и успяват да се справят.

Сюзън отново погледна екслибриса.

— Интересен подпис имате — каза тя.

— Така ли? На мен не ми изглежда особено интересен.

— Обзалагам се, че сте отлична студентка. Почеркът ви издава висок интелект.

— О, така ли?

Хайме беше нащрек.

— Баща ви навярно много се гордее с вас — продължи Сюзън. — Какво смятате да правите, след като завършите?

— Ще уча право — отвърна Хайме. — Надявам се да се занимавам със семейно право, може би някъде на запад. В Калифорния.

— Не искате ли да ни помогнете тук в Чикаго? — усмихна се Сюзън. — Щатският прокурор ще ви посрещне с отворени обятия.

— Наказателното право не ми допада особено.

— Разбирам ви. Само разочарования. — Сюзън се усмихна. — Баща ви одобрява ли плановете ви?

— Той не се бърка в решенията ми.

— Това е много хубаво. — Сюзън се огледа из стаята. — Аз съм голяма почитателка на баща ви. Не виждам тук негова снимка.

— В спалнята ми е. И двамата с майка ми.

— Да, прекрасен човек, толкова много е направил за страната.

— Аха.

Хайме ставаше все по-резервирана от минута на минута.

Сюзън отпи още една глътка от питието си.

— Разкажете ми за Селест — каза тя.

— Селест ли? Ами с нея се разбирахме добре като съквартирантки. Не бяхме близки, но си живеехме добре.

— Тя имаше ли постоянен приятел, докато бяхте заедно?

— Не. Не ѝ вървеше много с мъжете. Поне по онова време. Вечер обикновено се мотаеше из квартирата. През онази година май нямаше никакъв приятел.

— А по-късно?

— Не бяхме толкова близки, че да ми каже.

— Не е ли споменавала някого в разговорите ви след първата година?

Хайме се замисли за момент.

— Май имаше някакъв мъж — каза тя. — Последният път, когато говорихме, каза, че си имала приятел. Останах с впечатлението, че е по-възрастен. Може би...

— Да?

Сюзън се усмихваше, но погледът ѝ издаваше напрегнато внимание.

— Като че ли нещо не беше наред — продължи Хайме. — Дали не беше женен, или имаше някакви неприятности... имаше нещо. Говореше много уклончиво и ме озадачи. Но така и не разбрах какъв точно е проблемът.

— Разбирам. Бихте ли казали, че Селест беше щастлива?

Хайме поклати глава.

— Не, не бих казала такова нещо.

— Сигурно не ѝ е било лесно да бъде ваша приятелка.

— Защо?

— Вие сте много красива — каза Сюзън. — Доколкото разбирам, Селест не е била много хубава.

Хайме отмина комплимента.

— Наистина не беше много хубава — потвърди тя. — Но пък и тя не правеше нищо, за да подобри положението. Наслагала си беше обици навсякъде — на ушите, на носа. Имаше татуировка на крака. Имам чувството, че не се уважаваше достатъчно.

— Познавате ли родителите ѝ?

— Да, разбира се. През първата година ги виждах няколко пъти. Водиха ни на вечеря.

— Какви са впечатленията ви от тях?

— Ами бяха доста отчуждени. Имах чувството, че между тях и Селест има проблем, който в мое присъствие криеха.

— Селест споменавала ли е нещо по този въпрос, когато сте говорили насаме?

Хайме се намръщи.

— Твърдеше, че не можела да ги понася. Казваше, че били фанатизирани идиоти и я било срам, че е техен потомък. Точно така се изразяваше: „Съжалявам, че съм техен потомък“.

— Само това ли? Без нищо повече? — попита Сюзън.

— Не, само това. Личеше, че за нея това е болезнена тема, така че никога не съм се опитвала да измъкна нещо повече.

— За един психиатър подборът на думите е достатъчно многозначителен. „Съжалявам, че съм техен потомък.“ На вас не ви ли се стори странно?

— Какво имате предвид?

— Не смятате ли, че Селест може да е била извънбрачно дете?

Хайме се стъписа.

— Кое ви кара да мислите така? — попита тя.

— Аз ви попитах първа — усмихна се Сюзън. — Никога ли не сте подозирали такава възможност?

— Честно да си призная, мислила съм. — Хайме седна с подвити под себе си крака. — На пръв поглед не приличаше нито на единия, нито на другия. Когато ги опознаеш малко повече, се виждаше, че има прилика с майка си. Но бяха толкова различни...

— Може би не е знаела — предположи Сюзън. — Може би само е подозирала.

— Вие разбирате много неща, докторе.

— А, просто се отплеснах. Страхувам се, че това ми е професионален дефект. Не ми обръщайте внимание.

Сюзън взе да върти чашата с пепси в ръце, разглеждайки отпечатаната върху нея емблема на Чикагския университет.

— Казахте, че прекъснала следването си — продължи тя. — Имаше ли проблеми с учението?

— Не знам — отвърна Хайме. — Може и да е имала. Докато живеехме заедно се справяше доста добре. Не беше никак глупава. И беше страшно упорита. Не се отказваше от нищо, независимо колко е трудно. Като куче с кокал.

Телефонът иззвъня. Хайме се наведе настрани, за да го вдигне и при движението се разкриха хубавите ѝ крака.

— Ало? Не, добре съм. Една жена дойде да ме види. Не, няма защо да се тревожиш. Тя е тук при мен.

След това замълча, докато слушаше говорещия от другата страна. След това погледна към Сюзън.

— Бихте ли затворили телефона тук, когато отида в спалнята? Няма да се бавя.

— Разбира се.

Сюзън взе слушалката и проследи Хайме с поглед на излизане от стаята. Когато чу, че другият телефон се вдига, тя остави слушалката, но за миг задържа пръстите си върху нея, а лицето ѝ придоби замислено изражение.

Томчето с „Да убиеш присмехулник“ лежеше на масата. Сюзън го взе и отново се загледа в екслибриса, после прокара пръсти по подписа. След това върна книгата на полицата и разгърна още няколко книги. Имаше романи, сред които „Шаферът“ и „Спасителят в ръжта“, малко поезия — Емили Дикинсън. Остави книгата да се отвори сама в ръцете ѝ. „Нямах време за омраза“ беше стихотворението на дясната страница.

Подписът на Хайме върху различните бук либриси беше забележително еднакъв. Всеки път на повърхността изпъкваше подредеността и изяществото, както и завоалираното напрежение. Виждаше се, че води двойствен живот, много подреден и овладян на повърхността, под която пламтеше буйна жарава. Човек оставаше със същото впечатление и когато наблюдаваше лицето ѝ.

— Съжалявам — извини се Хайме, когато се върна в стаята.

— Няма за какво. Аз съжалявам, че ви се натрапих така.

Хайме се върна на дивана.

— Какво е усещането да си ясновидец? — попита тя внезапно.

Сюзън повдигна вежди.

— Значи знаете за това.

— Четох във вестниците — отвърна Хайме.

Сюзън въздъхна.

— Навремето смятах, че е нещо като Божия благословия. Сега никак не ми изглежда като благословия.

Хайме кимна.

— Това ще се отрази ли на репутацията ви? Като лекар, имам предвид. Този случай...

— Възможно е. — Сюзън погледна навън през прозореца. — Но моята репутация не е толкова важна, колкото залавянето на убиеца. Ако успеем да го спрем, няма значение какво ще се случи с мен.

— Бих се радвала да ви бъда полезна по някакъв начин — заяви Хайме. — Но не знам точно с какво. Със Селест не съм се виждала от много време.

— Госпожице Лазаръс...

— Хайме. Наричайте ме Хайме.

Сюзън се засмя.

— Добре тогава, Хайме. Искам да ти задам един въпрос.

— Питайте.

Момичето се облегна на дивана, заемайки малко отбранителна поза.

— Защо си използвала името на Селест в деня на катастрофата пред хотел „Радисън?“

Последва тишина. Очите на Хайме се разтвориха широко.

— Заради мъжа, с когото говори току-що по телефона ли? — попита Сюзън.

Хайме явно остана смаяна.

— Нямам никакво желание да те притеснявам — обясни Сюзън, — но както знаеш положението е много сериозно. Опитваме се да спасим живота на други хора. Дотук вече загинаха петима.

Хайме посегна да вземе чашата си, но ръката ѝ трепереше и тя я дръпна назад.

— Как разбрахте? — попита тя.

Сюзън отвори чантата си и извади отвътре сгънато копие от свидетелските показания, които подаде на Хайме.

— Не беше никак трудно да разберем, че подписът под свидетелските показания на Селест е фалшив — обясни тя. — По-трудно беше да те открием.

— И как точно ме открихте? — попита тя.

— Полицията, взел показанията, те е запомнил, защото си много хубава — обясни Сюзън. — Когато му показах снимката на Селест, той веднага каза, че това не е момичето, което е разпитвал онзи ден. От там нататък оставаше само да се свържем с настоящите и предишни познати на Селест. Така стигнахме до теб.

Това не беше напълно вярно. Ясновидските умения на Сюзън ѝ бяха помогнали да стесни кръга от познати. Отгатнала беше, че ръката, написала под зоркия поглед на полицая името на Селест Коли, всъщност е искала да напише Хайме.

Хайме изглеждаше уплашена.

— Ами... мъжът на телефона? — промълви тя.

— Нека го наречем усещане — отвърна Сюзън. — Той ти е любовник, нали?

Последва дълго мълчание. Хайме изгледа Сюзън с умолителен поглед и избухна в сълзи.

Сюзън забеляза кутия с хартиени кърпички на полицата и я подаде на момичето, чувствайки се съвсем като психиатър. Хайме ронеше сълзи открито и хлипаше с ръка върху устата си.

Сюзън не каза нищо.

— Аз я убих — рече Хайме. — Аз съм виновна.

— Защото си се подписала с нейното име ли?

Хайме кимна.

— Двамата с Джеф, моят приятел, бяхме в хотела. Не можех да допусна полицията да научи коя съм. Баща ми е твърде известна личност... Има хора, които постоянно търсят с какво да го компрометират. Цял живот ме е предпазвал от това. Не можех да му се отплатя като...

Тя не довърши думите си, а погледът ѝ се зарея неспокойно.

— Това е тежко бреме за младо момиче като теб, нали? — попита Сюзън. — Да носиш отговорност не само за себе си, но и за баща си?

Хайме я изгледа изненадана. В практиката си Сюзън беше виждала този поглед хиляди пъти. Пациенти, чийто живот постоянно беше придружен от чувството на вина, която се беше превърнала в тяхна втора природа, винаги се смайваха, когато им обясняваше, че чувството на вина е неестествено и човек може да се освободи от него.

— Младите момичета се влюбват — обясни Сюзън. — Имат си любовници. Ти не си първата, няма да си и последната.

Хайме отново избухна в сълзи.

— Каж ми — продължи Сюзън, — защо даде името на Селест? Защото не се бяхте виждали отдавна ли?

— Нямах време да помисля — отвърна тя. — Вече бях говорила с момичетата, спортистките. Те ме питаха как се казвам и аз им се

представих като Селест. Тогава дойде полицията и момичетата ме слушаха, докато говорех с полицая. Вече нямаше как да кажа друго име, така че отново казах Селест. Просто то ми дойде на устата. Изобщо не помислих... — и тя отново избухна в ридания.

— Това е напълно естествено — съгласи се Сюзън. — При такъв незначителен инцидент. Просто си се сетила за името на съквартирантката си. Не си го направила нарочно, за да й причиниш зло.

— И нарочно да беше, нямаше да бъде по-зле! — хлипаше момичето.

Сюзън кимна.

— Да, знам. Да направиш някому зло, когато не си искал, е ужасно тежко бреме. Но може би за теб е по-естествено да се обвиняваш, отколкото да осъзнаеш, че не си виновна.

Докато даваше този съвет, пред очите на Сюзън се мерна образът на Берте Мюлер.

Хайме хвърли хартиената кърпичка на дивана и си взе друга.

— Тя щеше да е жива, ако не бях... — поклати глава тя. — О, по дяволите. По дяволите!

— Каж ми за мъжа на телефона — неотклонно продължи Сюзън. — Той знае ли нещо?

— Не, нищо — твърдо поклати глава Хайме.

— Значи си живяла през цялото време сама с тайната си? — попита Сюзън.

Момичето кимна.

— Кога започна да разбираш, че произшествието не е било толкова маловажно? — поинтересува се тя.

— Когато убиха третото момиче, Патси. Тя най-много говори с мен през онзи ден. Беше много висока и явно се притесняваше от ръста си. След убийството ѝ познах снимката във вестника. Тогава започнах да се притеснявам покрай случилото се онзи ден пред хотела... — Хайме погледна Сюзън отчаяно. — Ако бях действала по-бързо, ако бях помислила повече, можех да предупредя Селест. Но просто не ми дойде на ум, че...

— Разбира се — успокои я Сюзън. — Никой не мисли за нещата по такъв начин. Тези убийства са странни, Хайме. Дори полицията не е

виждала подобно нещо. Едва ли някой може да те вини за това, че не си предвидила всичко при тези сложни обстоятелства.

— Само ако не бях казала нейното име! — изплака Хайме.

Сюзън седна до нея на дивана.

— Хайме, ще се наложи да разбереш, че единствената ти вина е в това, че имаш връзка с мъж. Не си убила никого. Убиецът е доста извратен тип.

Тя замълча и погледна момичето. Искаше ѝ се да ѝ каже: „Имаш късмет, че си жива“, но годините лекарска практика я бяха научили колко вредна би могла да се окаже една такава забележка.

— Опитала си се да предпазиш близките си — обясни тя. — Това е било голямо изпитание за теб самата.

При тези думи Хайме сякаш се предаде. По лицето ѝ се стичаха сълзи, но не каза нищо.

— Ще повториш ли това, което каза пред мен и пред инспектор Голд? — попита Сюзън.

Хайме я изгледа измъчено.

— Сигурна съм, че той ще направи всичко необходимо, за да запази самоличността ти в тайна — продължи Сюзън. — Най-важното е да се сложи край на убийствата, а личният ти живот е все пак на второ място.

— Баща ми...

Хайме обърна очи към тавана. Приличаше на уловена птица.

— Хайме, ако баща ти знаеше за това, не би те обвинявал ни най-малко. Сигурна съм. Само ще му е мъчно, че си страдала толкова време, без да кажеш на никого. — Сюзън стисна Хайме за ръката. — Но той никога няма да разбере, ако ти не пожелаеш.

Хайме помисли за момент. После въздъхна, но по погледа ѝ си личеше, че се предава.

— Добре — каза тя.

— Може ли да се обадя по телефона? — попита Сюзън.

— Да.

Сюзън вдигна слушалката. Преди да успее да набере номера на Голд, на вратата се почука.

Хайме се стресна и погледна към вратата.

— Хайме!

Гласът звучеше настойчиво, но и някак радостно, сякаш едва се сдържаше да не се засмее.

— Аз съм...

Чуваше се силно, но през вратата не се разбираше какво казва.

Пръстът на Сюзън замря във въздуха над бутоните на телефона. Тя впери очи в Хайме.

— Познат ли ти е гласът?

Хайме поклати глава.

— Портиерът има ли навика да пуска хора горе, без да те предупреди?

Хайме отново тръсна глава.

— Не, никога.

Сюзън остави телефона и бавно се приближи към вратата, където имаше шпионка. Тя се повдигна на пръсти и погледна през нея.

В сумрачния коридор едва успя да различи нечие лице. Огромните очила смаляваха останалите черти на лицето. Стъклата бяха затъмнени и очите не се виждаха добре.

Но въпреки това Сюзън ги позна.

Тя се облегна на вратата и се обърна към Хайме.

— Набери 228–3091 — каза тя. — Инспектор Дейвид Голд. Бързо!

Със странно спокоен вид, като човек, свикнал с опасностите в живота си, Хайме набра номера.

Сюзън стоеше облегната на вратата, докато Хайме чакаше да се й се обадят от отдел „Убийства“. Сюзън стоеше изправена неподвижно, чувствайки присъствието зад гърба си.

— Ало — каза Хайме на телефона. — Обажда се...

— Кажи им, че аз го търся — прекъсна я Сюзън. — Кажи, че е спешно.

Хайме говореше, без да откъсва очи от Сюзън. Слушалката в ръката й потрепваше, но гласът ѝ беше твърд.

— Няма го — рече тя. — Опитват се да се свържат с него по радиостанция.

Сюзън кимна. Чу тракване на метал, когато ръката откъсва се опита да завърти топката на вратата. Тя подпря вратата с тяло. През дебелия дървен врата се чу тих глас.

— Сюзън?

Тя се прилепи още по-силно, лактите и раменете ѝ се притиснаха болезнено към вратата. Дръжката отново изтрака, сякаш въпросително.
— Сюзън? Ти ли си?

Времето минаваше. Сюзън стоеше, стиснала зъби и не откъсваше очи от момичето на дивана. Дали така беше станало и с другите момичета? Приветлив, близък глас иззад вратата, звучащ топло и доверително, прелъстително...

Треперенето обхвана крайниците ѝ. Мисълта, че тя е единствената преграда между това невинно момиче и смъртта, беше страшно обезпокоителна.

Хайме отново заговори по телефона.

— Да! — извика тя. — Тя е тук. Побързайте. Моля ви! — Хайме погледна Сюзън. — Казва, че ще дойдат след две минути. Искане да говори с вас.

Сюзън поклати глава.

— Няма време. Кажи му просто да побърза.

Сюзън по-скоро почувства, отколкото чу отдалечаващите се стъпки по коридора. Не откъсваше очи от Хайме. Едва по-късно си припомни, че на нивото на ухото ѝ беше прозвучал приглушен смях.

Благодарение на Дейвид Голд една двойка доброволци, охраняващи постоянно опасната зона на Чикагския университет, пристигнаха в апартамента на Хайме Лазаръс няколко секунди след последните разменени думи по телефона. Подкреплението пристигна само няколко минути по-късно.

Полицаяте останаха при Сюзън и Хайме, докато самият Голд пристигна. Сградата беше отцепена и целият квартал претърсен основно, но от човека, когото Сюзън беше видяла през шпионката на вратата нямаше и следа.

— Но беше той — Голд зададе въпроса си под формата на твърдение.

— Напълно съм сигурна в това — отвърна Сюзън. — Навсякъде бих познала тези очи. Освен това се опита да си говори с мен.

Споменът за твърде близката ѝ среща с Арнолд Хейз я хвърли в ужас. Но страховете ѝ бяха компенсирани от облекчението, че лишеният от лице враг, с когото се бореше досега, в крайна сметка се беше разкрил.

Тя не сподели с Голд, че в действителност това, което я беше обзело, когато погледна през шпионката, беше нещо повече от усещане. От началото на разследването Сюзън имаше чувството, че някой я наблюдава, отгатва ходовете ѝ, дори я води за носа. В деня, когато получи розите, след самоубийството на Селест Коли, подозренията ѝ се бяха превърнали в сигурност. Розите имаха за цел да ѝ натрият носа след смъртта на Кайл Стюарт. И да ѝ напомнят, че именно тя се е хванала на въдицата, чиято цел беше да натопи Стюарт за убийствата на студентките.

— Какво ще правим сега? — обърна се тя към Голд.

— Като начало ще отведем момичето на сигурно място — каза той. — И ще пуснем бюлетин за издирване на Хейз. Може да имаме късмет. По дяволите, сега ние сме в по-изгодна позиция. Дотук той беше късметлията.

Голд изгледа полицайката, която помагаше на Хайме да си пригответи най-необходимото. Хайме изглеждаше толкова млада и уязвима, докато шеташе из апартамента. Голд се замисли. После се обърна към Сюзън.

— Можем да се поздравим за едно нещо — отбеляза той.

— И какво е то?

— Вече няма кого да убива. Помисли за това.

Сюзън също наблюдаваше Хайме.

— Късно е — каза тя. — Това ли имаш предвид?

— Точно така — отвърна Голд. — Пропусна шанса си. Сега вече сме по следите му и той го знае. Ще организираме национално издирване, може дори да издействаме от ФБР да го включи в списъка на най-издирваните лица. За многократно убийство. Няма какво да спечели с нов опит да ликвидира Хайме. Според мен ще се изпари с пълна скорост някъде на юг.

Жилището направо гъмжеше от инспектори и униформени полицаи, но повечето само стояха без никаква работа. Хайме, с куфар в едната ръка и сак в другата, дойде да се сбогува със Сюзън.

— Благодаря — тихо каза тя.

— Аз съм тази, която трябва да ти благодаря — отвърна Сюзън. — Тази вечер ти ни направи неocenима услуга.

Голд наблюдаваше какво става наоколо със замислен поглед, докато Хайме излезе през вратата, придружена от страни от двама инспектори.

— Истинско чудо, нали? — каза той, после се обърна към Сюзън и попита: — Добре ли си?

— Разбира се. Защо?

— За малко да забравя — ухили се Голд. — На теб цялото това вълнение ти харесва, нали?

Сюзън се засмя на черния му хумор.

— Бягай вкъщи да поспиш. — Голд я потупа с обич по бузата. — Утре ще поговорим.

Хайме Лазаръс прекара вечерта в Полицейското управление. Неспокойният ѝ син беше охраняван от двама въоръжени пазачи и дежурна полицайка. На следващия ден инспекторите я разпитаха и

бяха удивени от историята ѝ. Дейвид Голд изслуша всичко и моментално заключи, че кошмарът, породен от „убиеца на студентките“, е вече история.

Обявиха Арнолд Хейз за национално издирване и пуснаха бюлетин с описанието му. От ФБР се съгласиха да го поставят начело на списъка им с десетимата най-издирвани, поне временно. Голд обаче се съмняваше, че това ще доведе до арестуването му. Хейз беше хитър и навярно разполагаше с много начини да се измъкне. Истинската причина за националното издирване беше да дадат на самия Хейз да разбере, че властите действително го преследват.

По-късно през деня преместиха Хайме в една от специалните квартири на федералната програма за защита на свидетели, където родителите ѝ можаха да я посетят и тя им разказа за случилото се пред хотел „Радисън“ и за любовните си отношения с Джеф Макандрю.

Два дни по-късно мъж, отговарящ на описанието на Арнолд Хейз, бе забелязан на летището в Маями от служител от охраната. Човекът се опитал да го проследи, но го изгубил в гъстата навалица от пътници на оживеното летище. От това ФБР заключи, че Хейз се е възползвал от възможността да напусне страната. Описанието му беше изпратено чрез Интерпол до всички полицейски служби на света.

Обществеността все още нямаше представа каква е истината за „убийствата на студентките“ и това създаваше някои проблеми. На първо място, изключително важно беше обществеността да почувства, че това е краят на убийствата. Трудна работа беше да се опитваш да обясниш на изпадналите в ужас хора, че ето сега убийствата ще спрат, защото убиецът, който все още е на свобода, вече няма повод да продължи с убийствата. Това би звучало твърде извратено и още по-лошо — унизително за властта. Въпреки всичко истината не можеше да бъде скривана още дълго при експлозивното естество на случая и бурния интерес от страна на средствата за масова информация. Някои от съветниците на кмета се изказваха за подхода „всичко на показ“. Ако ситуацията не се изложи изцяло сега, твърдяха те, обществото няма да повярва на никаква, изложена по-късно частична версия. А това би разрушило авторитета на всички замесени — от кмета и Ейбъл Уедърс, до ФБР и чикагската полиция. Колкото и да беше невероятна историята, по-добре да бъде разкрита.

Това обаче означаваше да бъде разкрита връзката на жертвите с убийството на Питър Томералян, чиято смърт през цялото време се считаше за самоубийство. Някои от средствата за масова информация щяха да се впуснат в подробни опровержения. На второ място, връзката на Хайме Лазаръс със случая не би могла да бъде скрита. Журналисти и репортери щяха да направят от мухата слон. **ДЪЩЕРЯТА НА ЧЕРНОКОЖ ВОДАЧ НА КОСЪМ ОТ СМЪРТТА.** Лицето на Хайме Лазаръс нямаше да слиза с месеци от жълтата преса.

Съветниците на Ейбъл Уедърс бяха за подхода „всичко на показ“. А самият Уедърс беше убеден, че излагането на пълната версия много повече ще му помогне, отколкото да му навреди политически. При изключително ненормалното и объркано естество на случая полицията и щатският прокурор не можеха да бъдат обвинявани за смъртта на студентките. Полицията беше постъпила напълно естествено като сметна, че престъпленията са дело на сериен убиец. Откриването на правилния път в сложния лабиринт не можеше да стане много бързо.

В крайна сметка властите се бяха добрали до истината. Животът на Хайме Лазаръс беше спасен, а това беше материал за наистина забележителна история. Съветникът на Уедърс по връзките с обществеността не можеше да устои на толкова забележителна история.

Докато Уедърс и колегите му си блъскаха главите над този проблем, той се разреши от само себе си поради слабостта, вградена в собствената им система. Някакъв репортер с връзки във висшите кръгове на прокуратурата и полицията — същият, който преди беше приковал Съюзън към позорния стълб за смъртта на Кайл Стюарт — се беше добрал до подробностите по случая и го беше публикувал под формата на сензационна статия в пет части в „Сън Таймс“.

Сега вече цялата истина излезе наяве. Както можеше да се очаква, мнозина бяха тези, които се почувстваха неловко. Гафът на ФБР покрай смъртта на Томералян беше довел до смъртта на пет невинни жени. В продължение на месеци властите не се бяха добрали до истината по случая.

Обществото обаче беше много по-заето да се занимава със сензационните страни на този случай, отколкото с търсенето на вината в областта на правозащитните органи. Тяхното внимание беше съсредоточено върху Съюзън Шейдър, ясновидката, която в последния

момент беше успяла да спаси Хайме Лазаръс от смъртоносните лапи на Арнолд Хейз.

Сюзън стана много известна, особено като се има предвид необикновената красота и славата на момичето, което беше спасила. Сега тя беше превъзходният сътрудник на полицията, добрал се самостоятелно до ключа към загадката и спасила живота на Хайме Лазаръс.

Техните образи — нейният и на Хайме — не слизаха от страниците на жълтата преса и телевизията. Предложенията от всички големи телевизионни програми валяха със страшна сила. За свое голямо удивление Сюзън научи, че Ейбъл Уедърс е сключил договор с нюйоркски издател за написване на книга по случая. Освен това правата за цялата история, разказана от Уедърс, вече бяха продадени на едно холивудско студио.

Сюзън отказваше всякакви интервюта. Когато от няколко издателства ѝ предложиха седемцифрени суми, за да публикуват нейната версия по случая с убийствата на студентките, тя отново отказа. Единствената ѝ грижа беше да си възвърне анонимността, която имаше, преди да се захване с този случай.

— Невъзможно — отсече Дейвид Голд. — Ти вече си известна. Ще трябва да се научиш да живееш с този факт.

— Подценяваш ме — отвърна Сюзън. — Цял живот съм се учила да живея незабелязана. След шест месеца никой няма да си спомня за мен. Тогава ще мога да заживея нормално както преди.

— Желая ти успех — отвърна Голд.

Въпреки скептицизма си той трябваше да признае, че тя може и да успее да се измъкне. През годините на съвместната им работа неведнъж беше участвала в сензационни случаи и всеки път успяваше да се задържи извън светлината на прожекторите. Може би и сега щеше да успее да си запази така желаната анонимност.

Същата седмица Сюзън заведе Хайме на обяд. Над димящите купички лучена супа двете си поговориха за случилото се. Едва сега Хайме разказа на Сюзън как точно се беше замесила в тази история.

— Запознах се с Джеф по време на практиката си по политология в Чикагския университет — разказа ѝ тя. — Имахме групов проект и трябваше да разговаряме със служители от щатската и държавната управа. Разговорът с него трябваше да вземе една моя приятелка Адел.

Само че тя се разболя от грип точно предния ден и се наложи да отида аз. Джеф беше много внимателен, даде ми много ценна информация. Отпусна ми четиридесет и пет минути, макар телефонът му да звънеше през цялото време. Освен това ме насочи към някои публикации и научни трудове, които биха могли да ми бъдат от полза. Добре помнеше собственото си следване и беше прекрасно осведомен по всички въпроси. Изглеждаше толкова млад — замечтано разказваше Хайме. — Новите идеи го вълнуваха. Беше такъв идеалист. Съвсем не приличаше на политик. Беше много внимателен, много чувствителен. В края на разговора ни аз вече бях влюбена в него. Но той въобще не се възползва от това, държа се напълно професионално.

— После обаче не можех да се отърва от спомена за него. До този момент не бях срещала подобен мъж. Изглежда винаги са ме привличали по-възрастните мъже. В този случай той беше по-възрастен хронологически, но духовно сякаш беше по-млад от мен. Исках и аз да черпя от неговото вълнуващо усещане за живота, както и от красотата му... Казано накратко, изгубих вътрешната си битка с изкушението. Обадох му се и го поканих да излезем заедно на обяд. Отидохме в едно малко ресторантче в центъра на града, където нямаше опасност да срещнем кой от неговите познати в политическите среди. Поговорихме. Аз оставих отношенията ни да придобият поинтимен характер. По-точно аз ги направих такива. Той се държа много мило. Отначало реших, че с мен му е забавно. После забелязах, че има и нещо друго.

Тя въздъхна.

— Практически аз го изнудих да ме заведе в хотела. Прекарахме половината следобед в леглото. Беше... невероятно. Той беше бавен, нежен, отзивчив... Никога не бях изживявала такова нещо. След това станахме любовници. Срещяхме се поне веднъж седмично, а понякога успях да го убедя и по-често. Той се безпокоеше най-вече за мен, заради баща ми. Наистина много уважава татко. За нищо на света не би му навредил. Налагаше се постоянно да го убеждавам, за да продължим нашата връзка. Не ми беше лесно.

Освен това се притесняваше и заради жена си. И заради децата. Има две сладки момиченца, които също го обичат. Непрекъснато му повтарях, че нямам никакви планове, свързани с него. Защото освен възрастта и расата ни е различна. Не си правех никакви илюзии. Казах

му, че го обичам и че просто искам да разбера какво е да си толкова влюбен. Той се усмихваше тъжно. „Точно това ме безпокои“ — казваше той. В края на краищата си призна, че ме обича. Все още се вълнувам, когато го казвам. И той ме обича!

Сюзън кимна. Разбираше колко много е рискувала Хайме, като е дръзнала да излезе извън границите на семейството, за да намери някой, който да я обикне като жена. Фактът, че е обичана, беше далеч по-ценен от мисълта за това, че любовта им не би могла да продължи дълго.

— Както и да е — продължи Хайме, — въпросният ден двамата се срещнахме в хотел „Радисън“. Бяхме много дискретни. Пристигнахме поотделно. Никой не ни видя. Беше малко опасно, защото в хотела имаше конференция. Но аз настоях. Не бях се виждала с Джеф цели десет дни и копнеех за него. Цялата бях премаляла, когато си тръгнах. На слизане се качих в асансьора. Влязоха още двама мъже. После трите момичета, които само се смееха. Бели момичета. Бяха много непосредствени. Когато асансьорът ни заседна за малко между етажите, си разменихме няколко шеговити забележки. Всичките ме оглеждаха. Знаех, че привличам вниманието с вида си. Едната от тях ме попита какъв грим използвам. Не ми е за първи път. Знам, че съм хубава. Трудно е да останеш незабелязан, когато изглеждаш по такъв начин... После се качи някаква жена. Единият мъж говореше през цялото време. Другият не продума нито дума. Случайно го забелязах в огледалото на асансьора. Очите му бяха малки и черни, твърди като камъчета. Човек не можеше да погледне вътре в тях, но те го пронизваха като с нож. Той също ме погледна и от погледа му ме побиха тръпки. Може би защото преди това бях правила нещо тайно. На партера всички слязохме. Момичетата чакаха автобуса им да дойде. Те ми се представиха, всичките бяха спортистки. Щели да заминават на турне в Южна Америка и имали официален обед по този случай. Поговорихме си за Илинойс и за Чикагския университет. Побъбрихме си просто ей така. Запомних името само на високото момиче. Беше над метър и осемдесет и постоянно се шегуваше с това. „Аз съм Патси, дългата. Внимавайте да не си изкривите врата.“ Такива неща. Наистина се притесняваше от ръста си, то си личеше. Иначе беше доста хубава, по необичаен начин... И тогава двете коли се блъснаха. Един кафяв автомобил се подхлъзна и се удари в задницата на някаква

малка чуждестранна кола точно пред хотела. Бях достатъчно наблизил, за да видя, че мъжът със странните очи седеше на задната седалка на колата, която блъсна отзад по-малката. Взе да псува и да размахва ръце. Зад волана седеше друг мъж, не можах да видя лицето му. Автомобилът избяга и заряза другата кола. Трите момичета от асансьора стояха точно там и викаха неща от рода на: „Ау, видя ли какво стана?“. Така и не можах да се измъкна. След няколко минути дойде полиция, много бързо се справиха с всичко. Едва успях да си поема дъх, когато започнаха да ме разпитват. Не исках да им кажа истинското си име, защото се тревожех да не навредя на Джеф. Не можех да разсъждавам много добре. Спомних си как навремето, докато живеехме заедно, двете със Селест обичахме да си разменяме имената, ей така, на шега. И взех, че казах нейното име. Освен това дадох и адреса на квартирата, където живеехме в първи курс. Знаех, че няма да могат да ме проследят оттам. За щастие, полицаите не ми поискаха документ за самоличност. Забелязах, че и другата жена от асансьора е там и също дава показания. Не й обърнах особено внимание.

Хайме замълча за момент и отметна назад косите си.

— Когато автобусът на момичетата дойде, аз се сбогувах с тях и им пожелах успех на състезанията. Помахаха ми от прозореца на автобуса и това беше последният път, когато ги видях. Напълно бях забравила за инцидента... И тогава започнаха убийствата. Първите две не ми направиха никакво впечатление, защото снимките във вестниците не бяха хубави. Но третата жертва беше Патси. Веднага познах името и лицето ѝ. Останах като зашеметена. Познавах я, говорила бях с нея. Беше ми симпатична. Струваше ми се невъзможно това високо спортно момиче да бъде удушено. Започнах да сънувам кошмари. Върнах се на старите вестници и разгледах внимателно снимките на другите момичета. Тогава вече ги познах. Бяха момичетата от хотел „Радисън“. Искаше ми се да се обадя в полицията и да им кажа, че съм ги виждала заедно, но не успях да събера сили да го направя. Тогава дойде и четвъртата жертва, жената. Отначало не се сещах за нея. Но след това... Тогава вече наистина се уплаших. Започнах по-сериозно да мисля да се обадя в полицията. Смятах, че е редно да знаят, че убийствата не са случайни. Че има връзка между тях. Реших да се обадя анонимно. Всъщност не беше нужно да знаят кой точно се обажда. Просто щях да кажа, че жертвите са били заедно.

Хайме замълча за момент и стисна ръцете си. За Сюзън беше повече от ясно, че тя се чувства виновна за смъртта на момичетата.

— Но преди да се обадя, арестуваха мъжа, онзи портиер. Той познавал трите момичета. Полицията беше сигурна, че той е убиецът. Реших, че ги е убил, защото ги е познавал. За четвъртата жена не се замислих много. Тогава Стюарт взе, че се самоуби, а после убиха Селест. Това вече напълно ме довърши. Дотогава мислех за всичко това като за нещо, което не ме засяга. Нещо, което съм видяла. Но тогава се сетих, че съм дала името на Селест вместо моето. Аз я бях подредила така, аз бях виновна за смъртта ѝ. Когато чух, че била бременна, помислих, че ще умра. И тя, и бебето бяха мъртви заради мен. Защото се бях опитала да се предпазя от евентуален скандал. Нещата бяха излезли от контрол. Не знаех какво да правя... Тогава ти дойде в квартирата ми и сякаш знаеше всичко. Все едно лъжите ми се бяха върнали при мен, за да ме хванат. Отначало ми се прииска да се скрия в миша дупка. После ми олекна, защото вече нямаше нужда да се крия. А когато се почука на вратата... Стори ми се, че идва краят на света.

Сюзън се засмя.

— Само че не дойде, нали?

Хайме си пое дъх.

— Родителите ми идваха на свиждане — каза тя.

— Това помогна ли ти? — попита Сюзън.

Хайме кимна.

— Те ме обичат. Другото не ги интересува. За тях най-важното е, че съм жива. — Хайме въздъхна. — Трябваше да им имам повече доверие. Трябваше да им вярвам повече. На всички.

Сюзън се усмихна.

— Малко прекаляваш с тази гузната съвест — каза тя. — Някой ден ще трябва да си простиш, че не знаеш всичко на света.

Хайме погледна Сюзън в очите.

— Надявам се, че ще ми помогнете да го направя — каза тя. — Ако имам нужда?

Сюзън стисна ръката ѝ.

— Мисля, че бих могла — отвърна тя. — Но се съмнявам, че ще се наложи да се стигне дотам. Все пак, ако някой ден настъпи такъв час, непременно ми се обади. Обещавах ли?

— Да.

За първи път, откакто се бяха запознали, Сюзън видя Хайме Лазаръс да се усмихва.

Седмица по-късно нещата започваха да се уталожват. Трима от пациентите, които се бяха отказали по време на инцидента с Кайл Стюарт, се върнаха при Сюзън. Без много шум медицинските среди я приеха отново. Поканиха я да изнесе лекции на няколко психиатрични срещи, а едно престижно списание по съдебна медицина я помоли да изложи възгледите си за парапсихологическата страна от работата ѝ по убийствата на студентките.

Макар животът ѝ да беше далеч от нормалното, Сюзън предвиждаше едно по-спокойно бъдеще на хоризонта. Професионалният ѝ живот повече спечели, отколкото загуби от работата ѝ по случая. Изглежда не беше далеч времето, когато щеше да се върне изцяло към предишния си начин на живот. Това беше и най-голямото ѝ желание.

Една ветровита вечер, точно когато планираше последните си дни с Майкъл, портиерът позвъни и съобщи, че я търси Арън Лазаръс.

— Кой? — попита Сюзън невярващо.

Портиерът, не по-малко впечатлен, повтори името. Две минути по-късно високият тъмнокож мъж с посивяла коса и пронизителен поглед почука на вратата и Сюзън покани Арън Лазаръс вътре.

— Съпругата ми също иска да говори с вас — каза той, — но този път пожелах да дойда сам.

Сюзън го запозна с Майкъл и с възхищение забеляза как легендарният лидер се наведе да стисне ръката на малкия. След това отведе Лазаръс в кухнята и му предложи кафе.

Той седна на едно от малките столчета с изключително кротък вид. Тъмният му костюм беше омачкан и яката на ризата му беше разкопчана. Изглеждаше по-слаб отколкото на снимките.

— Хайме ни разказа всичко — започна Лазаръс. — Вероятно знаете.

— Да.

— Инспектор Голд ни обясни някои неща — продължи той. — Имам предвид вашата роля във всичко това. Не знам как да ви благодаря.

— Не е нужно да ми благодарите — отвърна Сюзън. — Аз просто си вършех работата. Аз трябва да благодаря на Хайме. Тя попълни липсващото парченце от цялата картина.

Лазаръс я изгледа остро.

— Вярвате ли, че опасността е отминала? — попита той.

— Да, така смятам — увери го Сюзън. — Инспектор Голд и колегите му са сигурни в твърденията си. Те знаят кой е извършил убийствата и той няма какво повече да спечели като ликвидира свидетелите, които са го забелязали в Чикаго. Вече е твърде късно за това. Според мен убиецът е далече оттук и едва ли ще се върне в Чикаго.

По погледа на Арън Лазаръс си личеше, че внимателно следи уверенията на Сюзън. Като всеки тъмнокож човек той беше свикнал да не вярва на обещания и надежди, които не се сбъдват. Скептицизмът беше негова втора природа.

Но ето че сега той изненада Сюзън.

— Знаете ли — каза той, — аз съм просто един баща... Не знам дали ме разбирате...

Лазаръс прехапа устни, а очите му неочаквано се навлажниха. Сюзън отиде до него и го потупа по рамото.

— Съжалявам — тихо изрече той.

— Няма нищо — успокои го тя. — Хайме е в безопасност. Всичко ще бъде наред.

Сюзън се замисли над необичайността на тази ситуация. На света нямаше по-храбър човек от Арън Лазаръс. Сложни са стъпките на съдбата.

Той извади от джоба си носна кърпа и я завъртя непохватно в ръце.

— Цял живот съм се страхувал — призна Лазаръс, — че това, което върша, може да навреди на дъщеря ми. Че хората, които ме мразят, ще си го изкарат на нея. Няма нощ, в която да не се будя от страх, че това може да стане, докторе. И наистина тя е била на косъм от смъртта, защото се е опитала да ме предпази. Искала е да ми спести неприятностите...

Сюзън седна срещу него.

— Разбирам чувствата ви — каза тя. — Но трябва да се опитате да подредите нещата правилно. Дъщеря ви е станала очевиден

нещо, което я е поставило в опасност. Просто е била на неподходящо място в неподходящ момент.

Лазаръс се усмихна. Изразителните му очи бяха зачервени. Навярно не беше спал през последните дни.

— Много сте мила — каза той. — Но ако Хайме не се беше старала да предпази мен и майка си, положението вероятно би било доста по-различно. — Той я изгледа изпитателно. — Не мислите ли?

Сюзън разбираше. Също като дъщеря си, Арън Лазаръс се чувстваше отговорен за другите. А това лесно се превръщаше в чувство за вина.

— Тя не е направила нищо лошо, нито пък вие. Освен ако не се смята за престъпление да изживееш живота си като се опитваш да защитиш хората, които обичаш.

Той кимна. Изглеждаше облекчен, че е изразил това, което му тежи.

— Както сам виждам, вие наистина сте добър лекар — отбеляза той.

Сгъна носната кърпа и я прибра в джоба си. Носеше жилетка с джобен часовник със златен ланец. Сюзън беше впечатлена от достолепното му държание. Той беше възпитаник на старата школа. Лазаръс долови погледа ѝ и се усмихна.

— Знаете ли — каза той, — когато Хайме беше много малка, някъде около две годинки и половина, двамата стояхме на тротоара в стария ни квартал и товарехме колата да заминаваме. Имах срещи в различни градове и заминавах с цялото си семейство. Само за миг Хайме се изскубна покрай отворения заден капак и се втурна напред улицата. Улицата не беше много оживена, но в този момент ми хрумна, че ако случайно мине някоя кола, аз няма да мога да направя нищо, за да я спася. Това щеше да бъде краят. — Той изгледа Сюзън. — В този момент разбрах какво означава да си баща — продължи той. — Посвещаващ всичко на щастието на детето си. Но именно жаждата на детето към щастие — жаждата за живот, жаждата за нови преживявания — го излага на опасността. И няма абсолютно нищо, което да можеш да направиш. Семената на унищожението са посети в самия живот.

Сюзън кимна.

— Съгласна съм с вас. Това е кошмарът на всеки родител.

Той се загледа изпитателно в лицето ѝ.

— Значи и вие сте го преживели.

— Да, така е — усмихна се Сюзън. — И на мен понякога тази мисъл не ми дава мира, също като на вас.

— Ако онзи ден я беше блъснало нещо — продължаваше да размишлява той, — аз естествено щях да обвинявам себе си. Аз товарех багажа в колата. Аз не бях проявил достатъчно внимание.

— Но това не означава, че сте направили нещо нередно — отбеляза Сюзън.

Той повдигна вежди, за да потвърди, че е схванал разликата.

— Може би — каза той. Лазаръс се изправи. — Благодаря ви за този разговор, докторе. И специално ви благодаря, че сте отишли лично при Хайме. Ако не бяхте реагирали така бързо, този път може би катастрофата нямаше да ѝ се размине.

Сюзън поклати глава.

— Животът е пълен с рискове, господин Лазаръс. Едва ли някой го знае по-добре от вас.

— За мен е лесно да посрещам опасността — отвърна той. — Двамата с нея сме стари познайници. Но опасността за близките ми — това е демонът, който постоянно ме измъчва.

Тя го изпрати през хола, където Майкъл продължаваше да гледа телевизия.

— Хубаво момченце — прошепна Лазаръс на Сюзън.

— Благодаря, и аз така смятам.

Той си взе палтото и я изгледа.

— Толкова сте малка — отбеляза той.

Сюзън сви рамене.

— Е, понякога малките са най-силни.

Лазаръс ѝ позволи да му помогне да се облече.

— Благодаря ви, че дойдохте — каза тя.

Той я притисна много внимателно с изненадващо бащинска прегръдка. Сюзън установи, че приема ласката с полупритворени очи. След това я задържа на ръка разстояние, като я разглеждаше изпитателно с крива усмивка на устните.

— Жалко, че не сте от нашите — заяви той. — Щяхте да ни бъдете много полезна.

Тя продължи да размишлява над думите му, докато затваряше вратата зад гърба му. Такъв комплимент от устата на Арън Лазаръс беше скъпоценен дар, който нямаше да забрави цял живот.

Последният ден на Сюзън с Майкъл беше едновременно горчив и сладък. Сюзън го заведе в ресторанта на Водната кула, на кино и в Музея на науката и промишлеността. Заедно с Дейвид Голд отидоха на мач на Биковете. Голд, който знаеше какъв запаляно е Майкъл, се беше постарал да намери дефицитните билети. Биковете играеха срещу най-омразния си враг от Ню Йорк и всички места бяха продадени.

През целия мач Майкъл седеше на ръба на стола. Беше очарован от Майкъл Джордан и Скоти Пипън, които се носеха по игрището като богове. Джордан имаше травма на коляното и от време на време куцаше, но това не му пречеше да прави кошове, когато си поиска. Денис Родман, ексцентричният специалист по отскоците, тази вечер беше със зелена коса. Майкъл отбеляза гласно, че на всеки две-три минути Родман получава директен пас и бележи кош. Познанията му в играта изглежда надминаваха обикновеното.

През първите три четвъртини Биковете изоставаха след решителните нюйоркчани. Голд непрестанно даваше безплатни съвети от мястото си до Майкъл.

— Подай на Харпър! — крещеше той. Или пък: — Кукоч, не стреляй! А после към Майкъл: — Пушката на Кукоч тази вечер хич я няма. Не може да стреля. Виж го само! Пълна ливада!

Докато Биковете се напъваха да спечелят победните точки, Сюзън забеляза как Голд праметна ръка през раменете на Майкъл. За всеки зрител те можеха да минат за баща и син.

След мача Голд заведе Сюзън и Майкъл в любимия си ресторант „Ирландски лъв“ на улица „Уобаш“. Голд и Сюзън изпиха по една ирландска бира, а после Голд поръча на сервитьора да им донесе овнешки пай със содена питка, но едва след като подробно го инструктира как точно да приготви печения картоф на Майкъл.

Сюзън беше идвала тук много пъти с Голд. На него атмосферата му харесваше не по-малко от храната в заведението.

— Защо тук толкова ти харесва? — попита го тя веднъж.

— Нямам представа — отвърна Голд. — Може би защото съм евреин.

Сюзън се засмя.

— Трябва да прочетеш „Одисей“ на Джеймс Джойс. Господин Блум, главният герой, е евреин. И голям ценител на ирландската кухня.

— Ще ти позволя да ми прочетеш по-интересните моменти — отвърна Голд.

Той не беше голям читател. Всяка вечер заспиваше със спортния вестник в скута. Сюзън се съмняваше, че е прочел и една книга през последната година.

Времето им изтичаше. Каролин заведе Майкъл на голямо пазаруване в търговския център „Удфийлд“ и го отрупа с безсмислени подаръци — от плюшени играчки до тениски и маратонки. Майкъл щеше да се върне в Калифорния със свръхбагаж.

Сюзън се опитваше да се наслади на спокойствието през тези няколко дни, но се чувстваше потисната. Майкъл щеше да се върне към другия си живот. Следващият път, когато го види, той щеше да е пораснал, възмъжал, отново променен от изминалото време и от хилядите дребни случки, които тя никога нямаше да научи.

Заведе го при фотографа на Норт Кларк стрийт, който ги снимаше всеки път, когато ѝ гостуваше. Майкъл беше облечен в новия пуловер, подарен му от Каролин. Сюзън си облече нова блуза, купена специално за случая. Тя суеверно вярваше, че е особено важно да носи нова дреха, която ще символизира бъдещите посещения на Майкъл, а не нещо, което да му напомня за минали гостувания.

Фотографът засне няколко пози и обеща на Сюзън снимките да са готови до една седмица.

— Момчето ви е пораснало — отбеляза той.

— Така е.

Колко по-различен щеше да е животът ѝ, ако Майкъл я чакаше всяка вечер да се върне от работа! Ако всяка седмица през почивните дни я очакваха четиридесет и осем прекрасни часа със сина ѝ. Но такъв живот беше невъзможен. Жребият беше хвърлен и беше късно за промени. Майкъл живееше мирно и безопасно в Калифорния заедно с Ник и Илейн. Сюзън не можеше да му предложи подобен живот тук. Последните събития го доказваха.

Сюзън заведе Майкъл на летището „О’Хеър“ във вторник сутринта за ранния полет до Лос Анджелис. Там щеше да го посрещне Илейн. Беше приготвила любимата му закуска — пържени филийки с канадски бекон. Той яде с явно удоволствие, но по пътя към летището изглеждаше угрижен.

В салона за изпращачи през цялото време не се пусна от ръката на Сюзън. Тя го разпитваше небрежно за плановете му за следващите дни, но се чувстваше, че на устните ѝ напират съвсем други въпроси. Дали наистина му е било приятно с нея? Ще иска ли наистина да дойде пак? Още ли я обича? Все въпроси, които не можеше да му зададе.

Когато дойде време да се качва на самолета, той се обърна да я погледне.

— Мамо, скоро пак ще дойда.

Значи той все пак беше отгатнал мислите ѝ. Антенката му за нейните настроения и мисли беше по-чувствителна от всякога.

— Нали? — попита тя.

— Да. Ще ми се обадиш ли довечера?

— Разбира се, скъпи. На бас, че още като влизаш, телефонът вече ще звъни. Ще ти се обадя да ти кажа, че вече ми е мъчно за теб.

Той кимна.

— Целуни баща си от мен — добави тя, когато дойде време да се качва. — Илейн също. Скоро ще се видим пак, скъпи.

Той я прегърна продължително. Малките му ръчички стиснаха ребрата ѝ. Погледът на Сюзън се замъгли, но тя успя да се овладее, докато той изчезна през вратата на самолета, придружаван от една стюардеса.

Сюзън не можа да се откъсне от фойето на летището, докато самолета не се отдели от ръкава за пътници. Тя се запъти из безкрайните коридори на летището, избягвайки погледите на минувачите, които биха могли да я разпознаят след последните събития. Постоянно бършеше сълзите си. Цялата ѝ вътрешна мъка и самота бяха събрани в този миг — заминаването на Майкъл.

Сюзън се прибра в кабинета си. Смяташе да приеме редовните си пациенти, докато дойде време да се обади на летището, за да провери дали самолетът се е приземил благополучно.

В телефонната служба се беше получило съобщение от Рон Джордано. Сюзън му се обади незабавно.

— Какво ще кажеш да вечеряме заедно довечера? — попита той.

— Да вечеряме ли? — Сюзън почувства, че се изчервява. Слушалката потрепна леко на ухото ѝ.

— В онзи японски ресторант, за който стана дума — продължи Джордано. — „Хацухана“. Нали си спомняш?

— А, да, разбира се.

— Не искаш ли да отидем тази вечер?

— Напротив — отвърна тя. — Ще ми е приятно. Радвам се, че се обади.

— Чудесно. — Джордано замълча за момент. — Сюзън, мисля непрекъснато за теб.

Тя погледна часовника на бюрото си. В момента Майкъл трябваше да бъде някъде над Големите равнини.

Тази вечер нямаше да е сама. Почувства почти религиозна благодарност и това я притесни.

— Може да се маскираш — предложи той и Сюзън долови тихия му смях. — Станала си много известна.

— Не се тревожи за това. Когато пожелае, мога да стана напълно незабележима.

Но всъщност вече беше започнала да обмисля какво да си облече вечерта. Искаше да бъде хубава.

— Ще мина да те взема към седем, добре ли е?

— Чудесно.

Облекчението в гласа ѝ беше осезаемо.

Тя затвори телефона и проведе сеанси с двама пациенти, като не преставаше да поглежда към часовника. Прекара сама обедната си почивка. Беше прекалено нервна, за да яде — и заради Майкъл, и заради Джордано. Обади се на летището и оттам ѝ казаха, че полетът ще пристигне навреме.

Разговорът ѝ с първия следобеден пациент, жената с двойствения живот, се измести напълно безцелно върху роднините на мъжа ѝ. Сюзън се опитваше да се съсредоточи върху това, което говореше тя, но днес се чувстваше напълно изцедена и неспособна на логическа мисъл.

Най-накрая, в два часа, тя остана сама. Тъкмо се канеше да се обади на летището, когато телефонът иззвъня. Обаждаше се Илейн от Калифорния. Успяла беше да убеди хората от телефонната служба на Сюзън да я свържат направо.

— Илейн — обади се Сюзън. — Как сте? Как е Майкъл?

От другата страна последва неловка пауза. Това беше напълно достатъчно, за да накара Сюзън да стисне здраво слушалката.

— Сюзън, Майкъл не пристигна. Нямах го в самолета.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

Отвлечането на дете е федерално престъпление. Подразделенията на ФБР в Лос Анджелис и Чикаго се включиха в разследването на случая трийсет минути след обезумелия разговор на Сюзън с Дейвид Голд. Агентите на ФБР пристигнаха на летището в Лос Анджелис достатъчно бързо, за да спрат самолета от обратния полет.

Стюардите и стюардесите на полета не бяха виждали Майкъл. Празното му място било забелязано и главният стюард се обадил в Лос Анджелис, а след това докладвал за отсъствието му на летище „О’Хеър“.

По-късно през деня откриха и пътниците от местата около неговото — двама бяха все още в Лос Анджелис, а третият в Хаваи, където празнуваше началото на едномесечната си почивка. Всички си спомняха празното място в средата на 27-и ред. Но никой от тях не си спомняше да е виждал малко момченце.

Стюардесата, придружила Майкъл от салона за изпращачи до ръкава за самолета, не беше открита. Сюзън си спомни, че беше висока жена на средна възраст с кестенява коса, но не можа да познае нито едно от лицата в указателя за служителите на съответната авиокомпания. Беше забелязала, че жената има етикетче с име на ревера, но го беше зърнала съвсем бегло. Дори под хипноза не можа да възстанови името на етикетчето. Описанието на жената беше разпространено сред персонала на летището, но оттам не се появи нищо.

Когато Дейвид Голд пристигна в Лос Анджелис, разпитването на стюардите и стюардесите още продължаваше. Агентите на ФБР веднага го информираха за развитието на нещата. Момчето явно беше отвлечено, но нямаше никакъв смисъл екипажът или стюардесите да бъдат подозирани в нещо повече от обичайната им забързаност при вечната суматоха на самолетните полети. Те си бяха свършили работата по обичайния начин и просто не бяха забелязали, че момченцето липсва.

Голд реши да поговори с една от стюардесите. Тя беше умна, делова жена на име Дона, имаше двайсет и шест годишен стаж и беше склонна да прескочи обичайните клишета.

— Какво мислите за случая? — попита я той.

— Неприятно съчетание от лош късмет от наша страна и отлично познаване на нещата от страна на престъпниците — отвърна тя. — Например, момчето е имало значка на червени и бели ивици, което означава, че е непридружаван малолетен. Тогава целият персонал внимава. Понеже на изхода за самолета не са издали такава значка, значи са приели, че са му я дали още на билетното гише и сме го пуснали да мине, без да го спираме.

— А жената, която го е отвела до ръкава? — попита Голд.

— Ето тук вече престъпниците са познавали нещата в детайли — обясни Дона. — Тя е била облечена в униформата на наземен съпровождач. Носела е етикетче с име. Никой не я е познавал, но това не е нещо необичайно. Именно тя е ключът към отвличането.

— Как смятате, че е станало? — попита Голд.

— По пътя към ръкава за самолетите има стълбище — обясни стюардесата, — което води до служебните помещения долу. Според мен е извела момчето по тези стълби. От подземния етаж се отива във вътрешността на цялото летище, което е един малък град. Пълно е с алеи, конвейерни ленти, колички с багаж, дори светофари. На летище като „О’Хеър“ това е огромна площ. Навярно там долу е имала и помощник. Извършителите са знаели добре какво правят. Имали са само няколко секунди и са успели да отвлекат детето.

— А след излитането? — продължи да разпитва Голд. — Забелязали сте, че детето го няма, нали?

— Разбира се. Проверихме в тоалетните и багажните отделения и се обадохме в компанията, за да им кажем, че един от регистрираните пътници липсва.

— Защо не се обадохте още тогава на полицията и на ФБР? — поинтересува се Голд.

Дона запали цигара и поклати глава с лека усмивка.

— Компанията предпочита да не се обръща към представителите на закона, докато не проведе собствено издирване. Честно казано, целта е да се избегне евентуално неудобно положение. При случаи като този обикновено се проверяват всички тоалетни и обществени

помещения на летището, за да се види дали детето не е заспало някъде, дали не е станало някакво объркване. След това разпитват всички служители дали не са забелязали нещо. Едва след това се обаждат на полицията.

— Защо не са уведомили родителите от въздуха? — попита Голд.

— Поради същата причина — сви рамене стюардесата. — Не искат да се вдига излишен шум, преди да са се уверили, че наистина се налага. Уведомяват родителите от входа на летището приемач. Такава е рутинната процедура.

— Малко нечестно спрямо родителите, не смятате ли? — отбеляза Голд, като си мислеше главно за Илейн, която е очаквала да посрещне Майкъл и изведнъж се оказало, че момчето го няма в самолета.

Дона кимна.

— Не е предвидено такива неща да се случват. И за да бъде честна към компанията, инспекторе, трябва да ви кажа, че те наистина почти никога не се случват. Ние сме подготвени да ги предотвратяваме, а не да се справяме с последствията.

Голд поклати глава.

— Благодаря за откровеността.

— Няма проблем.

Дона издуха настрани дима от цигарата си.

— Надявам се да успеете да върнете детето.

Голд успя само да кимне.

Същата вечер той се срещна с бившия съпруг на Сюзън. Ник, който беше адвокат, разбираше, че е неизбежно да бъде сред заподозрените и затова оказваше пълно съдействие на представителите на закона, въпреки очевидната му тревога за детето. Ник се оказа по-млад и по-хубав отколкото Голд очакваше.

Голд се запозна и с Илейн. Тя беше красива жена със светлочервена коса и лице, покрито с лунички. По характер изглежда беше много весела и енергична. Но сега това по нищо не личеше, защото беше крайно съкрушена от тревогата си за Майкъл.

Голд разпита Ник насаме в неговия кабинет в просторната му къща в новия жилищен квартал.

— Сюзън ми е разказвала за вас. Явно много ви цени.

Това бяха думите на Ник към Голд.

— Наистина ли? — отвърна Голд. — Аз също я ценя много. Тя е невероятен професионалист.

— Да, винаги е била такава.

Нещо в гласа на Ник издаваше, че нейният работохолизъм може би има пръст в развода им. Сюзън никога не беше споделяла пред Голд за тази страна от миналото си.

— Тревожа се какво може да ѝ причини всичко това — продължи Голд. — Майкъл е всичко за нея. Тя определено смята, че случилото се е последица от съвместното ни разследване.

— Така ли е?

Ник наблюдаваше Голд много внимателно.

— Възможно е — призна Голд. — Но трябва да проследим всяка възможна следа. Вие сещате ли се за някой, който би могъл да бъде замесен?

Ник поклати глава.

— Моята работа е твърде тривиална. Не съм толкова известен, че да си създам опасни врагове.

— Някой случай, който да ви е създал неприятности напоследък? — упорстваше Голд.

— Не, нищо.

— А на лична основа? — попита Голд. — Някой ваш стар познат, който да иска да си отмъсти на вас двамата със Сюзън?

Ник поклати глава.

— Ваши стари приятелки? — продължаваше Голд.

— Не.

— Или по-нови приятелки? — не отстъпваше той.

Ник го изгледа.

— Нямам никакви приятелки, лейтенант. Напразно си хабите силите в тази посока.

Голд сви рамене.

— Разпитваме за всичко наред. Особено в случай като този. Вие би трябвало да ме разбирате, господин Суейн.

— Да. Но искам да знаете, че в това отношение няма нищо, което да ви помогне. Не е нужно да ми вярвате, но направете така, че да не се бавите излишно.

— Няма — обеща Голд. — Вече сме започнали работа и в другата посока. Не се безпокойте.

Ник кимна. Той знаеше, че Голд има предвид Сюзън и разследването на убийствата на студентките.

— Как е съпругата ви? — поинтересува се Голд.

— Добре, доколкото е възможно — отвърна Ник. — Тя е силна жена. Но никак не ни е лесно. Много беше привързана към Майкъл. Чакала го да се появи на летището и когато не слязъл от самолета... Едва го е преживяла. Не може нито да спи, нито да яде. Това е положението при нас.

— Плаче ли много?

— И двамата плакахме, лейтенант.

Голд кимна разбиращо.

— Щях да попитам как го понесохте вие.

Ник въздъхна.

— Майкъл е много симпатично дете...

— Знам.

— Да, вярно, забравих. Вие го познавате.

На Голд му се стори, че дочува нотка на ревност. Ник навярно беше слушал за Голд от Майкъл. За едно момченце животът на инспектор от отдел „Убийства“ навярно изглежда несравнимо по-възбуждаващ от този на адвокат по гражданско право.

— Има хора в живота ни, които изглеждат някак си по-значими — отбеляза Ник. — Сякаш... — Той се замисли за момент. — Бих казал, че са като белязани от Бог. Но нямам точно това предвид. Просто са различни. Все едно, че са стъпили с един крак в по-висша сфера от останалите. Човек ги обиква от пръв поглед. Майкъл е такъв. Щях да го обичам по специален начин дори да не ми беше син.

Голд кимна. Той едва успяваше да не издаде собствената си силна привързаност към Майкъл. Знаеше какво има предвид Ник. У момчето имаше някаква невинност, дори святост, при които беше много трудно човек да не го хареса от все сърце.

— Същото се отнася и до Сюзън — допълни Ник и като видя изражението в погледа на Голд, добави: — Но това не попречи на брака ни да се разтури. Само че никак не ми беше лесно да се разделя с нея. Всъщност, именно затова се и оженихме. — Ник изгледа Голд. — Разбирате какво искам да кажа.

— Не, не разбирам — отвърна Голд.

— Известно ви е, че е ясновидка, разбира се. — Ник направи малка пауза, за да помисли. — Но у нея има и нещо друго, което я прави различна. Дори ясновидството ѝ е свързано с някаква особена чувствителност... Тя е необикновена жена.

Голд схвана какво има предвид Ник. В този миг разбра колко сериозен белег беше нанесъл разводът върху душата му. Може би Ник не беше успял да превъзмогне раздялата със Сюзън. Това беше нещо ново, върху което Голд трябваше да помисли.

— Все едно, Майкъл е смисълът на живота ни — на мен и на Илейн — заключи Ник. — Мисълта, че се намира в опасност, че някой може да му стори зло, е направо непоносима.

Очите на Ник се замъглиха.

— Разбирам как се чувствате — каза Голд. — И искам да знаете, че ще го открием и ще ви го върнем.

— Наистина ли смятате така? — попита Ник.

— Определено.

Голд говореше убедително, макар никак да не беше уверен, че казва истината.

— Обаждайте се, лейтенант — каза Ник. — Знам, че сте привързан към Майкъл. За нас с Илейн би било много по-лесно, ако...

— Ако някой по-ангажиран със случая поддържа връзка с вас — кимна Голд. — Разбирам.

Двамата мъже си стиснаха ръцете. Голд се отправи към хотела си, убеден, че Ник Суейн няма нищо общо с изчезването на сина си.

Докато Голд беше в Лос Анджелис, Сюзън не напускаше дома си — очакваше да се обадят за условията на откупа. Двама инспектори от полицията и един агент от ФБР бяха при нея и чакаха с телефони, монтирани в хола. Една социална работничка също се навърташе наоколо, за да следи състоянието на Сюзън и да помогне при нужда. Сюзън стоеше главно в кухнята и в спалнята си.

За да остане вкъщи, Каролин си взе отпуска. Беше разтревожена до степен паника. Крачеше из жилището и непрекъснато плачеше. Правеше кафе — ужасно кафе — за полицаите и тичаше час по час долу, за да купува понички и сандвичи. Опитваше се да се покаже

стабилна и да бъде полезна, но емоционалното ѝ състояние не ѝ позволяваше.

Сюзън стоеше неподвижна като статуя. След разпита, проведен от агент на ФБР, почти не беше продумала. Мълчанието ѝ беше толкова пълно, че полицаите навярно щяха да я заподозрат в съучастие при отвлечането на момчето, ако не я бяха проверили толкова обстойно.

Голд се върна от Калифорния във вторник късно сутринта, като взе нощния полет, за да не кара Сюзън да го чака по-дълго от необходимото. Разговаряха в спалнята ѝ. Тя мълчаливо изслуша разказа му.

— Майкъл не е напуснал летище „О’Хеър“ — заяви Голд. — В това съм напълно сигурен. Всички са забелязали празното му място. Стюардесите не лъжат.

Сюзън кимна, без да поглежда Голд в очите.

— Добавихме и неговото описание към бюлетина за издирване на Хейз — обясни Голд. — Но трябва да знам, ако имаш и други подозрения.

— Подозрения ли? — попита Сюзън.

— Пациентите ти например? — обясни Голд. — Някой, който е способен на такова нещо.

Сюзън поклати глава.

— Не.

— Сигурна ли си в бившия си съпруг? — попита той. — Някакви съмнения в това отношение имаш ли?

— Никакви. Ник обича Майкъл. Няма причина да го прави.

— Просто исках да го чуя от теб — кимна Голд.

— Как е Ник? — попита тя.

— Добре е. Тревожи се.

— Видя ли се с Илейн?

Голд кимна.

— Добре се справя. Оставихме няколко души, които ще се погрижат за тях.

Той се облегна назад и погледна Сюзън.

— А какво ще кажеш, ако е някой от онези, които сме вкарали в затвора? — попита Голд. — В самолета се бях замислил по този въпрос. Може и да е някой, който иска да си отмъсти.

Сюзън въздъхна.

— Не ми се вярва.

Всъщност не беше мислила по този въпрос.

— Ще пусна двама души да проследят тази възможност — заяви

Голд. — За всеки случай.

Сюзън кимна, явно без особена надежда.

— Ти имаш ли някакви усещания? — попита той.

Тя сведе поглед надолу към ръцете си, които бяха ледени.

— Хейз — каза тя.

Голд кимна.

— Да, и аз така мисля. Той има мотив. Ще се задействаме в тази посока.

Голд виждаше усилията, които Сюзън полага, за да се овладее. Не беше лесно да я гледа в очите.

— А ти как си? Ще се справиш ли? — попита той, като се опитваше да звучи делово.

Сюзън отвърна с леко кимване.

Голд се закашля.

— Добре. Отивам да се заема с работата. Ще те държа в течение.

Ръката на Сюзън изведнъж го сграбчи за китката.

— Дейвид...

Тя не каза нищо повече, но той долови отчаянието ѝ само по начина, по който изрече името му.

Той стисна ръката ѝ.

— Ще го открия. Ще го открия — повтори Голд. — Това е моят град. Ще открия следите му.

Сюзън го пусна внезапно. Голд я остави в спалнята и затвори вратата.

— Твърди, че била добре — сподели социалната работничка, — но не знам. Струва ми се, че едва се крепи.

Голд поклати глава.

— Ще се справи — каза той. — Не се тревожете за нея. Тя е истински боец. Няма да направи нищо неразумно, докато смята, че има шанс момчето да е живо.

След като Голд излезе, Сюзън почувства как паниката я обхваща. Тя осъзна, че до голяма степен самообладанието ѝ се е крепяло на очакването ѝ той да се върне от Калифорния. И въпреки това се овладя

да не рухне психически. Гордостта не ѝ позволяваше да се отпусне пред всичките тези полицаи и агенти на ФБР. Припомни си всичко, което беше учила като психиатър за ефекта на загубата на близък човек върху нормалните хора, както и върху невротичните типове. Организацията на личността се поддава на регресия и е възможно да се върнат навиците от най-ранно детство. Човекът, претърпял загуба, получава убеждението, че вината е негова. И никакви доводи и уверения отвън не могат да го разубедят, защото процесът е несъзнателен.

Винаги съществува опасност от самоубийство. Животът след загубата на любимо същество може да се окаже ужасно бреме. Сюзън го знаеше чудесно, защото лично го беше преживяла след смъртта на родителите си. Но Майкъл не беше загубен винаги, не беше мъртъв.

Поне засега.

Сюзън си припомни уверенията на Голд и собствената си преценка за тях. Вероятността Майкъл да е отвлечен от Арнолд Хейз беше огромна. Всякакви други хипотези бяха малко вероятни. Ако похитителят наистина беше Хейз, това означаваше, че той е отвлякъл Майкъл, за да принуди властите да го оставят да напусне безпрепятствено страната. Най-логичното заключение беше, че Хейз ще запази Майкъл жив, защото за него това би била най-изгодната позиция да преговаря с властите.

Самата Сюзън разбираше хода на тази логика въпреки емоционалната буря, която се опитваше да заглуши гласа на разума ѝ.

— Не губи здравия си разум — повтаряше си тя. — Изчакай и ще видиш. Недей да гадаеш.

Но вътрешният ѝ глас не спираше да повтаря: „И преди го въвлече в опасна ситуация, а сега отново го направи. Отново, отново...“.

Сюзън седеше загледана през прозореца в отсрещните сгради. Имаше чувството, че градът около нея е притихнал в очакване. Заслуша се в биенето на сърцето си. Крайниците ѝ бяха вкочанени от студ. Усещаше особен световъртеж, който я приковаваше към мястото ѝ и същевременно я караше да се чувства сякаш всеки миг ще полети и ще започне да минава през стените. Челюстите я боляха. Сигурно защото беше стояла прекалено дълго със стиснати зъби.

Отново, отново, повтаряше вътрешният ѝ глас.

Изведнъж усети, че ръката ѝ е мокра. Погледна надолу и видя, че и двете ѝ длани са разкървавени. Ноктите ѝ бяха пробихи кожата.

Едва дванайсет часа по-късно, в малките часове на нощта, Каролин успя да убеди Сюзън да хапне нещо. Тъпчеше храната в устата си, без да усеща какво слага вътре. След това взе душ и си легна. Невъзможно беше да заспи. Вманиачено очакваше кога Дейвид Голд отново ще дойде или ще се обади. Чувстваше се като дете. В този момент беше изцяло зависима от него, както навремето от майка си. До неговото идване тя нямаше какво да мисли или чувства.

Сълзите още не идваха.

Същият ден снимката на Майкъл се появи във вечерните новини. Сюзън не беше виждала тази снимка. Един от агентите на ФБР обясни, че я взели от фотографа, който ги беше снимал преди няколко дни.

На снимката се виждаше усмихнатото лице на Майкъл, който изглеждаше забележимо по-възрастен от момчето на всички досегашни снимки. Лицето му беше по-издължено, скулите му изпъкваха по-видимо и погледът му беше по-зрял.

На телевизионния екран, под надписа „ИЗДИРВА СЕ“ снимката изглеждаше особено мрачна и сякаш чужда. Сюзън я погледна за миг и извърна очи.

До края на вечерта образът на Майкъл се появи по всички телевизионни и кабелни програми, както и по местните издания на новините. Самата Сюзън се беше прочула достатъчно, така че съобщението за изчезването на сина ѝ беше изключително гореща новина.

Снимката беше размножена. Чикагската полиция разпита всички служители на летище „О’Хеър“, както и всички шофьори на автобуси и таксита, които са били на летището в деня на отвлечането. Служителите на паркинга също бяха разпитани. Претърсиха всички хотели и мотели в града. Щатската полиция разпита всички свидетели по пътица и магистрала, които биха могли да забележат мъж с малко момченце в някоя кола, на входа на някоя магистрала или на място за почивка.

Полицейските служби в цялата страна бяха известени за връзката между Арнолд Хейз и изчезналото дете. След като Хейз беше включен в списъка на ФБР за най-търсени престъпници, издирването без съмнение щеше да придобие възможно най-голям приоритет. Полицейските управления във всички щати поддържаха връзка с Чикаго и обещаваха да включат в издирването всички възможни сили.

Късметът обаче не беше на страната на властите. Точно когато издирването беше набрало инерция, в средните щати на страната се развихри снежна буря, предизвикана от леденостуден въздух, нахлул

откъм Канада и гигантски циклон над Големите езера. Падна над трийсет сантиметра сняг, натрупаха се големи преспи. Повечето междущатски магистрали бяха затворени в четвъртък вечерта и през целия ден в петък. Хиляди домове и фирми останаха без ток.

В Чикаго движението по улиците намаля, а после и съвсем изчезна, когато служители и работници решиха да си останат вкъщи, докато бедствието отmine. Дейвид Голд, загледан през прозореца на Управлението на ФБР, наблюдаваше как преспите постепенно затрупват пътните знаци по улицата, осветявани от странната синкава светлина на късния следобед.

— Страхотно — измърмори той.

— Дейв, искаш ли кафе?

Том Кастанеда, старши агент на ФБР по случая с Майкъл, тъкмо се върна в кабинета си. В ръката си държеше стиропорна чашка, през която се процеждаха капчици черно кафе — това беше някакъв тайнствен процес на сублимация, който Голд така и не успя да проумее, но гледката го отвращаваше.

— Не, благодаря — отвърна той. — Пих достатъчно.

Кастанеда седна зад бюрото.

— Нещо ново? — попита Голд.

— Нищо. Нищо и никого не можем да помръднем, докато не спре снегът. Просто нямаме късмет.

Кастанеда беше хубав, високо ерудиран мъж. Беше завършил криминалистика и социология като допълнение към дипломата си от Илинойския университет. Преди години двамата с Голд работиха заедно по случая с Чад Боуз, серийният убиец. Тогава Кастанеда получи куршум в гърдите от барикадирания Боуз. Изисканите маниери на Кастанеда идеално прикриваха твърдия му характер. Той беше най-добрият приятел на Голд във ФБР.

— Погледни само какво става — обади се Голд. — Сякаш майката природа е решила да ни затрие от лицето на земята.

Кастанеда се загледа през прозореца, без да каже нищо.

— Знаеш ли — продължи Голд, — според мен Хейз въобще не е имал намерение да убива госпожица Лазаръс.

Голд беше придобил навика да говори несвързано. В съзнанието му постоянно се въртяха какви ли не идеи, свързани с разследването.

Понякога изтърсваше нещо по средата на разговор на съвсем друга тема или просто ей така, без никаква връзка.

Кастанеда беше свикнал.

— Какво искаш да кажеш? — попита той.

— Според мен е искал да я отвлече — заяви Голд и се обърна с гръб към прозореца. — Помисли малко. По това време той вече е знаел, че го издирваме за серийни убийства. Планът му да ликвидира свидетелите вече не е бил актуален. Хайме би била много по-ценна за него като заложница.

— Може би си прав — кимна Кастанеда и вдигна краката си върху бюрото. — Много се радвам, че не успя. Случаят Линдбърг щеше да се повтори отново.

— Все едно — продължи Голд, — след като пропуска шанса си с нея, се насочва към следващата подходяща жертва. И това се оказва синът на Съюзън.

— Аха.

Последва пълно мълчание. Голд беше малко засегнат от това, че Кастанеда спомена случая с детето на семейство Линдбърг.

— Не мога да си представя Хейз да убие момчето ей така — каза той. — Положението не се е променило. Само заложникът е друг. Майкъл е много по-ценен за него жив, отколкото мъртъв.

— Надявам се.

Тонът на Кастанеда беше влудяващо безучастен.

— От друга страна, едно малко дете ще го забави повече.

Голд се стараяше да не се отклонява от истината. Имаше суеверното чувство, че ако изкаже гласно и честно всички отрицателни възможности, те може и да не се осъществят.

— А пък и Хейз е много по-забележим с дете покрай себе си.

— Ако беше сам, никога не бихме могли да го хванем — отбеляза Кастанеда. — Той е много опитен в измъкването. Освен това явно добре познава полицейските похвати.

— Прав си.

Отново последва мълчание. Голд барабанеше с пръсти по перваза на прозореца.

— Обзалагам се, че няма да се отърве от детето, докато не напусне страната — каза той.

— Защо? — интересува се Кастанеда.

— Прикритието му е ликвидирано в международен мащаб — обясни Голд. — Години наред се е крил успешно. Сега цял свят знае за Томеракян и за петте убити жени. Това ще му създаде проблеми, свързани с екстрадирането. Няма да му е лесно да си намери нов дом.

— Е, и? — продължаваше Кастанеда.

— И няма да му се иска да се раздели с това, което има, докато не му се наложи — продължи Голд. — Ще пази момчето живо като средство да ни накара да му осигурим безопасно убежище. Ще иска гаранции да не бъде екстрадиран.

Кастанеда кимна.

— Възможно е.

— Естествено, има страни, които нямат нищо против да приютяват престъпници — добави Голд. — Вашите досиета също показват, че Хейз има връзки в Либия.

Ето, пак започвам, помисли Голд. Не можеше да не се прави на защитник на каузата. Постоянно се измъчваше с какви ли не песимистични доводи за шансовете на Майкъл.

Кастанеда не каза нищо. Познаваше Голд достатъчно добре и разбираше колко се вълнува. Повечето от репликите на Голд нямаха нужда от отговор. Те бяха просто разсъждения на един полицай, който е твърде ангажиран по случая, който разследва, и човек с чувство за отговорност.

Телефонът иззвъня. Търсеха Кастанеда. Голд отново се зазяпа през прозореца. Снегът се носеше ту насам, ту натам между сградите в центъра на града. Но дори в разгара на снежната вихрушка опитният жител на Чикаго можеше да долови приближаването на пролетта. Хората казваха, че сезоните в Чикаго били юли, август и зима. Сивото небе и мразовитият вятър бяха единствените сигурни неща. И това беше вярно. Пролетта представляваше само нов вариант на отвратителното сиво небе през февруари и март. Нямахше нито уханни цветове, нито благотворна топлина по време на Великденските празници.

Сюзън винаги се оплакваше от неприятното време, когато очакваше Майкъл да ѝ гостува.

— В Калифорния има само слънце и мръсен въздух — казваше тя. — Искане ми се да можех да му дам да подиша въздуха, който аз дишах като малка в Пенсилвания. Понякога беше толкова свеж, че

сякаш не се дишаше, ами се пиеше. Тук трябва постоянно да се бориш с въздуха.

Голд ѝ съчувстваше. Но той не познаваше друго, освен Чикаго. Отдавна се беше примирил със суровия климат. Когато Сюзън му разказваше за Пенсилвания, все едно му разказваше за Таити. Чуваше я само с въображението си.

Споменът за радостните ѝ разкази го накараха да се притесни още повече, защото мислено ги сравняваше с измъчения поглед в очите ѝ предната сутрин. Ако не успееше да ѝ върне Майкъл, никога повече нямаше да види щастливата ѝ усмивка. И не можеше да не се упреква за случилото се с Майкъл. Знаеше, че би трябвало да усети надвисналата опасност още когато научи как Хайме Лазаръс се беше спасила от Хейз. Вече познаваше Хейз прекалено добре и знаеше, че не се отказва лесно. Хейз никога нямаше да подвие опашка и да избяга, след като е пропуснал шанса си с Хайме. Щеше да потърси друга възможност. И малкият син на Сюзън се беше оказал чудесна плячка.

Един умен полицаи би трябвало да предвиди какво ще последва. Един умен полицаи щеше да прибере Сюзън и детето на сигурно място, докато не се увери, че Хейз е напуснал страната. Но Дейвид Голд не беше помислил за това. И той, както всички останали, се беше подвел по съобщението, че са забелязали Хейз на летището в Маями.

Това беше логичната страна от самообвиненията на Голд. По-малко логичната страна на съзнанието му беше заета със спомена за това, как той лично привлече Сюзън за тази работа. Именно той, а не друг, я беше убедил да стане сътрудник на полицията. Ясно си спомняше колко красноречиво ѝ беше описвал напрегнатата драматичност на полицейската работа, чувството на удовлетворение, когато престъплението бъде разкрито и престъпникът поставен зад решетките.

Сюзън беше силно впечатлена.

— Усецането сигурно е много приятно — му беше казала тя навремето. — Ние, психиатрите, постоянно живеем в несигурност. Често се сецаме за най-несполучливите си случаи и се питаме дали наистина сме помогнали на някого. Животът след психиатричната терапия често е почти толкова мъчителен, колкото и животът без нея.

Голд се беше възползвал от случая, за да обещае на Сюзън по-видими резултати, когато психическите ѝ възможности бъдат съчетани

с професионалната полицейска работа. От шестте им първи съвместни случая, три бяха завършили с присъди за виновниците. От там нататък тя беше спечелена за каузата.

Тогава дойде случаят, заради който изгуби родителските права над сина си. Макар тогава разследването да беше работа на федералните служби и Голд да не беше пряко замесен, опасността за Майкъл — тогава още бебе — беше огромна. Сюзън нямаше друг избор, освен да се откаже от детето в името на собствената му безопасност.

Тя никога не беше упрекувала Голд за това нито с намек, нито дори с поглед. Но въпреки всичко той се чувстваше отговорен. И ето че сега Майкъл беше изчезнал, може би дори беше мъртъв, заради работата, която Сюзън беше започнала заради Голд. Тази мисъл беше направо непоносима.

Вината на Голд имаше и друго измерение. По един едва забележим начин той си беше позволил да стане зависим от Сюзън. В края на краищата тя беше по-умна от него. По-образована. И в известен смисъл по-силна. Понякога той вярваше повече на нейната, отколкото на собствената си преценка за нещата.

Макар да беше по-млада от него и много хубава, Голд винаги се чувстваше привлечен към нея повече като към майка, отколкото към млада жена. Това може би се дължеше на факта, че тя беше лекар и психиатър. Свикнала беше да се чувства силна заради другите. Това си личеше най-ясно, когато я виждаше заедно с Майкъл.

В крайна сметка Голд тайничко беше започнал да се чувства зависим от нея. Опитваше се никога да не го показва и се държеше към нея подчертано бащински и закрилнически, което тя приемаше напълно естествено. Но това нещо винаги присъстваше в отношенията им, придавайки им чувственост и топлина. Именно това беше приспало вниманието му и го беше накарало да се осланя прекалено много на нейните способности. След като тя лично спаси Хайме Лазаръс, той просто не помисли за възможността нещо лошо да се случи на самата Сюзън. Просто беше забравил, че и тя е човек.

Всички тези причини караха Голд да чувства съкрушителната необходимост да върне Майкъл невредим. Подозираше, че за това ще е нужно нещо повече от желанието да поправи грешката си. Това беше най-важната мисия в живота му.

Кастанеда затвори телефона.

— Нищо — каза той. — При издирването по снимка помежду щатските пътища не са открили нищо. По летищата и влаковете също. Хотелите и мотелите вървят по-бавно, но и оттам засега не е излязло нищо.

Голд се обърна рязко.

— Знаеш ли какво? — каза той. — Според мен той е тук. Обзалагам се, че тази гадина въобще не е напускала града.

— Защо смяташ така? — полюбопитства Кастанеда.

— Дошъл е тук, за да свърши определена задача — обясни Голд. — Убива Томерамян. Когато разбира, че с това случаят не е напълно приключен, той избива жените една по една. Той е методичен и последователен. Уверен е в себе си. Не се бои от нас. Според мен ще довърши нещата, докато е тук. Ще ни принуди да го ескортираме извън границите на страната.

Кастанеда си играеше с незапалената цигара.

— Толкова ли е дързък? — попита той.

— Да — отвърна Голд. — Ако дързък въобще е подходящата дума. Безжалостен е може би по-правилно.

— Доста е рисковано — отбеляза Кастанеда.

— Кое?

— Да се навърта наоколо. Да търси начин да се спазари. На негово място аз бих се изпарил далеч оттук.

— Ти сигурно.

Голд се беше подпрял с две ръце на бюрото на Кастанеда и го гледаше право в очите.

— Да. Бих се омел от страната и не бих си показвал физиономията много дълго време. След всичките тези убийства... това е прекалено.

Голд се наведе още по-напред. Лицето му почти опираше в това на приятеля му. Но всъщност погледът на Голд беше несигурен и тревожен.

— Значи на теб момчето няма да ти бъде необходимо — отбеляза той.

Кастанеда държеше чашката с кафе, от която продължаваха да се процеждат капчици тъмна течност, все едно стиропорът кървеше.

— Не — отвърна той. — На мен не.

Голд се извърна настрани.

Времето за него беше като част от майка му.

Откакто се помнеше, смяната на деня с нощта и на нощта с ден бяха неизменно свързани с ласкавото присъствие на майка му. Видът на просветляващото сутрешно небе през прозорците беше знак, че скоро ще види усмихнатото ѝ лице на вратата на спалнята. Здравчането привечер беше като първия тон на мелодия, завършваща с целувката ѝ за лека нощ.

Всеки час беше частица от нейната закрила — от бурните часове на сутрешните им игри до по-улегналите, по-нежни следобедни часове, които понякога завършваха с дрямка, а понякога не. Той беше достатъчно голям, за да знае какво представлява будилникът, но никога досега не му се беше налагало да си служи с него. Нямахше час, в който да не чуе гласа ѝ, напомнянията за това колко е часът, обещанията ѝ за това какво ще правят днес, довечера, утре.

И щом нея я нямаше, значи скоро щеше да се върне. Тя беше тази, която определяше плановете в живота му. Тишината навярно също беше част от нейните планове.

Майкъл се огледа наоколо и се сети за собственото си легло. Припомни си пъстрите плътни завеси в стаята си в Калифорния, прозрачни и ефирни като призрак в майчиното му жилище в Чикаго. Стените, така различни на двете места. Жълтите стени, украсени с различни животни, изрисувани от Илейн. Загадъчните снимки на стената в апартамента на майка му.

Странно, помисли си той, как човек се разпределя на различни места. Първо едното, после другото, после пак първото... Някой път се събуждаш сутрин или от следобедна дрямка и отначало не можеш да се ориентираш къде си. Тялото ти е подготвено и за двете места. Отначало бузата ти първа усеща по възглавницата в кой дом се намираш. Извадената отгоре ръка опипва завивките. Дали са леките одеяла, които използваша на запад, или дебелият юрган, който майка му задължително изваждаше, когато беше в Чикаго? Кой глас ще чуе? Каква закуска ще яде? Но и двете места всъщност бяха Мама. Защото

независимо къде скиташ, нейният глас те зове да се върнеш и ти припомня къде живееш. Независимо колко далеч те отнасят сънищата ти, именно тя те събужда с нежните думи:

— Хайде, поспаланко, време е да ставаш.

Понякога се опитваше да си припомни времето преди гласа ѝ. Но това беше невъзможно. Изглежда се беше пробудил за живот от нейния глас и в нейните ръце. Никога не беше оставал без нея. Дори преди да се появи на този свят, тя е кроила планове за него, очаквала го е.

— Не съм мислила за нищо друго, освен за теб през всичките тези месеци — му беше казала тя веднъж. — Занимавах се да обзавеждам и украсявам стаята ти и да ти купувам играчки и разни неща за люлката. Оглеждах се из къщата и си те представях там. С часове седях и се държах за корема, за да те усещам как мърдаш. Говорех ти и те питах: „Кога ще излезеш? Нямам търпение!“. Нали разбираш, исках да се запозная с теб. Ти беше част от мен и аз нямах търпение и ти да станеш част от света.

Това беше неговият свят — място, подготвено за него от нея. Тя го беше чакала през цялото време. И това, че той не можеше да си спомни какво е било, докато е живял вътре в нея, не беше толкова важно. Светът, какъвто той го знаеше, беше изпълнен с нейната обич.

Но къде беше тя сега? Кроеше планове за него. Чакаше го. Нали не би могло да бъде иначе?

Той се сети за времето на ужасните болки в ушите. Започнали бяха един ден, докато си играеха в Линкълн парк по време на първите студове на зимата. Следобедът се наложи да легне в леглото и да се завие презглава, стиснал зъби, за да не плаче много. Тя го заведе на един лекар наблизо. Лекарят му предписа капки и болката поутихна. По-късно остана да лежи изтощен и замаян в същото легло. През цялото време майка му не се отдели от него.

Болките в ушите се появяваха постоянно. Болките бяха вътре и сякаш го познаваха по-добре от самия него. Но майка си никога не успяваше да измами. Когато започваше да го боли и той се опитваше да спре болката, тя питаше: „Заболя ли те?“ и му помагаше. Гласът ѝ му действаше почти толкова благотворно, колкото и капките срещу болката.

По едно време си мислеше, че болките в ушите никога няма да престанат. Но лекарят обясни за влажния климат, езерния въздух,

крехката му възраст. Каза, че щели да отминат и накрая те наистина отшумяха.

Ами тази болка сега? Тя щеше ли да отмине? По-лошо ли беше от болките в ушите? Тя също беше вътре в него.

Защо не идваше тя? Беше тъмно и той беше сам, а това тук не беше домът му. Не преставаше да се уверява, че мама ще дойде. Тя ще чуе гласа му още преди да е извикал. Ще дойде да го вземе и да го отведе вкъщи. Ще го облече в дрехи, за да не ходи гол. И болката ще отмине, също както болките в ушите бяха отминали. И той няма повече да е сам.

Боли, боли...

Сюзън се събуди с вик. Дейвид Голд я чу пръв и се втурна през вратата. Хвана ръцете ѝ, за да не се нарани и я прегърна. Тя продължи да крещи още дълго. Полицайте в хола се разтревожиха. Когато виковете утихнаха и преминаха в ридания, те се спогледаха и лекичко подсвириха в знак на съчувствие.

Жената, която беше дежурна с тях, не можа да издържи и се наложи да я освободят.

Така минаха десет дни.

Агентите на ФБР се отчайваха все повече. В случаите на отвличане на дете, ако до два дни след изчезването на детето не бъде поискан откуп, това почти винаги означаваше, че детето е мъртво.

Издирването продължаваше по летища и други входно-изходни пунктове из цяла Южна Америка, където се знаеше, че Арнолд Хейз се е установявал преди доста години. Може би щеше да кацне някъде там заедно с момчето. Не беше много вероятно, но все пак възможно. Хейз знаеше, че държи много силна карта. Може би все пак щеше да реши да я покаже.

Някои от средствата за масова информация проявяваха уважение към болезненото положение на Сюзън. Други не. Покрай жилището ѝ постоянно висяха журналисти и репортерски коли, повече на брой, отколкото по време на епизода с Кайл Стюарт. Сградата се охраняваше денонощно от екип полицаи, които да ги държат настрана.

ФБР не разрешаваха на Сюзън да отиде в кабинета си. Мерките за сигурност там не бяха толкова засилени, освен това трябваше да си бъде вкъщи, ако се обадеха да преговарят за откупа. Пациентите ѝ бяха поети от друг психиатър за известно време.

Сюзън беше отслабнала. Навярно вече тежеше под петдесет килограма. Бузите ѝ хлътнаха. Бледността ѝ тревожеше Каролин. Сюзън се насилваше да яде, но не можеше да задържи повечето храна. Лежеше с часове на леглото и гледаше в тавана. Дори на Дейвид Голд му беше трудно да говори с нея, толкова объркан беше погледът ѝ.

Голд вече се замисляше над това как ще утешава Сюзън. А и собствената му мъка го терзаеше. Усещаше как скръбта изсмуква силите му. Той също беше изгубил всякакъв апетит. Като се погледнеше в огледалото, виждаше хлътналите си очи. Според него Майкъл сигурно вече беше мъртъв. Синът, който не бе имал, единственият син, който желаше да има.

Ейбъл Уедърс благоволи да слезе от висините, които обитаваше, за да посети Сюзън. Когато излезе от стаята ѝ, имаше изтощен вид.

— Не беше лесно — сподели той с Голд.

— Знам.

— Тя изглежда така, сякаш вътре в нея е избухнала бомба.

Голд можа само да кимне. Чувстваше се като член на семейството край леглото на болен в крайните стадии на смъртоносна болест.

— Според теб има ли някакъв шанс? — попита Уедърс.

Голд го погледна.

— Какво искаш да кажеш?

Уедърс се зачерви от гняв.

— Само да го пипна това копеле...

Той си тръгна, след като стисна здраво ръката на Голд. За първи път, откакто го познаваше, Уедърс имаше вид на действително развълнуван от съдбата на друго човешко същество.

В деня след посещението на Уедърс един от дежурните полицаи повика Голд на входната врата на жилището.

— Да го пусна ли? — попита той и посочи високата фигура в коридора.

— Остави това на мен.

Голд отвори вратата и се озова лице в лице с Арън Лазаръс, застанал там с шапка в едната ръка, а другата държеше протегнатата напред за поздрав.

— Сюзън ще се зарадва, като разбере, че сте идвали — каза Голд. — Но засега мисля, че е по-добре да не я виждате.

Голд се замисли за Лазаръс. Сюзън беше спасила живота на неговата дъщеря в замяна на живота на сина си. Появата на Лазаръс би могла да ѝ напомни за това.

— Кой говори за виждане? — попита Лазаръс с леко възмутен вид.

— Тогава защо сте дошли? — попита Голд.

— За да поседя тук, не може ли?

Голд се замисли, после се засмя.

— Тук има една дама, която прави най-лошото кафе на света — каза той. — Готов ли сте на такава жертва?

— Инспекторе, лошото кафе не може да ме уплаши.

Голд се дръпна и пусна Лазаръс да мине.

— Сигурно.

Голд прекара безброй часове с Том Кастанеда и останалите агенти, за да разгледат случая от всички възможни ъгли. От време на време се обаждаха техни колеги от цялата страна. Новините не бяха добри. Никакъв напредък. Всеки път се оказваше, че поредният свидетел не е видял нищо съществено. Разследването скоро щеше да навлезе в чисто формална фаза. Работата щеше да продължи, но без никакви надежди за успех.

И тогава получиха известието за искания откуп.

Появи се под формата на неумело опакован пакет, адресиран до Чикагското полицейско управление. Самата бележка беше надраскана на лист с размери десет на двацет и пет сантиметра. Притиснатата беше между две парчета зъболекарски моделин.

Пакетът беше с клеймо от Сиатъл.

Специалистите по почерци се заеха с бележката, а зъболекарят на Майкъл долетя от Калифорния. Същата вечер в осем часа се събраха на заседание. Присъстваха Уедърс, двама от подчинените му прокурори, трима инспектори от полицията, двама агенти от ФБР и една специалистка по зъбни ухапки от лабораторията по криминалистика. На заседанието присъстваше също и мъж на средна възраст с посребрени коси и тъмен загар. Казваше се доктор Сейлър и беше зъболекарят на Майкъл.

Уедърс изглеждаше особено развълнуван. Голд не можеше да определи дали защото се надява Майкъл да е жив, или защото надушваше журналистическия интерес към откупа за момчето.

— Да започнем подред — рече Уедърс. — Данните съвпадат ли?

Доктор Сейлър кимна.

— Миналият ноември правих снимки на Майкъл — обясни той. — Имам и доста бележки за зъбите му. Два от кътниците в момента растат. Отпечатъците са от зъбите на Майкъл. Сигурен съм.

Той държеше отпечатъците в ръка с притеснен вид.

— А самият материал? — наведе се напред единият от инспекторите. — Някаква идея откъде е взет?

— Не особено — отвърна единият от федералните агенти. — Най-обикновен зъболекарски моделин. Може да е взет от която и да е

от стотиците фирми за стоматологични материали. В момента проверяваме всички местни фирми, но без особена надежда.

Голд се обърна към специалистката от лабораторията по криминалистика.

— Според вас възможно ли е отпечатъкът да е взет постмортем?
— попита той.

Специалистката, хубава млада жена, чиято кестенява коса беше прибрана назад на конска опашка, поклати глава.

— Не може да се каже — обясни тя. — Ако детето е било вкочанено, доста трудно би било да се вкара моделинът в устата, за да се направи отпечатък. Но послесмъртният ригор трае не повече от осем часа. Отпечатък може да се вземе и след това. За съжаление измененията, настъпили в устата след смъртта, не биха могли да се забележат по отпечатъка. Материалът е прекалено твърд, за да се отбележи нещо друго, освен зъбите.

— Значи нямаме представа дали детето е живо или мъртво — обобщи Уедърс, събрал пръстите на ръцете си.

— Не, господине. Засега нямаме доказателства за това.

Бележката с искането за откуп беше на шрайбпроектора и там пишеше:

МОМЧЕТО Е ПРИ МЕН. ТРИ МИЛИОНА ДОЛАРА В ДРЕБНИ БАНКНОТИ НЕБЕЛЯЗАНИ. ЧАКАЙТЕ ОБАЖДАНЕТО МИ.

— Някакви идеи? — обърна се Уедърс към останалите.

— Според мен искането за пари е само заблуда. На него му трябва нещо повече от пари.

— Живо ли е детето? — настояваше Уедърс.

Федералните агенти свиха рамене.

Голд продължи:

— Според мен неговият план е друг. Цялата история с отвличането цели само да спечели време и да ни държи на тръни.

— Може би си прав — отбеляза Уедърс. — Само че как се отразява това върху въпроса за детето? При това положение, все още ли му е нужен жив заложник?

Около масата отново се възцари мълчание. Никой не знаеше какво да отговори.

— Едно е ясно — продължи Уедърс. — Този тип изчака десет дни, само за да ни размекне. Снимката на момчето е навсякъде.

Пресата е полудяла. Целият град е на нокти. Според мен Хейз постигна до голяма степен това, което желаше.

— И още нещо — намеси се Кастанеда. — Хейз е притиснат до стената. Дотук успя да издържи, без да имаме никаква улика срещу него. Той може да си позволи да протака. Където и да се намира, явно се чувства на сигурно място.

Уедърс въздъхна отчаяно.

— Е, и как ще процедираме? — попита той. — Както при обикновено отвличане ли?

— Според мен да — обади се по-старшият федерален агент. — Когато се обади, ще преговаряме. Ще поискаме доказателство, че детето е живо. Ще обсъдим откупа, мястото за получаване...

— И ще научим каквото можем — допълни Уедърс. — И ще се молим това да е достатъчно.

— Щом желаете да действваме по този начин — каза Кастанеда.

— По кой начин? — попита Уедърс.

— Ако наистина искате да се опитате да върнете детето.

Последва мълчание. Всички знаеха, че съществува възможност да се откажат от опитите да върнат Майкъл жив и да се съсредоточат върху това да пипнат Хейз, преди да се е измъкнал от страната. Всъщност, тази акция би могла да бъде проведена тайно, докато пред пресата се твърди, че се прави всичко възможно за спасяването на детето.

— Вървете по дяволите. Ще върнем детето — отсече той.

Агентите кимнаха. Дейвид Голд си пое дъх.

— Сега да се върнем към бележката — каза Уедърс.

Кастанеда представи Рой Кънингам, специалист по анализ на документация и почерци от Куонтико. Кънингам, хубавец, който беше по-младо и не толкова закръглено копие на Джон Траволта, отвори куфарчето си и извади оттам силно увеличени снимки върху специална гланцова хартия.

— Печатните букви не дават много възможност за анализ — започна той, — но пък имахме късмет със самата хартия. Разгледайте снимките.

Той ги раздаде около масата.

— Това е един нов метод за анализ на документи, разработен за първи път от тайните служби — обясни той. — Изследваният

документ се поставя върху специална метална решетка и върху него плътно се разстила специална пластмасова материя, нещо като прозрачно фолио. Целта е да се прилепи листът с пластмасовото фолио колкото е възможно по-плътно към решетката. След това се обработва с химикал, подобен на тонера на копирна машина, който прилепва към електростатично заредените места. Когато хартията се отдели от наложената върху нея плака се проявяват всички допълнителни изображения върху страницата.

— Какво означава допълнителни изображения? — попита Голд.

— Ако листът е взет от купчина листове или бележник, става дума за нещата, писани на листовите върху дадената страница — обясни Кънингам. — Не само че виждаме какво е било писано, но можем дори да определим последователността, в която са били написани и откъснати отделните листове. С други думи, кой лист над кой друг е бил. Освен това можем да установим и кои думи са били преписани, ако има такива.

Той посочи снимките, които беше раздал около масата.

— Бележката за откупа е откъсната от бележник — продължи той. — Получихме изображение от трите листа над съответния лист, на който е написана бележката. Написаното е интересно да се види.

Дейвид Голд получи на свой ред снимките. За него беше невъзможно да разчете написаното на липсващите страници.

— И какво пише там? — попита той.

— Върху страницата точно над бележката за откупа е написан адрес — отвърна Кънингам. — Диърлъв роуд №10385. Това е жилищен комплекс в Гленвю, близо до въздушната база.

Голд разгледа внимателно едва забележимите следи върху снимките. Постепенно написаното се избистри пред погледа му.

— И какво открихте в Гленвю? — попита той.

— Сега ще стигна дотам. — Кънингам посочи втората снимка. — На следващата страница има следната бележка: ORD-LAX 453 3/11 2:25 P.M.

— Полет от Чикаго за Лос Анджелис — поясни Голд.

— Само че не е полетът на Майкъл — вмъкна Кастанеда.

— Какво тогава? — попита Голд. — Проверявал е различни полети за себе си?

— Не знаем със сигурност — отвърна Кънингам, — но проверяваме списъците с пътници на тези полети. Може оттам да излезе нещо.

Третата страница беше още по-трудна за разчитане от първите две. Голд примижа, но така и не успя да разчете написаното.

— Вие момчета имате по-добро зрение от мен — въздъхна той.

Кънингам се засмя.

— Разчетохме го с помощта на компютър. И ние не успяхме да го разчетем с просто око. Но накрая успяхме. ATA 733 ORD-MEX \$775x2.

— Какво е това MEX? — попита Голд.

— Летището на Мексико сити — отвърна Кънингам, загледан в снимките. — Възможно е Хейз да се кани да вземе този полет. Нали виждате, че е отбелязана цената на билета по две.

— Господи — възкликна Голд. — Записал е данните за полетите върху същия бележник като искането за откуп.

Кънингам кимна.

— Хората не подозират с какви методи работим. Всички са наясно, че ако човек натиска силно, написаното ще се отбележи върху долните страници. Но никой не се замисля за това, което вече е отбелязано върху страницата, на която пише. Именно това е и нашият коз в случая.

— И какво ще правим сега? — попита Уедърс.

— Както виждате, за полета за Мексико няма дата — обясни Кънингам. — Ще проверим списъците на пътниците за всички скорошни дати дотук и разбира се от тук нататък. Като, разбира се, специално проследим пътуващите деца. И ще се опитаме да предвидим всички клопки, които Хейз ни е заложил.

— А самият бележник? — попита Уедърс. — Възможно ли е да се проследи?

— Това е все едно да търсим игла в купа сено — отвърна Кънингам. — Но за всеки случай го проверяваме. Обикновен бележник, евтин, среща се по всички офиси и канцеларии. Изпратил съм няколко души да обиколят и да проверят.

Уедърс се огледа около масата.

— Значи засега това е всичко, нали?

Останалите кимнаха.

— Благодаря ви — рече той. — Вие продължавайте. Аз ще се погрижа за събирането на трите милиона.

За първи път от изчезването на Майкъл в стаята се възцари сравнително оптимистичен дух. Арнолд Хейз беше оставил дيريا. Едва забележима, разбира се, но пък работата на хората около тази маса беше да проследят едва забележими дири.

Арнолд Хейз гледаше телевизия.

На екрана се появи репортерка от Седми канал.

— Тази сутрин беше потвърдено — каза тя, — че е получено съобщение с искане за откуп по сензационното отвличане на шестгодишния син на психиатърката и ясновидка доктор Сюзън Шейдър. На пресконференция пред кабинета си щатският прокурор Ейбъл Уедърс направи лично изявление.

Хейз се наведе напред с чаша минерална вода в ръка. Котката скочи от скута му, но се сви любвеобилно около краката му.

Репортерката изчезна, заменена от лика на господин щатския прокурор. Както обикновено, Уедърс имаше строго изражение тип „Да му мислят престъпниците“, със свити вежди, погледът му беше така впит в камерата, сякаш щеше да я пробие.

— Не, засега не мога да разкрия подробности около искането — отвърна той на въпросите на журналистите. — Това би могло да изложи на опасност живота на Майкъл.

Служи си с малкото име на детето, отбеляза Хейз. Уедърс явно си дава сметка, че е по-добре да се покаже като истински закрилник, загрижен и ласкав. Съветникът му по връзките с обществеността явно си разбира от работата.

Чу се едва доловимо зададен въпрос за зъбния отпечатък. Естествено, отбеляза Хейз, журналистите бяха успели да намерят нужните връзки в полицейските среди. И някой беше намазал добре.

Уедърс беше непробиваем.

— Засега не сме установили нищо, което да ни подсказва къде се намира Майкъл — раздражено отвърна той. — Работим по всички възможни линии, за да осигурим безопасното му освобождаване. Засега това е всичко, което бих искал да заявя.

— Господин щатски прокурор — запита друг журналист, явно намиращ се по-близо до микрофоните, — има ли някаква истина в слуховете, че Майкъл е отвлечен от убиеца на студентките? За да отмъсти на доктор Шейдър?

— Не, няма — отвърна Уедърс.

Той лъжеше. Всички признаци за това бяха налице. Един от тях беше лекото потрепване на клепачите, докато Уедърс държеше погледа си твърдо вперен в камерата. Вътрешното му аз, което знаеше, че думите му са лъжливи, се опитваше да бъде някъде другаде. Друг знак беше лекото потрепване на кожата около ушите. Ако раменете на Уедърс се виждаха, щеше да се забележи леко преместване на тялото наляво или надясно. И накрая, разбира се, изразът, с който си послужи. Твърде драматично, твърде театрално. Лъжците винаги си служат с ефектни думи, без да осъзнават, че точно това ги издава най-много.

Хейз имаше дългогодишен стаж като разпитващ. Именно тогава се беше научил на множество трикове от колегите си, но още повече беше научил от книгите по психология и психо-физиология. По въпроса за лъженето съществуваше обилна, но недобре подредена литература. Макар физическите признаци, издаващи лъжеца, да не можеха да послужат за доказателство пред съда, критериите бяха доста твърдо установени и можеха да бъдат демонстрирани недвусмислено.

В сензационната ранна студия на Фройд „Психоанализата и удостоверяването на истината в съда“ се изреждаха повечето основни теми. Именно Фройд беше разбрал, че всички човешки същества са лъжци, поне що се отнася до смущаващите факти от вътрешния им живот. Опитват се да скрият истината, но тя се изплъзва по хиляди начини, колкото по-незначителни, толкова по-красноречиви. Специалистът може да ги измери, но всеки може да долови присъствието им.

Хейз понякога включваше телевизора само за да наблюдава парада на лъжците. Политици, шефове на големи компании, евангелизатори — всички говореха на специалния език на лъжците. А пък юристите! Адвокатите на Симпсън направиха по-добро представление, отколкото свидетелите, които разпитваха.

Уедърс лъжеше. Той знаеше, че съществува връзка между отвличането и поредицата убийства. Просто не желаше да говори за това.

— Господин щатски прокурор — попита друг репортер, — знаем, че доктор Шейдър лично спаси Хайме Лазаръс от убиеца на студентките. Вярно ли е, че след спасяването на госпожица Лазаръс не

са били взети никакви мерки за сигурност спрямо доктор Шейдър и детето ѝ?

— Не, не е вярно — рече Уедърс. — Всички възможни мерки за сигурност бяха взети. За отвличането на Майкъл в никакъв случай не може да се обвинява чикагската полиция. Мога обаче да добавя, че ние приемаме това като директно посегателство върху представителите на закона. Няма да си дадем нито миг покой, докато Майкъл не бъде върнат на майка си, а похитителите му изправени пред съда.

— Има ли някакви определени следи, водещи към похитителя?
— извикаха в хор няколко репортери.

— Да, има — отвърна Уедърс. — Очакваме случаят да бъде разрешен съвсем скоро.

— Вярвате ли, че детето е още живо? — попита някой.

— Определено да — заяви Уедърс.

Един по-нахален репортер реши да го атакува.

— А бихте ли ни казали, ако не беше така?

Достолепната физиономия на Уедърс зае сурово изражение.

— Ние ще върнем Майкъл на майка му — заяви той. — Нямам какво повече да ви кажа.

Хейз намали звука с дистанционното, докато лицето на Уедърс изчезваше от екрана, заменено от портретната фотография на Майкъл, която от една седмица не спираха да показват.

Нещата се развиваха точно по начина, по който ги беше предвидил Хейз. Полицията играеше точно по правилата. Мълчал беше десет дни, за да ги накара да поомекнат. Явно беше успял. Отвличането на момчето беше новина от национален мащаб. Цялата страна беше на нокти и очакваше с класическа смесица от тревога и садизъм новината за това, че детето е открито мъртво.

Полицията щеше да клекне. Нямаха друг избор. Сюзън Шейдър, героиня преди няколко дни заради блестящо свършена работа, се беше превърнала в прочута жертва, на чиято мъка откликваха сърцата на всички родители в Америка. Случаят Линдбърг се повтаряше отново.

— Ела, коте — каза Хейз и цъкна с език.

Котката скочи безшумно в скута му. Той постави ръката си под предните ѝ лапи и я вдигна. Красивите ѝ, подобни на скъпоценни камъни очи се приближиха до неговите.

— Не могат да ни хванат, нали? — попита той и побутна котката с нос по бузата. — Всичките ще ги измамим.

Без да знае точно защо, той се замисли за ясновидката, докато котката мъркаше в ръцете му. Според древните митове котките също имали ясновидски способности.

— Можеш ли да прочетеш мислите ми, писано? — запита той гальовно. — Какво си мисля? Какво си мисля ето в този момент?

Котката го близна по носа с грапавия си език. Той се опита да я целуне по носа, но тя се дръпна.

— Не знаеш, а? — продължаваше той. — Хайде. Не се прави на толкова труднодостъпна.

Котката го изгледа остро и се измъкна от хватката му. Хейз се засмя и вдигна чашата до устните си. При това той се обърна да погледне през рамо. Вратата към спалнята беше открената. Под одеялото се забелязваше дребното телце.

— Отвратителна котка — обърна се той към животното. — Прекалено си умна и от това ще папиш.

Картички и писма пристигаха от цялата страна.

В тях хората изразяваха странна смесица от опит за измъкване и съчувствие. Благодарение на опита на хората в областта на смъртоносните болести, две познати фрази присъстваха почти във всички картички.

Мислено сме с вас.

Ние сме с вас в молитвите си.

Колкото и да бяха сърдечни и двете фрази подхождаха за безнадеждни ситуации.

Сюзън поглеждаше по някоя и друга картичка, но всъщност Каролин се грижеше да ги събира и даже смяташе да им отговори. Това беше мъчителна задача. Явно отговорите щяха да почакат известно време. А по времето, когато Сюзън имаше достатъчно време да пише отговори, вече щеше да знае дали Майкъл е жив или мъртъв.

Сюзън прекарваше повечето време на бюрото в ъгъла на спалнята си. Четеше. Работеше над статията си за шизофренията. Правеше си бележки за бъдещи лекции за влиянието на ясновидството за несъзнателната комуникация.

Всяка сутрин тя сядаше на бюрото и преглеждаше работата си от предния ден. Не си спомняше нито дума от нея. Когато вземеше книгата, която четеше, прочетените глави ѝ се струваха също толкова непознати, колкото неотворените части от книгата.

Ръцете и краката ѝ бяха постоянно вкочанени. Колкото и да се увиваше, нищо не можеше да я стопли, дори и топлата вана. Както седеше неподвижно на бюрото, през тялото ѝ минаваха бавни тръпки. Започваха сякаш от стомаха и се разпространяваха по гръбнака ѝ. В слепоочията ѝ се беше установило постоянно главоболие, което преминаваше към тила. Толкова беше свикнала с него, че не се и сецаше да вземе някакво лекарство. Благодарна беше на болката. Тя беше доказателството, че все още съществува телом.

Все повече и повече мислите ѝ я отнасяха в далечното минало, когато си играеше в задния двор на къщата на родителите си или

скиташе из полята и пасищата на родното си градче. Някои звуци и картини си спомняше с невероятна яснота. Чуваше звучното стържене на цикадите в клоните на дърветата около ливадата на здрачаване. Виждаше огромна горска пчела да се носи из въздуха над леха с лалета. От двайсет години не се беше сецала за тези лалета. Спомни си и за виолетовите маргарити. И за старинната порцеланова мивка в кухнята, където майка ѝ стоеше и миеше чиниите, докато гледаше през прозореца. В хладилника имаше мътеница. Кърпите за бърсане на чиниите висяха праметнати върху трите дървени пръчки, закачени на панта в ъгъла. Ако не внимаваше, човек можеше да си извади окото на някоя от тях, като се втурне в кухнята.

Различни паметни събития от детството ѝ се връщаха в мислите ѝ. Например, когато онази птичка се хвана между мрежите на задната веранда на къщата. Сюзън чу виковете на майка си и изтича от задния двор, за да види птичката, която се мяташе лудо на всички страни и се удряше с всичка сила в мрежите. Бам! Бам! Бам! А майка ѝ махаше като обезумяла с метлата и се опитваше да я изгони навън през вратата. Само че птичката беше прекалено уплашена. Дълго време пърха насам-натам и се удря в мрежите. Можеше да си счупи врата.

Не си спомняше как завърши този епизод. Дали птичката успя да избяга? Спомни си обаче как момчетата от махалата бяха намерили един гигантски паяк под прозореца ѝ. Паякът беше изплел мрежата си от върха на един храст до долния край на рамката на прозореца. Паяжината беше огромна и отвратителна и момчетата, от зле разбрано чувство на кавалерство към Сюзън, решиха да го убият. Забиваха в тялото му игли, една след друга, от върховете им се стичаха червени капчици кръв, изпъстрени със сивкава течност, а дългите крака на паяка се свиваха, разпускаха и потрепваха. Сюзън се прибра вътре, не смееше да каже на приятелите си да спрат. Накрая насекомото изпадна в предсмъртни гърчове, несъмнено объркано от неочакваната си съдба. С ликуващи възгласи момчетата го смачкаха под един камък.

Сюзън закри очите си с ръка и пое дълбоко въздух. Разбираше, че започва да губи контрол над себе си. Деперсонализиране, загуба на връзка с реалността — наречете го както желаете. Личността ѝ започваше да се разпада. Опита се да подмени хода на мислите си, но инициативата беше изцяло чужда. Замисли се за множеството пациенти, които беше виждала из психиатричните отделения през

годините. Никога досега не се беше чувствала така близко до тяхното безпомощно състояние. Мисли, спомени и чувства я заливаха като мощни вълни. И тя не можеше да ги контролира.

Каролин се ужасяваше от блясъка в очите на Сюзън.

— Ще се оправи ли? — попита тя Голд.

— Ще изчакаме и ще видим какво ще стане — отвърна той. — По някакъв начин трябва да излезе от това състояние. Зависи какво ще се наложи да преживее.

Каролин поклати глава.

— В работата си съм виждала доста пострадали, но само на видео. Това тук е нещо друго. Направо е ужасно.

— Не се тревожи — каза Голд и я докосна по ръката.

Той не харесваше много Каролин. За него тя имаше прекалено агресивни маниери и беше прекалено емоционална. Имаше склонност да проглушава ушите на хората с чувствата си, сякаш целият град беше задължен да я изслуша и да ѝ се притече на помощ. Голд знаеше колко разрушителни бяха отношенията ѝ с мъжете. Това го правеше още по-нетърпелив към нея. Но сега виждаше колко голяма е мъката ѝ по Майкъл и обичта ѝ към Сюзън. Най-сетне Каролин беше придобила човешки измерения и за него.

— А ти? — попита той. — Ти как се справяш?

— За мен не се тревожи — отвърна тя. — Аз ще се оправя.

Каролин се насилваше да се покаже силна и делова в тази ситуация. Кафето ѝ беше отвратително, резките движения и постоянните ѝ сълзи дразнеха всички, но тя стоеше неотменно на поста си. Това не можеше да не ѝ се признае.

— Браво на теб — похвали я той. — Дръж се.

— Между другото — сети се Каролин, — пристигнаха снимките от фотографа за одобрение. Онези, дето ги правиха със Сюзън преди Майкъл да... преди да... — Тя погледна безпомощно към Голд. — Какво да правя? — попита тя. — Да ѝ кажа поне, а? Може да се разстрои, но поне да знае, че са дошли.

— Остави аз да ѝ кажа — предложи Голд, — когато реша, че е подходящо.

В този момент влезе един от инспекторите, заедно с мъж, когото Голд не беше виждал по-рано. Беше към трийсетгодишен, но изглеждаше по-млад. Имаше тънка, мека коса, леко оредяла над високото чело и ясни сини очи, които оглеждаха жилището с интерес. Облечен беше с джинси и доста стар пуловер, а на ръката му висеше праметнато износено кожено яке.

Голд се запъти към инспектора да го пита кой е този. Преди погледът на непознатия да успее да се фокусира върху него, Голд вече знаеше.

— Вие навярно сте Куентин.

Очите проблеснаха утвърдително. Значи това беше братът, за когото Сюзън му беше разказвала, макар и толкова рядко и лаконично. Голд беше поразен от вида на Куентин. На пръв поглед двамата със Сюзън изобщо не си приличаха. Куентин беше доста по-висок и потъмен, със съвършено различна конструкция на тялото и цвят на кожата. Сякаш не беше от същото семейство, дори от същата страна. Но изразът на очите и стойката на тялото не оставяха никакво съмнение, че е брат на Сюзън.

— А вие навярно сте инспектор Голд.

Голд почувства странно задоволство. Значи Сюзън беше споменавала на брат си за него. Фактът, че съществува, беше известен на този съвършено непознат човек, чийто чергарски начин на живот го държеше постоянно на хиляди мили от сестра му.

— Приятно ми е да се запознаем.

Голд стисна ръката, която му се стори силна въпреки дребните кости.

— Сестра ми тук ли е?

Голд не успя да отговори. Вратата зад него се отвори и Сюзън се появи на прага.

— Куентин.

Издавайки звук, какъвто Голд никога не я беше чувал, тя пристъпи към брат си. Двамата влязоха в спалнята ѝ, без да се прегърнат.

С неволен пристъп на ревност Голд изгледа как вратата зад тях се затваря. След това се обърна отново към другите полицаи.

— Дърварят бил много беден — разказваше Арнолд Хейз. — Това е нещо, което би трябвало да разбереш. Толкова бил беден, че не можел повече да изхранва всички гърла в семейството. Той дори не би се и замислил над предложението на мащехата, ако не бил в толкова отчаяно положение.

Майкъл седеше на масата с пълна купичка хрупкави царевични пръчици. Бутилката с мляко беше на масата, в случай че поиска още. На кутията с царевични пръчици имаше снимка на Майкъл Джордан.

— Идеята да се отърват от децата била на мащехата — продължи Хейз. — Тя обяснила на дърваря, че ако не се отърват от децата, цялото семейство ще умре от глад. Дърварят много обичал децата, не само заради самите тях, но и защото му напомняли за първата му жена. Прекарал не една и две безсънни нощи, като се питал какво да прави. Но накрая се съгласил с мащехата, че нямат друг избор. Децата трябвало да умрат.

Хейз се загледа замислен през прозореца. Не се виждаше нищо друго, освен невзрачните прозорци на старите сгради от другата страна на уличката. Той забарабани с два пръста по масата. Момчето ровеше с лъжицата си в купичката и чакаше приказката да продължи.

— Накрая настъпил решителният ден — продължи Хейз. — Дърварят завел децата вдън гората и им казал, че ще се върне да ги вземе по-късно. Но всъщност нямал намерение да се връща. Оставил децата там, за да умрат от глад или да ги разкъсат дивите зверове. Той целунал двете деца и ги оставил. Само че не знаел, че докато вървели през гората, Хензел оставил след себе си дيريا от камъчета. Двете деца изчакали, докато започнало да се зазорява и тръгнали по камъчетата. Вървели, вървели, докато стигнали чак вкъщи.

Хейз се усмихна на момчето.

— Представяш ли си как се е почувствала мащехата, когато е видяла двете деца да се прибират?

Майкъл кимна.

— Била много ядосана и сърдита — продължи Хейз. — Но най-вече трябвало да се преструва, че се радва, дето вижда децата. А когато дърварят се прибрал у дома след уморителния ден, той също останал радостно изненадан.

— Той също ли трябвало да се преструва? — попита Майкъл.

Хейз повдигна вежда, забелязвайки схватливостта на детето.

— Правилен въпрос — каза той. — Дърварят искрено се зарадвал, като видял децата си живи, защото той въобще не искал да ги убива. Сърцето му преливало от радост, докато ги прегръщал и си играел с тях. Но накрая не могъл да отрече, че мащехата била измислила добър план. Не можел повече да се грижи за децата и да ги изхранва, така че отново ги завел в гората и им казал, че ще се върне да ги вземе на другия ден... Този път Хензел оставил следа от хлебни трошички, за да намерят обратния път през гората. Но когато двамата с Гретел се събудили на другата сутрин, птичките били изкълвали всичките трохи и нямало как да се върнат у дома.

Момчето наблюдаваше Хейз с малките си светли очички. Само си беше поискало тази приказка. Хейз дори се изненада, че я помни така добре.

— И какво станало след това? — попита то.

— Останалото ще ти разкажа довечера — отвърна Хейз. — Сега си изяж закуската.

Детето изяде още една лъжица.

— Понякога реалният свят е като приказка — продължаваше Хейз. — Ето, ти например вече знаеш защо майка ти ме помоли да те гледам известно време. Нали, Майкъл?

Момчето кимна.

— За да ме пазиш.

— Да, да те пазя. Но има и още нещо. Тя ме помоли да те пазя на сигурно място, където никой не може да те намери. А когато след време опасността премине, трябва да те заведе при нея жив и здрав. Не ти ли напомня за Хензел и Гретел?

Момчето се замисли за малко и каза:

— Да.

— Ето сега сме в най-гъстата част на гората, където никой не може да ни намери — продължи Хейз, — но аз знам пътя, който ще ни

отведе у дома при майка ти. И веднага щом тя ми каже, аз ще те заведа при нея.

Момчето се замисли.

— Но мащехата...

— Какъв си умник! — възкликна Хейз. — Прав си. Мащехата всъщност не искала децата да се върнат у дома. Тя се надявала, че децата ще умрат в гората. Но твоята майка не е такава. Повече от всичко на света тя иска да се върнеш у дома. Представи си само как ще рейне лицето ѝ, когато те види да влизаш през вратата!

Майкъл се усмихна. Усмивката му беше малка, тактична усмивка, която има за цел да запази мира в отношенията. Той знаеше, че нещо не е наред. Майка му винаги повтаряше, че никъде не трябва да ходи с непознати. И той никога не би го направил, ако на летището тя и без това не го беше оставила в ръцете на непознати. Мъжът му беше казал, че това е тайна и е много важно. Майка му я нямаше до него и той беше казал „да“.

Сега трябваше да се оправя сам, като децата от приказката. Не знаеше какво да прави. Искаше му се да вярва на думите на мъжа. Уверенията му го успокояваха. Не можеше да повярва, че всичко е лъжа, че мъжът всъщност иска да му стори зло.

Така че се налагаше да внушава на мъжа, че всичко е наред. За него това беше ново преживяване. Единственият път, когато му се беше наложило да внушава увереност на възрастен беше, когато баща му го беше попитал дали разбира защо двамата с майка му трябва да се разделят.

— И двамата те обичаме, и двамата искаме да сме с теб постоянно — беше обяснил баща му. — Но решихме, че за нас двамата е най-добре да не живеем повече заедно. Така че се разделихме. Но и двамата те обичаме както преди. Разбираш ли?

Майкъл не разбираше. Но му беше ясно, че за възрастните е важно да каже, че разбира. Те смятаха, че успокояват него, но всъщност той трябваше да ги успокоява, като се преструва, че разбира.

Точно това се налагаше да прави и сега.

Мъжът стана и отиде зад гърба на Майкъл. Постави двете си ръце на раменете му. Странната миризма отново се появи. Майкъл сбърчи нос.

— След няколко минути ще изляза за малко — каза мъжът. —
Помниш ли какво ми обеща?

Майкъл кимна.

— Няма да вдигам шум и няма да отварям вратата.

— Това се казва добро момче. Мълчанието е злато. Майка ти ще се гордее с теб, като ѝ кажа колко си бил тих и послушен.

Ръцете се задържаха още малко върху раменете му, като го стиснаха съвсем лекичко за ключиците. После го пуснаха.

На заседанието, проведено в шест часа в кабинета на Уедърс, агент Кънингам донесе лоши новини за бележката с искането за откупа.

— Излиза, че допълнителните образи на бележката не водят до никъде — заяви той. — Открихме ги откъде са.

— За бележника ли става въпрос? — попита Голд. — Мислех, че бележникът е собственост на нашия човек? Нещо като хотелско тефтерче.

Кънингам поклати глава.

— Не, размерът не е този. Прекалено е голям. Този тук е с размери десет на двайсет и пет. И няма никакви рекламни щампи, но въпреки това решихме да го проверим. Написаното на по-горните листове не е съкратено или кодирано, както видяхте. Бележката за откупа е написана с главни букви. Винаги съществува възможност да сбъркаме. И понеже и без това проверяваме всичко, решихме да минем и през всички пътнически бюра и бюра за резервации на билети из града. Тази сутрин излезе нещо. Може би за лош късмет.

Той погледна бележите си.

— Бележникът, на който е написано искането за откуп, принадлежи на пътническа агенция на Милуоки авеню, в Северната част на града. Агенцията е съвсем нова — и явно доста бедна — за да си има собствени бележници с името на фирмата, така че си купили бележник от книжарницата на същата улица.

— Разпитахте ли служителите там? — попита Уедърс.

— Естествено. Две дами на средна възраст и шестнайсетгодишната дъщеря на едната от тях. Те познаха бележника по размера на листа и вида хартия. Интересното обаче е това, че според тях нито един от бележниците на фирмата не липсва.

Последва мълчание.

— Спомниха ли си да са писали бележките за полетите до Лос Анджелис и Мексико сити? — попита единият от инспекторите.

— Момичето си спомни. То ги било записало, докато правело справка за полети и цени на един клиент.

— Какъв клиент?

Устните на Кънингам се извиха в крива усмивка.

— За една дама от квартала. Искала да води неомъжената си сестра на почивка в Мексико.

Информацията беше посрещната с всеобща въздишка на разочарование.

— А помните ли загадъчния квартал в Гленвю? На Диърлърв роуд? — допълни Кънингам. — Там пък живее гаджето на момичето. Помни много добре как просто си драскало, докато го било писало.

— И другите две бележки са с нейния почерк — добави Голд повече като твърдение, отколкото въпрос.

— Да, проверихме ги.

Уедърс беше готов да изригне.

— Не вярвам да твърдите, че тези две дами и момичето са похитителите на момчето. Така че какво става, по дяволите?

— Момичето работи само следобед три дни в седмицата — поясни Кънингам. — Бюрото ѝ се намира в предната част на офиса, близо до вратата към улицата. Според мен Хейз е влязъл вътре и е видял, че двете жени са заети на бюрата си. Застанал е край свободното бюро отпред и е забелязал бележника отгоре. Или е откраднал няколко листа оттам, или, ако е бил достатъчно дързък, направо се е навел и е написал бележката в самия офис, докато никой не го е гледал. Двете дами са били заети и не са му обърнали никакво внимание.

Уедърс въздъхна.

— Господи!

Кънингам сви рамене.

— Може просто да се е разходил из квартала, като се е отбивал във всяка фирма, докато е открил бележник без никой наоколо.

— Обзалагам се, че е достатъчно умен, за да знае за методите ни на изследване на документи — каза Голд. — Знаел е, че ще получим изображения от по-горните листове. Просто е искал да ни разиграе.

— Ами почеркът? — попита Уедърс.

— Преправен.

— Мама му стара.

— За всеки случай проверяваме всички хотели и мотели в района — обясни Кънингам. — Както и собственици на квартири. Човек никога не знае.

Присъстващите кимнаха. Но от чутото до този момент на всички беше ясно, че претърсването на района няма да доведе до нищо. Или ако се появи нещо, щеше да се окаже задънена улица. Обектът беше прекалено умен, за да допусне толкова глупава грешка.

Арнолд Хейз прекара ръка между бедрата на момчето.

— Гъделичка ли?

— Да — заизвива се момчето.

Сапунът се изплъзна от ръката на Хейз.

— Виж какво направих заради теб!

Хейз плъзна ръка във водата. Докато се опитваше да напипа сапуна, пръстите му докоснаха стъпалото на момчето.

— Сигурно си достатъчно голям, за да се къпеш без чужда помощ — отбеляза той.

— Мога да се къпя сам.

— Браво на теб. — Хейз напипа сапуна. — Сега ще те погъделичка малко, но после край.

Той прекара сапуна между бузите на детското дупе, опипа за миг маломерните полови органи, хлъзгави и стегнати.

— Браво, добро момче.

Той изплакна ръката си и седна. Момчето също седна във водата. Под чучура на ваната се поклащаше гумен дракон, купен от Хейз.

— Как се казва учителката ти? — попита той.

— Госпожа Оукър.

— Хубаво име. Добра ли е?

— Да, добра е.

Момчето посегна към дракона, след това се отказа и остана само да седи и да го гледа.

Ръцете и краката му бяха много издължени и стройни, забеляза Хейз. Явно расте много бързо, костите му изпреварват апетита му.

— Но учителката ти не е добра колкото майка ти.

Майкъл се замисли за момент.

— Може би...

— Тя е добра по друг начин. Това ли имаш предвид?

Майкъл кимна. Забелязал беше, че мъжът често сам намираще отговор на въпросите, на които му беше трудно да отвърне.

— Разкажи ми за Илейн — смени темата Хейз.

— Амиии... тя също е добра. Много усмихната.

— Значи се усмихва много, така ли?

— И се смее.

— Хубаво е, когато хората се смеят, нали? Илейн смее ли се много с баща ти?

— Аха.

Момчето се пресегна и взе дракона. Той се изплъзна от пръстите му и цопна надалеч.

— Я ми кажи — облегна се назад Хейз, — майка ти понякога чете ли мислите ти?

Сега момчето вече успя да хване дракона. Стисна го и той издаде слаб бълбукащ звук.

— Да чете мислите ми? — повтори детето.

— Да. Чете ли мислите ти?

— Да.

— Сещаш ли се за някой път, когато е прочела мислите ти?

— Да, когато исках пуканки. Тя каза: „Обзалагам се, че искаш пуканки“. А пък един път, когато не ми се ходеше на училище, тя каза: „Обзалагам се, че днес ти се иска да си останеш вкъщи“.

По устните на момчето заигра лека усмивка.

Хейз кимна. Сети се за случая с Човека Плъх, един от пациентите на Фройд, който от най-ранна възраст бил убеден, че родителите му могат да четат мислите му. В неговия случай се касаело за детска невроза, но същото убеждение беше често срещано явление. Момчето сигурно дори не подозираше какво представлява истинското ясновидство.

— Случва ли се понякога да знае неща, които изненадват другите хора? — продължи той. — Неща, които другите не знаят?

Момчето мълчеше замислено.

— Може ли да предсказва бъдещето? — попита Хейз.

— Не, май не може.

Значи го пази в тайна от детето. Е, има логика. Нали е психиатърка, не иска да го потиска психически.

Сънливко.

Сърдитко.

Хейз замълча с полупритворени очи, сякаш се напъваше да си припомни нещо. След това отново погледна детето.

— Я ми кажи — продължи той, — къде ти харесва повече, при татко ти в Калифорния, или при майка ти тук?

— Ами... и при двамата ми харесва.

— А какво е различно?

— Там е по-топло. Ходя на училище без яке. И на пазар също. По-сухо е. Тук непрекъснато вали. И слънцето никога не се показва.

— Къде искаш да живееш, когато пораснеш?

— В Чикаго.

Хейз се засмя. Ясно беше къде детето се чувства по-уютно и повече у дома.

— Кажи ми, Майкъл, какъв искаш да станеш като пораснеш?

— Полицай. Като чичо Дейвид.

— Чичо Дейвид? Мислех, че чичо ти се казва Куентин.

— Той не ми е истински чичо.

— Кой? Дейвид или Куентин?

— Куентин е истинският ми чичо. Дейвид е полицай. Инспектор в полицията.

— Инспектор значи. Много хубаво. Звучи важно.

— А може и психиатър.

— Психиатър?

— Искам също да съм и психиатър.

— Аха. — Хейз се засмя. — А какво правят психиатрите?

— Ами слушат какво ти разказват хората. И ако им е мъчно, ти ги караш да се чувстват добре. Така прави мама.

— Разбира се. Тя е много добър психиатър, нали? И ти ли ще имаш кабинет като нея?

— На Норт Мичиган номер трийсет — кимна момчето.

— В същата сграда? — попита Хейз.

— Така ще можем да ходим заедно на обяд.

— О, прекрасна идея. Да обядваш заедно с майка ти. Сигурно ще бъде много забавно. Какво най-много обичаш да ядеш на обяд?

— Вкъщи или на ресторант?

— На ресторант.

— Печен картоф.

— Печен картоф! Със заквасена сметана?

— И с парченца бекон, и с топено сирене.

— Звучи прекрасно — възкликна Хейз. — Само че може ли толкова малко момченце като теб да изяде цял печен картоф с всичките му гарнитурни?

— Да, мога — засегна се момчето.

Хейз извади тапата на ваната. Водата започна бързо да се оттича.
Срамежливко...

— Тази вечер няма да мием косата — каза той. — Косата ти е чиста.

Момчето кимна.

— Изправи се.

Хейз внимателно и нежно попи момчето с голяма хавлиена кърпа, както същевременно се наслаждаваше на крехките кости на лопатките, на стройното гръбче... Великолепно дете.

Сънливко.

Сърдитко.

Хейз почувства как ръката му трепери. Нещо го смущаваше, но не можеше да разбере какво. Видът на голото момченце, неговата уязвимост изпращаше тревожни сигнали по цялото му тяло.

Сънливко.

Сърдитко.

Кое джудже си днес?

Изведнъж отговорът му се яви сам.

Когато Хейз беше също толкова малко момченце — а може би дори и по-малък — майка му се закачаше така с пишката му, докато го къпеше. Наричаше я Сънливко, когато беше отпусната, Сърдитко, когато ласките ѝ я караха да се надигне и втвърди. А когато той се опитваше да се обърне настрана, тя го придърпваше и го гъделичкаше с думите: „Срамежливко ли си днес? Ще ти викам Срамежливко“. По свой начин майката на Хейз също можеше да чете мисли.

Споменът за това накара сърцето му да забие учестено. Момчето явно усещаше, че става нещо, защото го наблюдаваше с интерес. Хейз също се загледа в откритото детско лице. Виждаше се, че това е дете, на което са спестени всички неприятности, през които беше преминал Хейз по време на „формиращите“ години в живота си.

— Един последен въпрос — каза той. — Какво обичаш най-много на света?

Момчето се замисли, докато Хейз бършеше краката му. Малките му очички придобиха замечтан, почти пророчески вид. Не за първи път Хейз забеляза, че то е необикновено дете, което ще порасне забележителна личност. Това че вече познаваше детето по такъв интимен начин го караше да се пита какво ли е да познаваш майката, която го е родила.

— Да бъда с мама — отвърна най-накрая детето.

Странно нееднозначно изражение се появи върху лицето на Хейз. Момчето не го забеляза.

— Да бъдеш с мама значи. Защо?

Последва мълчание.

— Не знам — отвърна детето.

— Добре. Някои неща човек няма нужда да знае защо са така. Човек просто ги усеща. Сигурен съм, че и за нея най-хубавото нещо на света е да е с теб.

Момчето пристъпи извън ваната и застана голо пред Хейз.

— Ти обичаш ли да си с мама? — попита то.

Хейз се усмихна.

— Нищо по-хубаво не мога да си представя — отвърна той. — Но за съжаление нямам твоя късмет. Не се виждаме с нея. Всъщност, почти не сме се виждали.

— Аха.

Хейз проследи с поглед момчето, докато то си обличаше бельото. Малкият пенис се скри под памучната тъкан с лек подскок.

— Хайде сега бързо в леглото.

Момчето тръгна към спалнята, където го очакваше сгънатата пижама. Босите му крачка пристъпваха с подчертана грация и изящество.

Сънливко.

Сърдитко.

Арнолд Хейз облиза устни, без да откъсва очи от момчето. С мъка потисна надигащото се у него желание. От усилието чак дъхът му спря.

— Още не — промърмори той. — Овладей се. Не преди самия край.

Сюзън лежеше в скута на Куентин, който безмълвно я галеше по главата. Движенията на ръката му бяха като магнит, който изтегляше болката и я успокояваше. Откакто Майкъл беше изчезнал, това беше първото нещо, което оказваше успокоителен ефект върху опънатите ѝ нерви. За един кратък миг тя успя да затвори очи и да остави мислите си да се реят, без да чувства паническият ужас, който се надигаше вътре в нея и стягаше обръча си все повече и повече.

Усмихна се, когато се сети за миналото. Когато бяха малки, ролите им бяха различни. Куентин винаги лежеше с глава в скута ѝ. Като малък той лесно се палеше и понякога дори налиташе на бой. Нямахше търпение да се занимава старателно с домашните си и винаги носеше слаби бележки. Беше крайно чувствителен към реакцията на съучениците си и често се забъркваше в схватки, които повечето пъти губеше, защото беше дребничък. Безброй пъти Сюзън го беше успокоявала и бърсала сълзите му в притихналата спалня. Той никога не ходеше да се оплаква на леля им.

Сюзън знаеше, че смъртта на родителите беше оставила много силен отпечатък върху Куентин, но така и не успя да разбере докрай естеството на травмата. Той не ѝ позволяваше да надникне там, а тя знаеше, че Куентин не е така ретроспективно настроен като нея. Цялата ѝ кариера като психиатър беше опит да опознае себе си. Куентин нямаше подобни възможности. Той беше друг тип.

Години по-късно той също беше съзрял интелектуално и беше завършил висше образование в няколко технически области. Работеше като консултант на няколко лаборатории и компютърни фирми. Работата му харесваше, защото му позволяваше да не се заседава на едно място повече от няколко седмици или месеца. Обаждаше се на Сюзън ту от Сиатъл, ту от Едмънтън, никога обаче не споделяше какво точно прави там или колко време смята да остане. Самата Сюзън понякога ходеше до Пенсилвания, за да се види с живите си роднини. Но за Куентин и най-лекият намек за семейни задължения можеше да

го накара да се скрие в миша дупка. Нито веднъж не се беше връщал там и Сюзън беше сигурна, че никога няма да го направи.

След раждането на Майкъл, за което Куентин специално дойде от Хюстън, той не се беше появявал цели четири години. От време на време се обаждаше по телефона, за да чуе какво ново има покрай нея, но за себе си почти не говореше и Сюзън дори престана да му задава основните въпроси за това какво прави.

Изпращаше му снимки на Майкъл, на които изглежда той се радваше. През няколко месеца пристигаше по един колет за Майкъл с подаръци, които съответстваха повече на личните интереси на Куентин, отколкото на едно малко момченце — сложни компютърни игри, метални конструкции, илюстриращи физическите закони... Но Майкъл именно затова ги ценеше още повече.

Сюзън се тревожеше, че брат ѝ води толкова самотно съществуване. Куентин никога не отваряше дума за жени. Тя усещаше, че той няма търпение за по-дълготрайна връзка с друг човек. Рядко казваше нещо добро за хората, с които работеше. Сюзън знаеше, че е самотен. Но никога не беше сигурна дали е нещастен.

Куентин така и не успя да се сближи с Ник. Това вероятно беше една от причините да стои надалеч. Когато Сюзън се разведе, на Куентин сякаш му олекна. На нея не ѝ се искаше да го отдава на чиста ревност, но не можеше да отрече факта, че Куентин разчиташе на нея за почти всичко по време на юношеството им и до ден-днешен продължаваше по неговия си непредсказуем начин да изпитва собственическо чувство към нея.

Днес ролите им бяха разменени. Сюзън се гушеше в него и търсеше закрила в близостта му, надявайки се, че именно той ще успее да я опази достатъчно дълго.

Сюзън лежеше със затворени очи. Бавните движения на ръцете му я хипнотизираха.

— Още ли си пада по Биковете? — попита той.

— Майкъл ли? Да — кимна Сюзън. — И по Атланта.

— Атланта ли? Това май е нещо ново?

— Влюбен е в Грег Мадъкс. В Калифорния над леглото му има негова снимка.

— Само преди месец бях в Атланта. Можех да му взема нещо оттам. — Куентин замълча за момент. — Всъщност пак ще ходя натам.

Тогава ще му взема.

По тялото на Сюзън премина лека тръпка. Само в това положение, в присъствието на Куентин, можеше да се преструва, че нещата са нормални, че Майкъл е някъде на сигурно място и бъдещето не е невъзможно. От момента на отвличането тя не си беше позволила нито миг да се отпусне, защото знаеше, че ако се наложи после да се връща към реалността, това би било твърде мъчително и не би го понесла. Всеки миг мислеше и за най-лошото.

— Мога да взема автограф на Мадъкс върху топка — добави той.
— Хората, за които работя, са абониращи за мачовете.

Тя хвана ръката му и я стисна. Колкото и измислено да звучеше, неговият разказ за събития от бъдещето, свързани с Майкъл, ѝ вдъхнаха някаква странна утеха.

— Куентин — внезапно каза тя.

— Да?

— Помниш ли онази снимка, където сме с татко в къмпинга?
Там, където държа сладоледения сандвич?

Последва мълчание.

— Щатският парк „Губернатор Додж“ ли? Да, помня.

— На Майкъл тази снимка страшно му харесва. Особено сладоледения сандвич. Харесва му това, че не се разтапя. Толкова много ми говори за него, че накарах да извадят нова снимка от негатива и му изпратих копието. Казва, че това била любимата му снимка с мен.

— Аха.

— Куентин, помниш ли самия ден? Майкъл постоянно ме разпитва, а аз не си спомням нищо. Напълно съм го забравила.

Тя усети, че е преминала границата на позволеното. Куентин не обичаше да си спомня за времето преди смъртта на родителите им. Самата Сюзън трудно си спомняше повече от едно нещо наведнъж. Това време беше придобило почти праисторически оттенък, като свят, който не е съществувал в действителност, защото е бил твърде кратък. Да вярваш в него означаваше да повярваш и в случилото се след това. А това беше твърде болезнено.

— Не, така изведнъж не си спомням — отвърна той.

— Нищо, само питам.

Едва ли не ѝ олекна като чу, че не си спомня. Съжали, че въобще е повдигнала този въпрос.

Отново последва мълчание. Усещаше как Куентин прехвърля нещата в главата си.

— Чувстваш ли нещо? — попита той.

Куентин смяташе, че ясновидството на сестра му е нещо толкова сигурно като сметка в банката. От момче беше най-близък свидетел на способностите ѝ и знаеше, че рядко греша. Понякога дори я оставяше сама да надникне в мислите му, без да си прави труда да ѝ казва нещо. До такава степен беше уверен в дарбата ѝ и в обичта ѝ.

Когато бяха деца, на него му се струваше, че представлява един вид приставка към самата нея. Почти нямаше чувства, които да нямат своето отражение у него. По онова време той дори не се и опитваше да си представи живот, при който няма да е до нея, да чувства заедно с нея, да я познава, да зависи и разчита на нея. Едва години след като заживяха отделно, тя започна да осъзнава колко ѝ липсва брат ѝ. Но тогава вече беше прекалено късно. Самостоятелният живот на възрастен беше сложил отпечатък си върху Сюзън, а него беше тласнал към начин на съществуване, където тя не присъстваше.

В отговор на въпроса му тя поклати глава.

— Не, нищо — отвърна тя. — Прекалено много се страхувам.

Той кимна мълчаливо. Нямаше какво повече да каже. Отвън долитаха звуци на коли и далечна сирена.

— Господи, колко е студен този град. — Той положи ръка върху слепоочието ѝ. — Как издържаш тук?

Тя не отговори. Въпросът му не се нуждаеше от отговор. Сирената бавно заглъхна. Преди да отшуми окончателно, откъм северната част на града се зададе друга.

— С останалото обаче ще се справиш — отбеляза той.

Отново през тялото ѝ премина тръпка. Тя знаеше какво има предвид той. Ако се стигне до най-лошото, щеше ли да го преживее?

— Да — отвърна тя.

— Браво, добро момиче.

Браво, добро момиче. Това не беше израз на Куентин. Никога досега не го беше казвал. Така казваше майка им. Точно това казваше тя, когато особено се гордееше с нещо, което Сюзън беше направила и майка ѝ искаше да я похвали.

Сюзън си позволи да се усмихне леко. Значи все пак заради нея той се беше осмелил да надникне в миналото, та макар и само за един отдавна забравен израз на обич.

На вратата се почука. Беше Дейвид Голд, който носеше торба от магазин за дамска мода.

— Сюзън, може ли да поговоря с теб? — попита той.

Куентин стана и излезе от стаята. Голд приседна на ръба на леглото. Сюзън гледаше уплашено към торбата.

— Какво носиш там? — попита тя.

— Уедърс ще ме обеси, ако разбере, че съм го изнесъл — отвърна Голд. — Но сме закъсали и имам нужда от твоята помощ.

Той извади две торбички с веществени доказателства от по-голямата торба. Първата съдържаше бележката с искането за откуп.

— Хайде, пипни я — помоли той. — Отдавна свършиха със снемането на отпечатъци. Нищо не откриха.

Сюзън прекара пръсти по надрасканата бележка. Но погледът ѝ вече беше прикован към втората торбичка.

— Зъбният отпечатък? — попита тя.

Голд кимна. Той извади отпечатъка и ѝ го подаде да го докосне.

Сюзън се стегна. Това парче моделин е било в устата на сина ѝ. Ако беше мъртъв, само с едно докосване на пръстите до материала тя щеше да разбере.

Сюзън протегна ръка и се спря във въздуха.

— Хайде — подкани я Голд. — Ти си единствената ми надежда. Нямаме никакво време.

Бележката за откупа падна на пода. Тя притисна моделина към гърдите си и го задържа там. По бузите ѝ рухнаха сълзи. От гърлото ѝ излезе звук, нещо подобно на ритмично стенание.

— По-спокойно, не бързай.

Голд винаги казваше така, когато тя използваше ясновидските си способности.

Но нямаше време за бавене. Ужасът се издигаше заедно с лудешкото нетърпение вътре в нея. Тя притисна моделина още по-силно до гърдите си. След това нададе остър вик и падна назад върху възглавницата.

Голд не помръдна.

— Какво? — попита той.

— Жив е.

Сюзън се разрида като дете.

Голд я потупа боязливо по ръката. Искаше му се да я утеши, но същевременно искаше и да научи нещо повече.

— Къде е, Сюзън?

Тя поклати глава, усмихвайки се през сълзи.

— Не знам. Не мога да... не знам.

— Опитай. Моля те.

Тя взе отпечатъка в две ръце и затвори очи. Челото ѝ се сбърчи. Отново се чу странният стон от гърлото ѝ. Пръстите ѝ се стегнаха около отпечатъка. След това го пусна.

— Нищо — отвърна тя. — Нищо не виждам, Дейвид.

Разочарованието му беше твърде явно.

— Опитвам се — обясни тя. — Стигам съвсем близо. Никога досега не съм се чувствала така. Но просто не мога да се отпусна достатъчно.

Той въздъхна.

— Сигурна ли си?

Сюзън замълча, сякаш искаше да проследи нещо. После се отказа.

— Сигурна съм. Нищо не виждам.

Голд кимна разбиращо. Като повечето специалисти, лекарите са най-неефективни, когато става дума за техни близки. Ако бяха отвлекли Каръл или някоя от неговите дъщери, Голд незабавно би се оттеглил от случая. Не можеше да поиска от Сюзън невъзможното.

— Добре — съгласи се той. — Не се притеснявай. Аз ще продължа от тук нататък.

Прибра нещата и се изправи да си тръгва.

— Откъде взе тази торба? — попита го тя.

— От гардероба на Каръл.

Тя кимна. Голд пристъпи към вратата, но гласът ѝ го спря.

— Бележката — прошепна тя. — Хейз я е написал.

Голд кимна.

— Добре. Благодаря ти.

Той понечи да каже още нещо. После се отказа и излезе, без да каже дума. Сюзън се обърна на една страна.

Хирупрактика. Думата беше точно в ръката ѝ, там, където беше лежал зъболекарския отпечатък. Не *Хирутерапевт*, а *Хирупрактика*. Звучеше ѝ някак странно, сякаш никога досега не я беше чувала.

И още нещо. Още нещо. Побързай!

Име на нещо. Име на птица. Името...

Ийгъл^[1].

Хирупрактика.

Дръжката на вратата се завъртя. Куентин се връщаше. Тя се обърна да го погледне в очите както преди много, много време.

[1] Eagle (англ.). — Орел. — Бел.пр. ↑

Момчето беше само в квартирата.

Нещо го беше събудило. Някакъв шум от улицата може би, или някъде из сградата.

Очите му бяха отворени, но се чувстваше замаян. Не за първи път се чувстваше така. Всеки път, когато мъжът излизаше, на Майкъл му се доспиваше и се будеше едва когато той се върнеше. Сънят беше странен, тежък.

Той стана и отиде в хола. Още беше твърде малък, за да забележи издайническите белези на квартирата под наем — износените килими, изтърбушените стари възглавници на канапето, потъмнелите абажури. Но старомодните порцеланови водопроводни части му бяха познати от жилището на майка му край Линкълн парк. Познати му бяха и радиаторите и безбройните пластове постна бяла боя по стените. Разбира се, усещаше се и миризмата на старата сграда, макар че когато мъжът беше в квартирата, неговата особена миризма надделяваше.

Жилището не даваше признаци на много обитавано — само млякото и плодовете в хладилника, вестникът на кухненския плот, както и книжката за оцветяване и моливите, пръснати върху килима в хола. Телефон въобще нямаше.

Момчето погледна с копнеж към древния телевизор. Мъжът му беше забранил да го гледа, докато е сам и Майкъл не смееше да го пусне.

В Калифорния телевизорът беше огнището, около което семейството им се събираше всяка вечер. Илейн много обичаше да гледа филми и постоянно взимаше под наем касети или записваше нещо за себе си или за Майкъл. Именно тя му беше дала да гледа „Отнесени от вихъра“ и „Всичко, че и Раят отгоре“, както и онзи, страшния — „Нощта на хищника“, където лудият пастор гонеше децата през полята. Тя винаги закриваше очите му с ръце при най-страшните моменти, но Майкъл не вярваше, че тя наистина се страхува.

Баща му обикновено работеше по време на филмите, но стоеше в същата стая. Телевизорът явно не му пречеше. Винаги прекъсваше работата си, когато дойдеше време за похапване. Настояваше сам да приготви пуканките и обилно ръсеше червен пипер и сирене „Пармезан“ в торбичката, преди да я сервира.

— Аз съм майсторът на пуканките — казваше той. — А ти — обръщаше се към Майкъл — си майсторът на газирани напитки. А пък ти — обръщаше се той към Илейн — си главният провокатор.

Илейн неизменно свиваше устни при тази забележка, но татко му всеки път я повтаряше.

В Чикаго Майкъл винаги гледаше всичко, което поискаше. Майка му го водеше до видеото и го оставяше сам да си избере филм. Също като баща му, тя работеше по време на филма. Но оставяше Майкъл да направи пуканките.

— Ти ги правиш по-хубаво от мен — казваше тя.

Илейн често го чешеше по гърба, докато гледаха телевизия. Но най-много от всичко Майкъл обичаше да лежи с глава в скута на майка си. Тя го галеше по косата с нежни, успокояващи пръсти. Образът на екрана беше обърнат, защото лежеше на една страна, но това беше без значение. Ласките на майка му го хипнотизираха по особен, необикновен начин.

Сега, когато не му даваха да гледа телевизия, вечер нямаше какво друго да прави, освен да оцветява картинки и да чете книжките, които вече беше прочел. Сигурно би могъл да си поиска и други книжки, но нещо го спираше да си отвори устата, за да попита.

Днес мъжът беше обещал на Майкъл да му направи печен картоф с всички възможни гарнитурни.

— Защото си толкова добро момче. И защото не искам майка ти да си помисли, че не съм бил добър с теб.

И преди да излезе си записа всички необходими продукти.

Момчето тръгна да се поразходи из апартамента. Пропълзя под кухненската маса, скри се в празния гардероб, обиколи няколко пъти между спалнята и хола. Преструваше се, че си играе на криеница с Шон и Лидия, съседчетата му в Калифорния. Те бяха доста буйни и шумни деца и постоянно се биеха. Често му омръзваха, но сега разиграваше игрите, които бяха играли заедно и си представяше, че всеки момент ще изскочат от скривалищата си.

— Ето ме, готови ли сте? — извика той.

Докато ги търсеше, повтаряше думите, които беше чувал майката на Шон да повтаря, когато излезеше да ги вика.

— Къде, за бога, са отишли?

— Шон, ще те убия! Лиди!

Призивите му ехтяха из празното жилище. Из уличките навън изръмжаваше по някой камион. Чуваше се усиливащ се вой на сирена, който после заглъхваше постепенно. Пружините на сгъваемия диван изскърцаха, когато се покатери отгоре.

Той избута кухненския стол до мивката и се качи върху него. Главата му тежеше и му се виеше свят, та се наложи да се подпре на стената. Чешмата, както винаги, капеше. Под нея около канала на мивката се беше образувало ръждиво петно. Пазейки равновесие на колене, Майкъл отвори кухненския шкаф. Вътре имаше няколко пластмасови чаши, всичките различни, и няколко нащърбени чинии. Отзад имаше голяма пластмасова чаша с образа на Скоти Пипън. Майкъл искаше да пие от нея, но се страхуваше, че мъжът ще го накаже, ако разбере, че е тършувал из шкафа.

Поколеба се за миг, после извади чашата. Искаше да пийне малко мляко от нея. На плота имаше плик с бисквити, където мъжът ги беше оставил вчера. Майкъл щеше да си похапне бисквити и да пийне от чашата, докато си чете книжката на дивана в хола.

В коридора се чува стъпки. Майкъл бързо върна чашата на мястото ѝ. Дрънчене на ключове му подсказа, че е загазил. Затвори вратата на шкафа и се обърна, за да скочи от стола.

За миг зърна гледката от прозореца над мивката. Покриви на сгради и прозорци, а в далечината забеляза Кулата на Сиърс. Позна я, защото майка му я беше показвала, когато се бяха качвали на покрива на Джон Ханкок Билдинг.

От другата страна на уличката се виждаха прозорците на стара тухлена сграда. Заемно бюро „ААА“ и зъболекарски кабинет „Чара“, а също и една особена дума „Хиروهипотеза“. Надписите преминаха пред погледа му, докато се извърташе, за да слезе от плота. Ключът вече се завърташе в ключалката.

Тъкмо връщаше стола на мястото му, когато мъжът влезе.

— Защо си станал? Мислех, че ще изкараш един хубав сън, докато ме няма? Добре ли си?

Малките черни очички обиколиха кухнята.

— Какво се канеше да правиш?

Майкъл мълчеше.

— Из шкафовете ли бърникаше?

Мъжът отиде до плота с пазарската торба.

— Купих картофи — каза той. — И всички останали продукти. Надявам се, че парченцата бекон са достатъчно добри, защото аз не съм особено добър готвач.

Той вдигна една тясна лъскава кутийка.

— Купих и фолио — добави той гордо. — Картофът ти ще изглежда точно като в ресторант.

Докато оставяше нещата върху плота, той погледна момчето.

— Ти какво търсеше? — попита той.

Майкъл поклати глава.

— Има една чаша — промълви то. — На нея пише Скоти Пипън.

Мъжът повдигна вежди и отвори шкафа.

— Аха — каза той. — Вярно. Искаш ли да пиеш от нея?

Майкъл кимна.

— Трябваше да се досетя, че момчето си е момче — усмихна се мъжът. — Не мога да оставя цял ден такъв палавник като теб и да разчитам, че няма да тръгнеш да изследваш наоколо. Е, ще я измия, поне да знам, че е чиста. Искаш ли мляко?

— Да.

— А бисквита?

— Да.

— Какво е бисквитата без мляко и обратно? — запита мъжът. — Между другото, знаеш ли какво значи това „и обратно“?

Момчето поклати глава.

— Ами означава следното.

Хейз сложи картофите в една стара нащърбена купа и отвори хладилника, за да прибере сметаната и сиренето.

— Ако Хензел например се присмее на Гретел...

Хейз погледна през прозореца. Не се виждаше нищо, освен уличката и покривите на сградите в далечината. Момчето вече знаеше, че са в Чикаго. Нямаше телефон. На етажa нямаше друг апартамент. Засега Хейз владееше положението психически. Момчето му помагаше в опитите да запазят местонахождението си в тайна.

Прозорците от другата страна на уличката. Зъболекарят. Хиротерапевта. Дали надписите няма да подсказат нещо на момчето? Хейз не вярваше. Това беше външният свят, твърде отдалечен, за да бъде включен в плановете на едно шестгодишно дете. В момента тези плановете едва ли се простираха извън желанието да угоди на Хейз, да го зарадва.

— Ако Хензел се присмее на Гретел и Гретел се присмее на Хензел, можеш да кажеш, че Хензел се е присмял на Гретел и обратното. Сега разбираш ли?

Момчето се замисли. Краката му се люлееха от стола.

— Сега ти опитай — рече Хейз.

— Ами... ако Сюзън се разсърди на Боб и обратно, тогава те ще са сърдити един на друг.

— Кой са Сюзън и Боб?

— От „Улица Сезам“.

— Какъв си умник. Прав си. Те ще са сърдити един на друг. Когато разкажа на майка ти за всичките умни неща, които си казал, тя много ще се гордее с теб. Направо няма да повярва!

Хейз отново погледна през прозореца.

Ийгъл.

Чара.

Хиропрактика.

В жилището нямаше нито телефонен указател, нито телефон. Въпреки всичко човек трябва да вземе всички необходими мерки, да помисли за най-лошото. Трябваше да ликвидира момчето още първия ден.

Утре ще го направи.

Когато Каролин влезе в спалнята със сутрешното кафе, завари Куентин сам.

— Къде е Сюзън? — попита тя.

Куентин се засмя.

— Не можа да издържи повече. Отиде до кабинета да си провери пощата и да вземе някаква книга.

— Каза ли на полицаите?

Той поклати глава.

— Нямахме да я пуснат. Измъкна се тайно, докато никой не гледаше.

— Ами телефона? — попита Каролин. — Ако някой се обади за откупа?

— Тя ще се върне след един час — отвърна Куентин. — Освен това никой няма да се обади.

Лицето на Каролин помръкна.

— Сигурно си прав.

Тя погледна чашата с кафе, която държеше в ръка.

— Искаш ли?

— Не, благодаря.

Куентин вече знаеше какво кафе прави Каролин и когато му се допиеше, тичаше до отсрещната закусвалня.

— Добре ли е тя? — попита Каролин.

Куентин я изгледа с изражение, което ясно ѝ казваше да не задава подобни въпроси. Всички знаеха в какво положение се намира. Каролин въздъхна и се върна в кухнята. Нека Сюзън си направи малка почивка, каза си тя. След един час очакването отново ще започне.

Каролин отиде на работа, без да каже на полицаите, че Сюзън е излязла. На тях и без това им беше писнало да бодърстват и не обръщаха особено внимание на скърбящата майка зад вратата на спалнята.

Едва следобед разбраха, че Сюзън я няма. Куентин отказа да даде обяснение за бягството ѝ.

Сюзън имаше преднина от близо осемнайсет часа.

В два и четиридесет се позвъни на външната врата на кабинета. М. Ф. Ийгльр спря да работи. Погледна часовника си. За този час нямаше записан пациент. Не обичаше случайни посетители. По-добре да си предпазлив, отколкото да съжаляваш.

Той затвори вратата към кабинета и излезе бързо в приемната. Насреща му се усмихна дребна жена с къдрава коса.

— Доктор Ийгльр?

— Да. Какво обичате?

— Не знам точно.

Тя взе да търси нещо в чантата си.

— Не мога да намеря бележката. Няма значение. — Тя се усмихна. — Нали вие сте хиротерапевтът?

— Да, аз съм.

Той я изгледа предпазливо.

— Трябваше да се срещна тук със съседа ми — обясни тя. — Каза ми, че бил ваш пациент. Господин Кахил.

Лекарят повдигна вежди.

— Странно. Нямам пациент на име Кахил. Сигурна ли сте, че това е името?

— Е, не съм съвсем сигурна.

Тя погледна към чантата си, без да я отвори.

— Той не е много точен понякога. Случва се да се обърка...

Лекарят стоеше и я наблюдаваше. Учтивата физиономия маскираше явното му нетърпение.

— Налегна го страшна болка — продължаваше тя. — Каза, че щял веднага да направи нещо по въпроса, още днес. Не можеше да се изправи... Сигурен ли сте, че не ви се е обаждал?

Тя хвърли поглед към празното бюро на секретарката.

— Може секретарката ви да е говорила с него.

— Госпожа Томпсън не е идвала днес — каза той. — Но при всички случаи щях да разбера за вашия познат. Боя се, че не се е обаждал днес. Станала е грешка.

Тя въздъхна безпомощно.

— Нищо не разбирам. Толкова го болеше... Знаете ли, аз трябваше да го закарам у дома.

Със странно изражение лекарят попита:

— Кога започнаха болките?

Тя въздъхна.

— Ами него от години го боли гърбът. Откакто съпругата му почина. Но никога не го е сваляло на легло. Просто спеше на твърда дъска. А има и от онези специални столове. Ортопедичните.

— Преглеждал ли го е специалист?

М. Ф. Ийгльър говореше с мазен глас, леко приведен към нея.

— Може да е ходил, но на мен не е споменавал. Взел бил името ви от една съседка... Каза, че щял да ви се обади. Не разбирам как съм могла да сбъркам името...

— Както казах, трябва да е станала грешка. А сега, моля да ме извините, защото имам пациент...

У жената имаше нещо безпомощно. Самата тя изглеждаше обърквана. Той направи опит да затвори вратата. Тогава тя като че се спъна и политна напред. Лекарят успя да я хване, преди да се е стоварила на пода.

— Добре ли сте?

Жената беше забележително лека. Едва ли тежеше много. Имаше вид на страдаща от недोхранване.

— О, да, благодаря ви. Краката ми се преплетоха. Много съжалявам.

Тя го държеше за двете ръце и се мъчеше да се изправи.

— Не знам какво ми става. Цял ден само изпускам разни неща, а сега това...

Ръцете ѝ бяха малки и много деликатни. В този миг той забеляза странния напрегнат поглед в очите ѝ. Дали лъжеше за повода за посещението си?

Той си придаде вид на разбиращ и готов да се притече на помощ. Може би жената имаше нужда от малко насърчение, за да разкрие какво точно иска.

— Сигурна ли сте, че сте добре? — попита той.

— Да, благодаря.

Последва мълчание. Тя задържа ръцете му още малко.

— Добре тогава, щом не мога да ви бъда полезен... — Той говореше с най-подканващия си тон.

— Мислите ли, че... Бихте ли му помогнали? — Тонът ѝ беше безкрайно умолителен.

— Нали затова съм тук, госпожо? Да помагам на хората. Винаги мога да помогна.

— Чакайте да помисля — каза тя.

— Точно така. Помислете си. — Той отвори вратата. — Сигурна ли сте, че ще се оправите?

— Да, благодаря ви, докторе.

Той заключи вратата и се върна във вътрешния кабинет. Сигурен беше, че тя беше дошла да го проучи. Но имаше и леко налудничав вид. Няма смисъл да се издавам сам, помисли той. По-добре да си предпазлив, отколкото да съжаляваш.

Сюзън остана известно време замислена на площадката на стълбището. После слезе по надолу по стълбите и излезе навън. Движението по улицата беше доста натоварено. Докъдето стигаше погледът ѝ се простираха все тухлени кооперации с офиси на партера. Това беше една от чикагските улици, които продължаваха с километри, без да накарат погледа да се спре някъде.

Доктор М. Ф. Ийгълър правеше нелегални аборти. Прочете истината в погледа му още в мига, когато влезе в кабинета. Но ѝ беше нужно да докосне ръцете му, за да се увери със сигурност.

Нелегални аборти... Какъв анахронизъм, зачуди се тя. Чувала беше за квартални лекари, които продължават да правя нелегални аборти, въпреки наличието на много по-сигурни и безопасни клиники за тази цел. Жените от определени среди, главно католички, се чувстваха твърде незащитени в клиниките и предпочитаха старомодните лекари, където позорът им оставаше скрит. Въпреки многократните опити на държавата да образова тези жени, нелегалната практика продължаваше.

Сюзън беше неудовлетворена. Не беше открила това, за което беше дошла. Доктор Ийгълър криеше нещо, но това определено не беше нейният син. Той дори не я беше познал. Вероятно беше твърде зает

със собствения си занаят, за да забелязва хората извън него. Освен това нямаше нищо общо с Арнолд Хейз.

Сюзън вдигна глава нагоре и се огледа из улицата, но не забеляза нищо особено. Обърна се отново към сградата и влезе вътре. Нещо ѝ подсказваше, че не трябва да си тръгва.

Качи се по стълбите и мина по коридора покрай вратата на доктор Ийгълър. Табелките по другите врати показваха, че сградата е доста безлюдна, фирмите бяха последна грижа — заемно бюро, което приличаше на затворено, бижутер, зъболекар, чиято приемна беше празна.

Тя се спря край един прозорец на стълбището. През него не се виждаше нищо друго, освен уличката и отсрещната кооперация. Печални стари сгради с дървени задни стълбища за аварийния изход. Мръсни прозорци на кухни и спални, релефни стъкла на прозорците на баните. Циментовата настилка на уличката беше покрита с лед, понеже слънцето не проникваше там по това време на годината. Мрачна картина.

Погледът ѝ обходи прозорците. Гледката през тях навярно не беше по-ведра от това, което виждаше тя в момента.

За миг тя се спря и се замисли. После се обърна и бързо излезе от сградата, заобиколи по тротоара и зави в задната уличка.

Пристъпвайки внимателно, за да не се подхлъзне на леда и да не се спъне в боклуците, с които беше засипана уличката, тя си проправи път до задната част на сградата. Най-сетне откри това, което търсеше. Олющен златен надпис, изрисуван върху замръзналия прозорец, занемарен и изоставен на милостта на дъжда и вятъра, поизбледнял, но все още четлив.

Ийгъл

Хирургия

Последните букви бяха избелели, забеляза тя. Ийгълър се четеше само до Ийгъл.

Сюзън дълго стоя с ръце в джобовете, загледана в надписа.

След това се обърна.

Дейвид Голд седеше и гледаше Куентин, който имаше съвършено спокоен вид. Продължаваше да държи книгата, която четеше. Подтекстът беше, че веднага щом Голд свърши да говори, Куентин ще може да се върне към по-важни неща.

— Куентин, къде отиде тя?

Голд едва успяваше да овладее тревогата си. Майкъл и без това вече беше в ръцете на Арнолд Хейз. Ако Сюзън е тръгнала сама към Хейз, може би щеше да се превърне във втори заложник. Намесата ѝ можеше да доведе до двойно убийство. И тогава всичко щеше да бъде погубено.

— Нищо не ми каза — тихо отвърна Куентин.

— Виж какво, Куентин — избухна Голд, — познавам Сюзън. Тя не би отишла никъде, без да каже къде да я намерим. От години работим заедно. Сюзън винаги се подсигурява. Кажи ми. Къде е отишла?

Куентин не отговори.

— Какво е разбрала? — продължи да настоява Голд. — От отпечатъка, който ѝ донесох ли? От бележката за откупа?

Куентин люлееше книгата между краката си. С високото си чело и продълговато лице приличаше на професор. Погледът му беше преднамерено празен и безизразен.

— Куентин, аз сам ѝ донесох тези неща. Искях да ги види. Надявах се, че ще успее да види нещо. Не ме изключвай от играта точно сега. Кажи ми какво е открила. Какво е почувствала.

Куентин се замисли за момент.

— Тя ви няма доверие — отвърна той.

Голд се смая.

— Тя ли ти го каза?

— Не става дума за теб — обясни Куентин. — За колегите ти. Тя не вярва, че ще внимават достатъчно за живота на момчето. Искаше да спечели време.

Голд прекара ръка през косата си. Господи, избави ме от неразумни цивилни, каза си той.

— Слушай, Куентин. Никой няма да тръгне просто така да стреля наляво и надясно. За бога, ние не по-малко от вас искаме да спасим Майкъл. Само че този тип Хейз е истински звяр. Не можеш да тръгнеш сам срещу него. Нито ти, нито Сюзън. Защо не оставите специалистите да си свършат работата? Дотук стигнахме заедно, нали така?

Куентин го изгледа подозрително.

— Не бих казал. Дотук стигнахте благодарение на Сюзън.

Голд въздъхна.

— Добре, нека е така. Може би тя е по-умна. Признавам, че е така. Само че тя е ясновидка, а не отряд за борба с тероризма. Ти не разбираш ли с какво си имаме работа?

Куентин мълчеше. Изглежда си даваше много ясна сметка за рисковете. Полицията в края на краищата се интересуваше главно от залавянето на убиеца. Искане да освободят обществото от опасността, която представлява Арнолд Хейз, но искане да защитят и престижа си. В крайна сметка щяха да пожертват Майкъл, ако се наложи. Куентин го знаеше. И Сюзън го знаеше, защото можеше да прочете мислите на „специалистите“ извън стаята така лесно, както те безпогрешно познаваха блесналия от кокаина поглед на уличния бандит.

Куентин вярваше безпределно в сестра си. Познаваше възможностите и обичта ѝ. Тя щеше да върне Майкъл жив и здрав. А това не можеше да се каже за полицията, независимо колко Дейвид Голд се опитваше да го убеди в обратното.

— Тя каза, че иска да спечели преднина — не отстъпваше Куентин.

— Колко голяма преднина? — попита Голд. — Поне това ми кажи.

Куентин се замисли.

— Не.

Голд се изправи ядосан.

— За бога, Куентин. Има време и място да докажеш лоялността си. Но сега всяка секунда е ценна. Сюзън вече има преднина. Не е ли така? Осигурил си ѝ я. Тя е вече далеч пред нас. Само ми кажи къде е отишла. Кажи ми как да ѝ помогна. Моля те, заради Сюзън и Майкъл.

Куентин изучаваше лицето на Голд.

— Теб това наистина те вълнува, нали? — попита той.

Голд въздъхна отчаяно.

— Тя често разправя за теб — продължи Куентин. — Има ти доверие.

— Куентин... — Голд разпери ръце в знак, че се предава. — Какво искаш да ти кажа? Че наистина ме вълнува? Разбира се, че ме вълнува. На мен момчето ми е не по-малко скъпо от двете ми дъщери.

— Ами тя? — попита Куентин.

Голд понечи да каже нещо, но после се отказа.

— Не ми се иска да я убият, докато се опитва да спаси Майкъл — въздъхна той. — Какво повече да кажа?

— Вие бихте допуснали да загине единият, за да спасите другия — отбеляза Куентин. — Вие ще действате както ви е най-изгодно.

Голд почервеня. В думите на Куентин имаше голяма доза истина.

Куентин сви устни знаещо.

— Няма да ти кажа — заяви той.

Майкъл плачеше.

— Искам мама.

Арнолд Хейз седеше на малката кухненска масичка срещу момчето и нервно потропваше с пръсти по овехтялата пластмасова повърхност.

— Майкъл — започна тихо той. — Говорили сме по този въпрос. Майка ти е заета с нещо много важно, много тайно. Точно затова ме помоли да се погрижа за теб. След няколко дни ще се обади и всичко ще свърши. Имай търпение.

Момчето гледаше Хейз и по бузите му се стичаха сълзи.

— Искам мама — повтори то.

Хейз видя бунта в детския поглед. Досега то беше играло по свирката му, но явно смелостта му се беше изчерпала.

— Майкъл, помисли малко. За майка ти това е много важен момент. Как мислиш, че ще се чувства тя, ако разбере, че не искаш да ѝ помогнеш? Какво ще си помисли?

Момчето не каза нищо. Само подсмръкна и избърса очи.

— Искам сега да дойдеш с мен — продължи Хейз. — Ще ти дам хапче, което ще те успокои. Хапчето ми го даде майка ти специално за тази цел. Като се напиш, ще се почувстваш по-добре.

Момчето не помръдна. Имаше типичния безпомощен вид на малко дете, което знае, че не е в свои води. Вече не вярваше на Хейз. Но нямаше никакъв начин да избяга, нямаше никакво оръжие, с което да се отбранява. Можеше само да изплаче протеста си със сълзи.

— Не — заяви то. — Искам мама.

Хейз се изправи.

— Престани, Майкъл — каза строго той. — Сега ще дойдеш с мен.

Това беше краят. Повече не можеше да се справя с този малък ревльо. Останалата част от пътя трябваше да извърви сам.

Хейз тръгна да заобиколи масата.

— Ще кажа на майка ти какви неприятности си ми създал. Тя никак няма да се зарадва.

Момчето слезе от стола и се скри зад него. Хейз го издърпа настрани с една ръка.

— Хайде, ела в спалнята — каза той.

Момчето се дръпна към дивана. Докато Хейз приближаваше, детето се сви на дивана в позата на зародиш. Може би знае какво го чака, помисли Хейз.

На вратата се почука. Хейз се обърна рязко.

— Мама! — извика момчето. — Мама!

То скочи от дивана. Хейз го сграбчи за врата, притисна го грубо към гърдите си и затисна устата му с ръка. Детските ръце задърпаха пръстите му.

Отново се почука.

— Кой е? — извика Хейз.

Отговор не последва. Откъм вратата се чу трето почукване, още по-тревожно.

— Един момент.

Хейз внесе момчето в спалнята. Успя някак да напъха в устата му тапата, която беше използвал при идването им и да завърже краката и ръцете му с въже. Бутна детето в гардероба и затвори вратата.

Когато се върна в хола, откри Сюзън.

— Къде е той? — попита тя. — Чух го. Къде е?

— Как влязохте?

Хейз се сети за люгера, който носеше в сакото си. Сега беше в кухнята. Момчето му беше създало твърде много грижи, за да вземе необходимите предпазни мерки.

Сюзън се приближи. Изглеждаше много малка, но страшно настойчива.

— Къде е?

Гласът ѝ звучеше изключително заповедно.

Хейз застана настрани и посочи към спалнята.

— Там вътре.

Майчинският ѝ инстинкт беше по-силен от предпазливостта. Тя мина покрай Хейз без дори да го погледне.

Удари я точно под ухото с рязък, много силен удар. Сюзън се свлече на пода на една педя от вратата, зад която беше скрит синът ѝ.

Сюзън бавно си възвръщаше съзнанието. Болката в главата светеше като червена светлина в очите ѝ. Постепенно успя да огледа стаята. Невзрачна спалня, явно в квартира под наем. Над скрина висеше овехтяла картина с пейзаж и това беше всичко, което можеше да види от мястото, където лежеше. Вързана беше за ръцете и краката. Гола.

От Майкъл нямаше и следа.

При движението на главата върху възглавницата усети раната под косите си. Дори движението на очите ѝ причиняваше силна болка. Безстрастно се зае да изучава физическото си състояние. Знаеше, че от удара, който я беше повалил в безсъзнание, има мозъчно сътресение. Не можеше да види или опипа черепа си и да определи дали има вдлъбнати места. Очите ѝ сякаш фокусираха нормално, а това беше добър знак. Вратът ѝ беше схванат, но изглежда нямаше парализирани и нефункциониращи части на тялото. Състоянието ѝ можеше да бъде далеч по-лошо, заключи тя.

В стаята не се чуваше никакъв звук. През стените долитаха обичайните шумове на жилищна сграда. През прозорците се долавяше уличното движение.

Сюзън се поразмърда. Тялото ѝ беше схванато. Интересно от колко време лежи тук.

Съсредоточи се и отвори уста да извика.

— Ей?

Чу ситни шляпащи стъпки. Вратата се отвори и Арнолд Хейз влезе в стаята.

— Аха, върнала си се в света на живите — усмихна се той. — Бях започнал да се тревожа.

Сюзън го погледна.

— Къде е синът ми?

— Искаш ли да пийнеш нещо? — попита той. — Един аспирин? Ударих те много лошо, съжалявам.

— Къде е синът ми?

Сюзън сама се изненада от властния си тон.

— На сигурно място. Засега мога да ти кажа само това. — Хейз застана в долния край на леглото. — Никак не беше подходящо да идваш тук. Положението на момчето беше доста по-добро, преди да дойдеш. Струва ми се, че разбираш какво имам предвид.

Сюзън пое дълбоко въздух и за първи път усети мириса, носещ се около Хейз. Тази странна смесица от мирис на хлороформ и гнили плодове я преследваше цял месец.

— Каква е тази миризма? — попита тя. — Диабетик ли сте?

Хейз поклати глава.

— Защо да ти разказвам неща, които ще ти помогнат да ме заловиш после? Да забравим за миризмата. Съгласна ли си?

Сюзън кимна.

— Искам да отида до тоалетната — каза тя.

Хейз седна на ръба на леглото и започна да я разглежда.

— Снимките във вестниците не те показват достатъчно добре — отбеляза той. — Много си хубава. Поразително хубава, по необикновен начин.

Сюзън отвърна на погледа му. Очите му приличаха на малки черни мъниста, толкова черни, че не можеше да различи къде свършват ирисите и започват зениците. Самите очни ябълки бяха малки и сякаш плуваха в орбитите си, вместо да ги изпълват. На пръв поглед изглеждаха мъртви и безизразни, но след миг тя долови в тях странна бдителност. Той я изучаваше. По устните му играеше лека усмивка. Кожата на лицето му беше отпусната и имаше нездрав жълтеникав цвят. Като се добави и неприятната миризма, той създаваше усещане за гнилост и разложение, изключение беше само особеният живец в очите.

— Тайнствена красота — добави той. — Не е от онази, която се набива в очи от пръв поглед.

Хейз кръстоса ръце пред гърдите си.

— Кажи ми — каза той, — получи ли розите ми?

Сюзън кимна.

— Допуснах, че са от теб.

Той се засмя.

— Двамата се знаем отдавна. Прекрасно е, че най-накрая се срещнахме.

Тя изучаваше лицето му.

— Знаеше ли, че участвам от самото начало?

Хейз се замисли за миг.

— Имаш предвид мотива с очите?

Тя мълчеше.

— Избодените очи? — попита той. — Това ли имаш предвид?

Сюзън кимна.

— Като намек за вътрешното ти око? Това ли искаш да кажеш? Като извадиш очите на човек, остава му само вътрешното зрение? Да, хрумвало ми е и на мен. Много тънък нюанс. Но всъщност се досетих едва след като видях снимките на Стюарт. Това придаде определена завършеност на цялата кампания. Усещах, че се задавате, докторе.

— Така си и мислех — каза тя. — Чувствах го.

Сюзън потръпна. Мъчително беше да мисли за това как Хейз е планирал обезобразяването на невинните момичета, само за да направи тази отпратка към ясновидството ѝ. От друга страна, може би лъжеше. Имаше вид на човек, който казва истината само в краен случай.

Хейз я изгледа още по-отблизо.

— Чувствам дарбата ти — каза той. — През кожата ти. Наистина е забележителна.

— Искам да отида до тоалетната — повтори Сюзън.

— Кажи ми — продължаваше той, — на колко години беше, когато дарбата ти се появи? Малка ли беше?

— Аз не съм от срамежливите — прекъсна го Сюзън. — Ще се изпикая върху чаршафите. Безполезно е да ме разиграваш така.

Той се усмихна.

— Точка за теб. Чакай малко.

Хейз излезе и скоро се върна с подлога. Постави я под нея и излезе, докато тя я използваше. Почука, преди да влезе отново.

— Готова ли си?

Тя кимна и извърна глава, докато Хейз измъкваше подлогата изпод нея.

— Съжалявам — каза той, — но съм леко обезпокоен. Прости ми, че съм така разсеян.

Той забеляза измъчената гримаса на лицето ѝ и повтори:

— Сигурна ли си, че не искаш аспирин?

Тя поклати глава.

Хейз отнесе подлогата. От съседното помещение долетяха звуци. Пускане на вода, отваряне на шкаф... Когато се върна, ядеше нещо от хартиена торба.

— Аз лично — отбеляза той с пълна уста — не понасям аспирин на празен стомах. Ибупрофенът е малко по-добър, но дори тогава получавам страшни киселини.

Сюзън го наблюдаваше.

— Как успя да отвлечеш Майкъл на летището? — попита тя.

Той престана да дъвче и се усмихна.

— Това беше истинско постижение. С удоволствие бих ти разказал, ако ще само за да задоволя собствения си нарцисизъм. Но засега нека си остане професионална тайна. Кажете ми — ти как ме откри тук?

Сюзън се усмихна немошно.

— Да го наречем също професионална тайна.

Хейз кимна одобрително.

— Виждам, че си нямам работа със случаен човек. Моите уважения към способностите ти. Биха могли да ни послужат и занапред.

Последва мълчание. Жертвата и похитителят размишляваха един за друг и за обстоятелствата, които ги бяха събрали заедно.

— Кажете ми — отново поде Хейз, — ти ли първа се досети за връзката с Питър Томеракия?

Сюзън поклати глава.

— Допуснах, че жертвите са свързани по някакъв начин, но всъщност Дейвид Голд откри връзката с Томеракия и събра всичко заедно.

Хейз кимна.

— Бяхте ли се досетили за връзката с Коли, когато я ликвидирах? Имам предвид фалшивия подпис?

Сюзън стисна зъби.

— Не, бяхме много далеч. Смятахме, че Стюарт е убиецът.

Хейз поклати глава.

— Трябваше да се досетя. Полицията действа толкова бавно. Лично мен тази работа страшно ме тормозеше. Мислех си, че примката е вече около врата ми. Глупаво беше от моя страна да се

притеснявам толкова. — Той погледна към Сюън. — Естествено, ти не си виновна, че се хвана на въдицата. Стюарт беше изкупителна жертва, за каквато човек може само да мечтае. Имаше мотив, възможност... освен това познаваше момичетата. Невероятно. Сякаш самата съдба ме насочваше.

Той ѝ се усмихна.

— А как успяхте да свържете Кюен с останалите момичета? — попита той. — Много се чудих за това.

Сюън въздъхна.

— Като малък Стюарт живеел близо до семейството на Дороти. Известно време вярвахме, че това е връзката между тях. И в това беше грешката ни.

— Аха, сами сте се хванали в собствената си мрежа — радостно отбеляза Хейз. — А как точно открихте госпожица Лазаръс? — попита той.

— Проверихме всички близки и познати на Селест Коли — обясни Сюън.

— Точно както и аз — кимна Хейз. — Само че вие не сте имали лице, което да търсите.

Сюън не отвърна нищо. Не ѝ се искаше да му разкрива заслугата на ясновидските си умения за разкриването на Хайме. Нещо ѝ подсказваше, че споменаването на ясновидството ѝ ще го предизвика.

— Между другото — попита той, — отгатна ли какви бяха намеренията ми онази вечер пред вратата на госпожица Лазаръс?

— Какво имаш предвид?

— Нямах намерение да я убивам. Имах нужда от заложник.

Сюън поклати глава.

— Не, това не разбрах.

— А трябваше. Тогава вече беше ясно, че най-добрата възможност за мен е да взема заложник. Особено дъщерята на такъв известен човек като Арън Лазаръс. Когато си оставил след себе си диря от трупове, всички карти са в ръцете на полицията. Но със заложник положението става друго. При наличието на заложник им се налага да се пазарят.

Сюън го наблюдаваше напрегнато.

— Не ми казвай — усмихна се той. — Знам какво си мислиш. Синът на известна ясновидка е почти толкова подходящ, колкото дъщерята на известен защитник на граждански права.

Сюзън не каза нищо.

— Е, точно това исках да кажа и аз — продължи Хейз. — Когато ме спря на вратата на Хайме, аз преразгледах възможностите си и естествено се сетих за сина ти. Ти вече беше станала герой, беше страхотно известна. Необикновената ти професия допълнително увеличаваше интереса към теб. Знаех, че ако се подходи умело към твоето момченце, то може да се превърне в нещо подобно на случая Линдбърг. — Той се засмя гордо. — Човек винаги трябва да държи в ръцете си още една карта. До този извод стигнах.

Хейз излезе за малко. Сюзън чу хладилникът да се отваря в съседното помещение. Когато се върна, той отново държеше хартиената торба. Приседна на ръба на леглото, като дъвчеше нещо. Сюзън се зачуди дали не иска да предизвика у нея глад. Гладът навярно беше част от плановете му да я сплаши и подчини. Надяваше се да не държи и Майкъл гладен.

— Ето че сега и ти си тук — въздъхна той. — А това усложнява нещата.

Хейз сложи ръка върху бедрото ѝ и кожата ѝ потръпна. Той плъзна ръка нагоре към хълбока ѝ. Сюзън се напрегна да потисне треперенето на крайниците си.

— Не се тревожи — успокои я той. — Нежният пол не ме привлича особено. Което е едно от обясненията на факта, че нито една от жертвите ми не са сексуално малтретирани... Само едно обаче.

Сюзън долови множество особени усещания, излъчвани от допира на чуждата кожа до тялото ѝ. Собственото ѝ безпокойство обаче не ѝ позволяваше да ги анализира. Той разбира се, лъжеше за някои от нещата, които казваше. Но кои точно?

— Къде е синът ми? — попита тя.

Хейз сви рамене.

— Не е тук. Вече не. Разбираш защо. — В гласа му прозвуча известен упрек.

— Искам някакво доказателство.

Не беше лесно да се пазари, докато лежи вързана и гола, но усещаше, че трябва да покаже някаква съпротива.

— Какво доказателство?

— Искам да го видя.

— Съмняваш се в думите ми?

— Разбираш какво искам да кажа.

Крайниците ѝ започваха да се тресат неудържимо, но тя не се отказваше.

Хейз се засмя.

— Виждам, че си предана майка. Кажи ми, сигурно не ти е било лесно, докато вестниците те разпъваха на кръст? Синът ти вече е достатъчно голям, за да разбере какво става.

Сюзън се замисли за миг.

— Не исках вината да се прехвърли и върху него.

— Да, вината — кимна Хейз. — Децата често са склонни да поемат вината на родителите си. В психиатрията има ли термин за това?

— Не, аз поне не знам.

— Би трябвало да има. — Хейз я изгледа отвисоко. — Наблюдавах го, докато бяхме заедно. Много чувствително дете. Чувства се отговорен за това, че се налага да страдаш в негово отсъствие. Не ми го е казал гласно, разбира се, но то се вижда.

Тези думи жегнаха силно Сюзън. Всичките ѝ мисли, свързани с пленничеството на Майкъл, никога не бяха включвали идеята, че той може да се чувства виновен в ролята си на затворник. И въпреки всичко оценяваше колко вярно е наблюдението на Хейз. От това мъката по сина ѝ стана съвсем непоносима.

— Нека да го видя — тихо каза тя. — Моля те.

Хейз сякаш потъна за миг в размисъл. Взе още нещо от хартиената торба и задъвка бавно.

— Та кажи ми — проговори отново той, — на колко години беше, когато се появи дарбата ти? Беше ли много малка?

— Искам сина си! — Думите излязоха от устата ѝ като вик.

Той престана да дъвче и я погледна.

— Искаш сина си?

Думите му звучаха странно поради хапката в устата. Тя се запита дали не се опитва да предизвика у нея отвращение, като говори с пълна уста.

Сюзън кимна, борейки се с всички сили да се овладее.

— Да.

— Колко силно искаш да го видиш? — попита Хейз.

Сюзън не отвърна нищо. Играта започва, осъзна тя. Важно беше да се покаже силна като запази поне частица достойнство, независимо какво прави той с нея. Единствената ѝ надежда беше да запази известно самообладание.

Хейз я наблюдаваше с усмивка на лицето. Отгатваше мислите ѝ, преценяваше докъде ще се простре съпротивата ѝ.

Той престана да дъвче и преглътна. Извърна се за малко и сложи нещо друго в устата си. След това се наведе бавно напред, докато лицето му се озова точно над нейното. Очите му блестяха. В този момент той ѝ заприлича на котка, която яде канарче.

Внезапно той стисна челюстта ѝ между палеца и показалеца си и я принуди да отвори уста. Лицето му се спусна още по-ниско. Тя видя как езика му се подаде, видя и нещото върху него и погнусата я разтресе като мощен земеръс.

Преди да успее да изкрещи, то падна в устата ѝ.

Тя се задави. Очите ѝ се изцъклиха. Тялото ѝ се стегна.

— Глътни го! — изръмжа Хейз. — Глътни го, чуваш ли? Глътни или ще те убия още сега!

Сюзън изгуби съзнание.

Дейвид Голд наблюдаваше Том Кастанеда, който правеше безсмислени драскулки върху бележника си с някаква стара червена химикалка. Голд забеляза, че капачката ѝ беше деформирана от постоянно гризане — жертва на дългогодишните опити на Кастанеда да откаже цигарите. Няколко отворени пакетчета дъвка върху бюрото свидетелстваха за същото.

— Аз съм виновен — заяви Голд.

— Какво? — вдигна глава Кастанеда.

— Че си позволих солови изпълнения. Показах ѝ онези неща, без да кажа на теб и на другите.

— Имаш предвид отпечатъка и бележката за откупа?

Голд кимна.

Кастанеда вдигна рамене.

— Решил си, че така ще засилиш шансовете си. Разбирам те.

В гласа му се долавяше известно неодобрение. За всеки полицай е недопустимо да работи тайно от колегите си по някаква следа. Сътрудничеството стои в основата на полицейската работа, особено когато се касае за човешки живот.

— Не съм и допускар, че брат ѝ ще вземе да я изтърве — обясняваше Голд. — И че няма да ми каже. Господи, ама и той е такъв инат.

Голд усети, че от натрупаното безсилие започва да се държи неадекватно, но не можеше да се въздържи.

— Може пък оттук да излезе нещо добро — каза Кастанеда, като подмяташе едно от пакетчетата дъвка като хокейна шайба върху попивателната. — Може би тя ще успее да открие това, което ние не успяхме.

— Ако ни каже — отбеляза Голд. — Ако въобще остане жива.

Той поклати глава.

— Трябваше да се досетя, когато ми каза, че детето е живо. Трябваше да се досетя, че е разбрала нещо повече. Хванах се за думите ѝ. Много глупаво. Хем я познавам по-добре от всички наоколо.

— Не се тормози толкова — неубедително каза Кастанеда.

— Твърде лично съм свързан с този случай — продължи Голд. — Трябваше да се откажа по-рано от него. Това момче ми е като син. Участието ми в случая е грешка.

Кастанеда не каза нищо. В думите на Голд имаше прекалено много истина, за да се опитва да му противоречи. Напоследък не беше на себе си. Кастанеда не беше виждал колегата си толкова разстроен.

Телефонът иззвъня.

— Да — каза Кастанеда в слушалката. След миг я подаде на Голд. — За теб е.

Голд пое телефона. Обаждаше се един от полицаите в жилището на Съюзън. Бяха разговаряли с Куентин след излизането на Голд.

— Нещо ново? — попита Голд.

— Не желае да каже. — Полицаят звучеше уморено.

— След няколко минути съм там — изръмжа Голд. — Ще видя какво мога да направя. Намерихте ли колата й?

Целият почервеня, докато слушаше отговора.

Кастанеда го изгледа с повдигнати вежди.

— Не сте ли? — изрева Голд в слушалката. — Защо, по дяволите, не сте?

Заслуша се за миг, после отново изрева.

— Направете го веднага, още сега, за бога! — Той тресна слушалката и погледна Кастанеда. — Не са пуснали бюлетин за издирване на автомобила й — каза той.

Кастанеда го изгледа безучастно.

— Не си ли им казал да го направят?

Голд се намръщи.

— Мислех, че съм им казал. Сигурно съм забравил. А пък те не са се сетили сами. Дявол да го вземе. Ненапразно политиците постоянно ни обвиняват, че не си вършим работата както трябва.

Голд се изниза от кабинета, без да каже нищо повече. Кастанеда бавно извади ментова дъвка от едно пакетче и се заигра с обвивката.

— Твърде лично бил свързан — измърмори той, загледан в пушилката, който беше вдигнал Голд при гневното си излизане.

Сюзън се събуди с невероятно главоболие.

Чувстваше се дезориентирана. През целия си живот не беше губила съзнание повече от един-два пъти. А сега, в ръцете на Арнолд Хейз, за два дни ѝ се беше случило два пъти. Първия път от удар, а след това от преживяния шок.

Ставите ѝ бяха схванати. Тялото я болеше. През стомаха ѝ на бавни вълни минаваха болезнени спазми. Сети се, че навярно е обезводнена.

Хейз влезе в стаята с голяма чаша с вода и сламка.

— Сигурно си жадна — каза той. — Изпий това.

Тя започна да пие жадно. От първите глътки течност спазмите в стомаха ѝ се влошиха, но тя почувства известен прилив на сили.

— Това е любимата чаша на сина ти — поясни Хейз.

Сюзън разгледа чашата. Лицето на Скоти Пипън се ухили насреща ѝ.

— Може да му разреши да си я вземе у дома за спомен — допълни той.

Сюзън усети колко е гладна. Усещането се появи като пулсиращо чувство на объркване в главата ѝ. Стаята сякаш бавно започна да се отдалечава. Беше изгубила повече сили, отколкото си мислеше.

Хейз остави чашата настрана и я изгледа отгоре.

— Докъде бяхме стигнали? — попита той. — А, да. На колко години беше, когато се появи дарбата ти?

Сюзън мълча дълго, преди да отговори.

— На десет.

— На десет! — Хейз повдигна вежди. — Толкова малка! Сигурно си се чувствала много странно.

Сюзън остави погледа ѝ да се плъзне покрай лицето му към ъглите на стаята, към тавана. Трябваше да положи специални усилия, за да задържи образа пред очите си ясен.

— Тогава много неща ми се струваха странни — каза тя. — Ясновидството ме притесняваше по-малко от някои други неща.

— Кои например?

— Смъртта на родителите ми. Положението ми на сираче. — Тя се замисли малко. — После пубертета.

Той кимна, без да престава да я изучава. Изглеждаше толкова уязвима и беззащитна в голотата си. Но той усещаше здравината на характера ѝ. През последните няколко седмици постоянно усещаше присъствието ѝ. Тя беше личност, с която не можеш да не се съобразяваш.

— Кажи ми — отново попита той, — как повлия това на брака ти?

— Не разбирам въпроса.

— Как приемаше мъжът ти факта, че можеш да виждаш неща, които той не може? Че знаеш толкова много неща. Лични, тайни неща.

Сюзън се усмихна печално.

— Проблемът не беше в това. Проблемите в брака ни нямаха нищо общо с моето ясновидство.

— Аха — кимна Хейз. — Значи мъжете въобще — това навярно е меч с две остриета. Сигурно ги караш да се чувстват неловко. Имам предвид дарбата ти. От друга страна, един истински мъж би трябвало да се вълнува още повече от това. Да се възбужда. Не съм ли прав?

Сюзън го усещаше накъде бие. Беше ловък, но след немалкото години стаж като психиатър Сюзън беше вещ манипулатор.

— В известен смисъл — отвърна тя с неутрален тон.

— А! — възкликна той. — Каква откровеност. Знаех си, че си жена с характер. Виждам, че ще трябва да внимавам, когато съм покрай теб.

Той скръсти ръце. Както беше седнал на ръба на леглото, прилича малко на лекар, отбеляза Сюзън.

— А като психиатър — продължи той — сигурно имаш много предимства. Допускам, че намиращ отговорите доста по-бързо от другите психиатри.

Тя вдигна очи нагоре към неговите.

— Понякога.

— Понякога ли?

— Похватите, които изучаваме, ни дават най-важните отговори — обясни тя. — А има някои тайни, които остават скрити и за нас. Съзнанието не е чак толкова прозрачно.

— Много си скромна — отбеляза той. — Това е добро качество. Но не бива да прекаляваш с него. — Той се надвеси над нея. — Кажими. Можеш ли да отгатнеш какво си мисля в момента? Точно сега?

Лицето му се наведе ниско над нейното и закри цялата стая. Дребните очички се намираха на няколко сантиметра от нейните. Миризмата му я заля изцяло.

Той докосна вързаната ѝ ръка. В съзнанието ѝ се появи тънък процеп светлина, който започна бавно да се разширява. Тя не сваляше очи от неговите, усещайки, че това е моментът да му окаже нужната съпротива. Виждаше беше всичко, и чрез вътрешното си око, и при психиатричната си практика. Едва ли имаше кошмар, който да не познава.

Лъчът светлина в съзнанието ѝ се разширяваше. Слънчев ден, дете... Пясъчна площадка с червено камионче. Детето се усмихва, над него пада нечия сянка...

На Сюзън дъхът ѝ спря, когато видя това, което той искаше да я накара да види. Опитваше се с всички сили да не отмества очите си от неговите, но накрая отвърна поглед.

Хейз се усмихна.

— Е, сега вече ме убеди, докторе. Казват, че ясновидството било шарлатания, но на теб ти вярвам.

Сюзън не беше повръщала от началото на бременността си. Сега обаче изпитваше силна нужда да повърне. Все пак успя някак да се удържи.

Той се изправи и застана в долния край на леглото.

— Да поговорим за бъдещето — каза Хейз. — Както вече казах, синът на известна ясновидка се равнява приблизително на дъщерята на прочут борец за човешки права. При условие, разбира се, че цялата история се представи в съответната светлина.

Сюзън го слушаше внимателно. Именно това беше моментът, който очакваше.

Той я потупа бащински по ръката.

— Желаната развръзка е очевидна — заговори той. — Синът ти е върнат у дома. В замяна аз се връщам към собствения си бизнес, свободен човек без страх от екстрадиране и репресии. Разследването на смъртта на Питър Томеракия е забравено. Убийствата на момичетата са прочетена книга, приключена и също забравена.

Госпожица Лазаръс е в безопасност и това е най-важното. Такъв е моят план. План, удовлетворяващ всички страни.

Сюзън кимна, успокоена от споменаването на Майкъл.

— Проблемът сега е, че при мен е не само синът, но и майката — продължи Хейз. — Няма на кого да предам прекрасното ти синче. Няма на кого да изпратя искането за откуп. Необичайно развитие на нещата, но така е в действителност. Разбираш, нали?

Сюзън се замисли за миг.

— Защо не пуснеш Майкъл — попита тя — и не задържиш мен?

Хейз се засмя съжалително.

— Храбра молба на една майка — заяви той. — Покъртителна история, нали? Но няма да стане, докторе. В момента у мен е детето на Линдбърг и това е най-сензационната история в целия град. Полицията ще направи всичко, за да спаси момчето. Ще платят, колкото поискам. Но ти си просто жена. Като нищо ще ме оставят да те убия, ако решат, че така имат шанс да ме вкарат в съда.

Сюзън разбираше истината в думите му. Не можеше да не им обърне внимание, защото те показваха, че Хейз наистина има полза от това да държи Майкъл жив.

— Какво смяташ да правиш? — попита тя.

— Ти какво предлагаш?

Сюзън полагаше неимоверни усилия да накара съзнанието си да работи нормално. Тревогата за Майкъл обаче й пречеше.

— Не знам — промълви тя накрая.

— Ами мога да действам от сегашното си положение, при което и двамата сте в ръцете ми — предложи Хейз. — От това също става добра история. Не чак толкова сензационна колкото случаят Линдбърг, но все пак доста добра.

Сюзън мълчеше.

А може да убие и двама ни, отбеляза тя мислено.

— А, не — прекъсна я Хейз. — Знам какво си мислиш. Не, докторе. Заложник ще ми трябва. Не съм толкова безумен, че да си помисля, че след всичко, което се случи, мога ей така да си тръгна. Не, няма да го направя, защото няма да имам какво да разменям.

Той замълча и я остави да помисли.

— А за какво ми е малко момченце — попита той — без майка, на която да го върна?

Логиката му беше безупречна. Но Сюзън продължаваше да не разбира накъде точно бие.

— Къде е синът ми? — попита тя със сълзи в очите.

Хейз кимна одобрително.

— Нали разбираш какво говоря? — попита той. — Това е истинската история, Сюзън. Ти и твоето момче. Всички искат да видят каква ще е крайната развръзка. Не мога да разочаровам хората. — Той се усмихна. — А Майкъл е такова сладко момченце. Сигурно много се гордееш с него. Толкова мило и умно. През последните дни той повдигаше духа ми по-често, отколкото аз неговия.

Сълзите на Сюзън потекоха по бузите. Толкова ѝ се искаше да направи или каже нещо умно. Но обичта ѝ към Майкъл изместваше всичко останало в съзнанието ѝ.

— Къде е той? — едва изрече тя. — Искам да го видя.

— Невъзможно — отвърна Хейз. — Би трябвало да го знаеш. Но съм ти донесъл нещо за твое успокоение.

Той се изправи, отиде до кухнята и се върна. Показа ѝ голям лист от скицник.

— Виждаш ли добре на тази светлина? — попита той.

Сюзън с мъка надигна глава от възглавницата. Хейз държеше рисунка, направена с цветни моливи. На рисунката се виждаше жена, хванала за ръка дете. В дъното, на фона на градски пейзаж, се виждаше високо здание. Сюзън моментално позна, че рисунката е на Майкъл. Щрихите бяха детски, но изпълнени с въображение и силен копнеж, сякаш детето искаше да изкаже повече неща, отколкото бяха силите му.

Зданието явно беше нейната кооперация; градският пейзаж включваше мрачния силует на Джон Ханкок Билдинг, което се стесняваше нагоре и преминаваше в двете прочути антени на върха. Жената беше Сюзън, както се виждаше по късата пола и тъмнокафява коса. Колкото и изненадващо да беше, Майкъл беше успял да улови нещо в позата, което беше поразително вярно. Някаква кротост, която смекчаваше авторитетния ѝ майчински вид.

Очите ѝ се изпълниха със сълзи. Ръцете ѝ се заизвиваха във въздетата, стремейки се да докоснат хартията.

— Погледни подписа — рече Хейз.

В долния край на листа беше написано МАЙКЪЛ, наред със загадъчната фраза ДЕЙЛИ ДО ЛОБИ ДЕМС.

— Какво означава това? — попита Сюзън.

— Това е заглавието на днешния „Сън Таймс“ — обясни Хейз.

Сюзън схвана. Ясно си личеше, че почеркът е на Майкъл. По този начин Хейз ѝ доказваше, че поне днес синът ѝ е жив.

— Моля — примоли се тя. — Нека да я докосна.

Хейз се приближи до нея. Остави я да стисне рисунката с трепереца ръка.

— Както виждаш — отбеляза той, — изобретателността ми работи за теб. Не се опитвам да улеснявам себе си, като измъчвам теб. Давам ти доказателство, че синът ти е жив.

— Благодаря. — Гласът ѝ беше съвсем тих.

— Сега ти трябва да ми помогнеш — каза Хейз.

— Как?

Той я изгледа продължително и бавно.

— Ще те оставя да си помислиш малко по този въпрос — каза той.

Хейз издърпа листа от ръката ѝ и излезе от стаята.

Вестникът лежеше непрочетен на бюрото пред Дейвид Голд, който седеше в малкия си кабинет между кухнята и гаража. Бюрото беше купено на разпродажба на употребявани мебели. Дървеният въртящ се стол, чиято стойка проявяваше собствен характер, беше купен от Гудуил Индъстрис през първата година на брака му. Металната библиотечка беше сглобил сам. Единствената украса по стените беше годишният календар на Чикагския симфоничен оркестър. На цветната снимка се виждаше секцията на струнните инструменти. На преден план беше Каръл, заедно с още няколко други музиканти. Голд никога не обръщаше на друга страница, а лепеше месеците един по един под същата картинка.

Голд се беше прибрал у дома, за да помисли половин час на спокойствие. Дотук не се справяше особено добре. Чуваше как дъщерите му се карат в кухнята. Джоузи, по-голямата, заяждаше Алиса за нещо в училище.

Понякога си мислеше, че би било по-добре момичетата да учат в различни училища. Нещо не можеха да си поделят приятелите. С навлизането в пубертета съперничеството между двете все повече се ожесточаваше. Често се случваше Голд да се прибере у дома изтощен от работа и да седне да вечеря във взривоопасна обстановка, която Каръл, също изморена след репетициите през деня, напразно се опитваше да умири. Дейвид подозираше, че кавгите на момичетата имат за цел главно да привлекат вниманието на вечно заетата им майка. Не знаеше как да заглади нещата, понеже неговите опити да се намеси обикновено ги караха да се нахвърлят с дружни сили срещу него.

Ще се наложи да изчакам, докато пораснат, казваше си той. В края на краищата Голд беше само полицай, а не психолог.

Сюзън се оправяше доста добре с тях. Всеки път, когато идваше на вечеря или само за малко, те се превръщаха в същински ангелчета. Показваха й стаите си, хвалеха се с работата си в училище, разказваха й за гаджетата си по един съвършено цивилизован и възпитан начин.

Дори се надпреварваха да се държат колкото се може по-добре, за да ѝ направят впечатление.

Слава богу, че Каръл не беше ревнива. Тя се шегуваше със Сюзън за това, как успява да изкара най-доброто от тях.

— Не можеш ли да ги вземеш при теб за лятото например? — питаше тя, а Сюзън отговаряше тактично:

— Примерното им поведение ще се изпари моментално, ако аз поема грижата за тях.

Каръл харесваше Сюзън. Като момиче от еврейски произход, отраснало цял живот заедно с други еврейчета, Каръл намираще Сюзън за очарователна и дори екзотична личност. Както и самият Дейвид, Каръл виждаше у Сюзън нещо еврейско, някаква печал, някакво усещане за изгнание и обреченост. Това усещане се съчетаваше по особен начин с очевидно нееврейския вид на Сюзън, с нейния презвитериански произход, с роднините ѝ на село. Често се случваше Голд да ги гледа двете заедно и да се чувства така, сякаш две еврейки от съвсем различни породи присъстват в живота му — едната позната и разбираема, другата странна и необичайна. Интересно, но никога, преди да се запознае със Сюзън не му беше хрумвало да посети Светите земи. Едва след това установи как често уж на шега споменава, че биха могли да ги посетят заедно. Макар да не разбираше защо, идеята го озадачаваше. Чувстваше, че дори в ясновидството на Сюзън има нещо еврейско. Никога не ѝ го беше казвал, самият той не беше се замислял дълбоко над това, но то беше част от очарованието ѝ — дарбата, която тя не искаше, вътрешното око, от което с радост би се лишила, ако можеше да избира.

Веднъж, в момент на слабост, Сюзън му беше признала, че дарбата ѝ я свързва с твърде възвишени и духовни неща, макар тогава да не беше пожелала да се разпростре по-подробно. Голд остана изненадан, защото Сюзън поначало беше доста скептична по тези въпроси. Вярата противоречеше на самата ѝ същност, на разбиранията ѝ, но въпреки това тя ѝ беше отделила една ниша в душата си — като чуждо тяло, от което нямаше сърце да се освободи.

Момичетата се караха все по-силно и Голд се надигна от стола, за да им се скара да не вдигат толкова шум. В този момент телефонът иззвъня и го спря в крачка.

— Голд слуша.

— Инспектор Голд? Обажда се Пит Хуарес. Помните ли ме? От пътнотранспортния отдел?

— Пит! Разбира се. Как си?

— Нали бяхте пуснали за издирване една Тойота модел 93-та година? Намерих я.

— Вече? Браво. Къде е?

— Наблизо е. На десетина минути от офиса ви.

— Какъв е адресът?

Голд го записа набързо върху някакво листче.

— Да дойда ли да ви взема? — попита Хуарес.

— Ще се видим направо там.

Голд прибра листчето и се изниза от къщи, без да се обади на дъщерите си.

Мина доста време. Сюзън беше изнемощяла от глад, а мислите не ѝ даваха нито секунда покой. Последните няколко часа бяха изпълнени с тишина, която издаваше, че е нощно време. През процепите на прозорците вече прозираше светлина. Значи беше сутрин.

Вратата се отвори и Арнолд Хейз влезе в стаята.

— Гладна ли си? — попита той.

Сюзън не каза нищо. Питаше се дали това не са последните ѝ мигове живот. Уверена беше, че ако Хейз реши да убие двамата, най-напред щеше да убие нея. Майкъл все още му беше нужен.

Хейз застана до леглото и я изгледа отгоре. Той отгатна мислите ѝ.

— Престани да се тревожиш — каза той. — Всичко се развива според плана ми. В момента преговарят за теб. Само протакат, разбира се. Искат да открият къде съм. Детска работа. Но човек трябва да им позволи да запазят известно достойнство.

Хейз огледа голото тяло на Сюзън.

— Ходи ли ти се до тоалетната? — попита той.

Тя поклати глава. След това ѝ се прииска да беше казала да. Всяко взаимодействие между нея и Хейз укрепваше връзката между тях, колкото и крехка да беше тя. А това увеличаваше шансовете ѝ за живот.

— Необходимо ли е да лежа тук така? — попита тя.

— Имаш предвид гола ли? — попита той.

Тя кимна.

— Боя се, че да — отвърна той. — Предпазна мярка.

— А Майкъл? — поинтересува се Сюзън. — И той ли лежи вързан по този начин?

За миг Сюзън си представи кошмарната картина на Майкъл, вързан гол на непознато място. Едва се сдържа да не изхлипа от ужас.

— Напротив — отвърна Хейз. — Той е напълно облечен и си играе с доста скъпа колекция видео игри. Мога да добавя само, че

мястото е доста далече отгук. Виждаш ли как идването ти развали плановете ми — усмихна се той. — Когато всичко приключи, ще трябва да ти представя сметката — квартира, закуски, печени картофи...

— Ти си му правил печен картоф?

Сюзън не можа да потисне нотката на признателност в гласа си.

— Определено. С парченца бекон, сирене, сметана — всички глезотии. — Хейз се засмя. — Направо се скъсах от работа.

Въпреки положението си, Сюзън се почувства успокоена от думите му. По някакъв начин той се беше постарал да угоди на Майкъл. У Хейз имаше и нещо човешко.

— Благодаря — каза тя.

— О, няма нищо — отвърна той. — А сега да се върнем към деловите въпроси. Докато ти спеше, аз имах достатъчно време да помисля и реших какво ще предприема по-нататък. Ще пусна теб и ще задържа момчето.

Сюзън не изпита никакво облекчение при тези думи. Струваше й се, че докато и тя е пленница на Хейз, двамата с Майкъл са по някакъв начин свързани. Ако Хейз я пусне да си върви, тя щеше да се върне към предишното кошмарно отчуждение от света, което вече беше преживяла.

— А защо не пуснеш Майкъл и не задържиш мен? — отчаяно предложи тя.

Хейз поклати глава.

— Боя се, че изтощението и гладът са размътили мозъка ти. Вече обсъдихме тази възможност. Не помниш ли? Едно дете струва повече от десетина възрастни.

Сюзън се отпусна на леглото.

— Да, прав си.

— Добре. С твоето освобождаване ще постигна няколко цели наведнъж. Ще демонстрирам например доброто си отношение към властите. Това ще им покаже, че наистина желая да преговарям за свободата си и ще ги принуди да приемат идеята за споразумение много по-сериозно. Особено когато журналистите научат, че си била освободена невредима.

Сюзън го изгледа. Не можеше да отрече правилността на логиката му.

— И второ — продължи Хейз, — като те освободя, ще си спечеля съюзник отвън. Ти ще знаеш, че момчето е у мен. Вече знаеш какви са целите ми — свобода и сигурно място в замяна на сина ти. Ти, разбира се, ще бъдеш най-мотивирана желанието ми да бъде удовлетворено и ще направиш всичко необходимо, за да накараш полицията и ФБР да спазят обещанията си.

Сюзън не знаеше какво да отговори.

— Мога да наложя условия, които да увеличат шансовете за успех на плановете ми — добави той. — Например, когато вече си на свобода, ще преговарям само с теб. Всички уговорки ще бъдат правени чрез теб. Накрая момчето ще бъде предадено лично на теб, на сигурно място и при условия, определени от теб. Следиш ли мисълта ми?

Сюзън кимна.

— Освен това така ще мога да следя дали спазваш своята страна от уговорката ни — поясни той. — Съмняваш ли се?

Тя поклати глава. Отдавна беше престанала да подценява Хейз. Щом беше успял да отмъкне сина ѝ под носа на стотици свидетели и екипа на цяла авиокомпания, значи можеше да направи каквото си пожелае.

Хейз извади малка спринцовка от някаква торба.

— Какво е това? — попита Сюзън.

— Няма нищо по-хубаво от настоящето — рече той и забодде иглата в тапата на малко шишенце, пълно с безцветна течност.

Дейвид Голд караше по улиците, без да обръща никакво внимание на поледицата или на плътно паркираните от двете страни коли. Когато стигна до един знак стоп, той включи сирената и мина, без да спира. Денят беше типичен за късната зима, със слънце, което напича по покривите, но не може да разтопи заледените улици, защото високите сгради ги засенчват. Покрай бордюрите имаше мръсни купчини сняг, остатъци от обилния снеговалеж.

Голд спря със звучно скърцане на спирачки на една тясна уличка сред стари тухлени сгради. Кварталът видимо беше западнал през последните двайсетина години. Надрасканите стени говореха за присъствието на улични банди, а изпуснатите гуми на някои от паркираните коли — за всеобщ упадък.

Сред паркираните коли имаше и една полицейска с мигаща лампа. Пит Хуарес стоеше до нея. На студа дъхът излизаше от устата му като пара.

— Пит — здрависа се с него Голд. — Благодаря ти, че се обади.

Хуарес посочи зелената тойота, паркирана на втори ред зад друга кола близо до ъгъла. Голд моментално позна номера, 3X3 Y4F.

— Вратата е отключена — отбеляза той, — което не е препоръчително в този квартал. Сигурно е бързала.

Голд дръпна вратата и седна на предната седалка. Дългите му крака се сгърчиха на издърпаната напред седалка, но той не я дръпна назад. Кой знае, възможно беше колата да е вече веществено доказателство за разследване.

— Ключовете ги няма — отбеляза той.

Хуарес кимна и хвърли поглед по редицата паркирани коли.

— Добре, че не е намерила по-добро място да паркира. Така я открихме много по-лесно.

Тойотата беше замръзнала здраво. Дъхът на Голд вече замръзваше по вътрешната страна на предното стъкло. На този студ беше трудно да се прецени от колко време колата стои там.

Голд се върна в собствената си кола и се обади по радиостанцията.

— Обажда се Голд — каза той на диспечера. — Намерихме зелената тойота. Свържете ме с отдел „Убийства“. Вероятно ще си имаме работа със заложници. Трябват ми няколко екипа, които да тръгнат от врата на врата.

След като свърши с радиостанцията той се върна при колата на Съюзън. Огледа внимателно шофьорското място, после съседната седалка.

— По дяволите — измърмори той.

Реши да отвори жабката, която се оказа незаклучена. Вътре имаше кутия с течност за размразяване на ключалки, книжката с инструкции за колата и чифт кожени ръкавици, които той моментално позна.

Тъкмо се готвеше да излезе навън, когато забеляза пепелника. Беше затворен. Съюзън не пушеше от години. Доколкото му беше известно, никой не беше пушил в този кола. Въпреки всичко го отвори.

Вътре имаше смачкана бележка, написана с молив. Голд я извади и я разгледа.

На бележката пишеше: „Апартамент С. 11485“.

Голд удари главата си в рамката на вратата и се облегна назад.

— По дяволите.

Пит Хуарес наблюдаваше сцената мълчаливо. Голд разтриваше главата си и разглеждаше печалните стари сгради от двете страни на улицата.

— Ела с мен — каза той.

— Нали повика подкрепления?

— Няма да чакаме подкрепленията — отсече Голд и извади оръжието си. — Да вървим.

— Какво ще ми слагаш? — попита Сюзън.

— Натриев амитал^[1] — отвърна тихо Хейз. — Двеста и петдесет милиграма. Ти си дребничка, би трябвало да ти е достатъчно.

Сюзън не можеше да отрече, че изборът му е хуманен. Натриевият амитал, венозно или мускулно, е достатъчно силен, за да укроти буйстващ пациент, но няма никакви странични ефекти. След няколко часа щеше да се събуди със световъртеж и вероятно главоболие.

Хейз се приближи.

— Бъди послушна. Няма да те заболи.

На Сюзън ѝ хрумна, че последното ѝ усещане на този свят е може би тази инжекция, направена от престъпника, който я омайваше с лъжи, че само ще я приспи. Спринцовката може би съдържаше доста по-голяма доза натриев амитал, която би могла да доведе до потискане на дишането и смърт. Или пък съвсем друго, доста по-смъртоносно вещество, например цианид.

Той разтри ръката ѝ със спирт. Лявата му длан стисна мишницата ѝ.

— Много добре — каза той. — Имаш хубави вени.

Докосването на неговите пръсти изпрати през цялото ѝ тяло тревожен сигнал. Тя осъзна, че опасността идва от другаде.

Нежният пол не ме привлича особено.

Мислите ѝ литнаха към Майкъл. След по-малко от минута тя щеше да лежи в безсъзнание, напълно неспособна да помогне на сина си. Прониза я мисълта, че Майкъл го грози опасност, може би по-лоша от смъртта.

— Почакай — спря го тя.

Хейз я погледна със спринцовка в ръката.

— Не го прави — каза тя.

— Какво искаш да кажеш? — попита той.

— Моля те.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Моля те... пощади го. Направи ми това добро.

Хейз беше заинтригуван.

— Какво значи това?

Тя въздъхна.

— Знаеш какво значи.

Хейз се колебаеше, докато я гледаше как плаче. След това бавно докосна с пръст една от сълзите ѝ. Вдигна мокрия си пръст до устата и го облиза замислено.

— Да допуснем, че знам какво искаш да кажеш — каза той. — Какво предлагаш?

— Можеш да вземеш мен — промълви Сюзън. — Нали каза, че ме намираш привлекателна?

Отчаяното ѝ решение заинтригува Хейз. Той докосна зърното на гърдата ѝ с мокрия си пръст. Кожата ѝ изтръпна при неговото докосване.

— Отново опити за заместване? — попита той. — Взemi мен вместо него? Така ли?

Сюзън кимна, сълзите продължаваха да текат по бузите ѝ.

— Молба на една храбра майка — промърмори той.

— Моля те!

Тя дишаше тежко. Той виждаше едновременно отвращението ѝ и решителността да го преодолее.

— Нали чу какво ти казах преди — напомни ѝ Хейз.

— И все пак — настояваше тя. След това в пристъп на крайно отчаяние добави: — Аз мога... мога да направя разни неща за теб.

Хейз продължи да я гледа известно време. После се изправи и остави спринцовката настрана. Върна се при нея. Въпреки невчесаната коса, тя изглеждаше много хубава гола. Малките ѝ, добре оформени крака, плоския корем, фините кости и твърдите малки гърди. Още докато я разсъбличаше, той беше забелязал, че прилича на момиченце. Но във вида ѝ имаше и нещо много женствено, много майчинско.

— Е, добре — съгласи се Хейз.

Той седна до нея. Тя трепереше. Наведе се и целуна ходилото ѝ.

— Имаш хубави пръсти — отбеляза той, изправи се, като държеше двата ѝ глезена. Стисна ги лекичко. Разгледа краката ѝ, вързани широко разтворени.

— Секси ясновидката.

Прокара пръст по вътрешната страна на бедрото ѝ. Когато стигна до горе, той нежно погали космите между краката ѝ.

— Не ти ли се ходи до тоалетната? Отдавна не си ходила.

Тя не отвърна нищо.

Той откри клитора ѝ и го погали.

— Това е номер едно, нали? — попита той. — Само мъничко?

За момент той си поигра с клитора ѝ. След това натисна с пръст по-надолу. Тя го усети, че се възбужда.

— Оттук е излязло твоето момченце — каза той и разтвори срамните устни. — *Inter urinas et faeces nascimur.*

Хейз вдигна пръст към устните си и го опита, сякаш беше вино, предложено от келнер в ресторант. После отново го постави между краката ѝ и натисна рязко. Тя почувства остра болка.

Хейз спря за миг с преценяваща усмивка на лицето.

— Майката вместо сина — каза той. — Това нямаше ли го някъде в Крафт-Ебинг? Или в Хавелок Елис?

Той разкопча колана си. Панталоните му се смъкнаха. Миризмата му стана съвсем непоносима, когато се откри по-голяма част от кожата му.

— Оттам е излязло, нали? — попита той, без да престава да я изучава. — Хубавото малко момченце...

Долните му гащи също се смъкнаха. Сюзън видя малкия пенис между краката му.

Изведнъж почувства острия му поглед. Навярно беше забелязал, че го гледа. Във всеки случай намеренията му се промениха.

— Не — отсече той. — Няма да стане.

Тя почувства отвращението му към женските полови органи. И без това подозираше, че досега само я е дразнил. Отблъсквайки я, той искаше да я накара да помисли за действителните му намерения.

— *Вий, що пристъпвате тоз праг, надежда всяка оставете.*

Той се готвеше да се обърне и да си замине. Отчаяна, Сюзън се напрягаше да измисли нещо, с което да го задържи.

Докато той се навеждаше да вдигне долните си гащи, на помощ ѝ се притече един глас.

Гласът не беше нейният.

— Сънливко — каза тя.

Хейз я погледна.

— Какво каза?

— Сънливко. Сърдитко. Кое джудже си днес?

Гласът звучеше знаещо, присмехулно. Тя видя жена, която къпе малко момченце. Жената се усмихваше.

— Какво?

Хейз пребледня.

— Сънливко. Сърдитко.

Жената мушна ръка между краката на момченцето. Сюзън гледаше нагоре право в Хейз. Усещаше усмивката на онази жена върху собствените си устни.

— Да не би днес да си Срамежливко? Ще ти викам Срамежливко.

Този път Хейз се разтрепери.

— Кучка — изсъска той. — Мръсна кучка.

Той сложи ръка между краката ѝ.

— Може би все пак ще се наложи да ти дам добър урок — закани се той.

Сюзън разбираше, че е извоювала победа над него. Но той също го знаеше. Само заради това можеше да я убие. А след това вече нямаше да има кой да му попречи да се гаври с Майкъл.

— Ето, така ще се почувства и той — извика Хейз и пъкна пръста си в нея. — Точно това, което усещаш ти сега.

Пръстът му се заби по-дълбоко.

— Боли ли? — попита той.

Той усещаше паниката ѝ. Усмихваше се. Погледна надолу към пениса си, който вече стърчеше изправен в ерекция.

— Много добре — каза той. — Успя да ме убедиш. Само че ще трябва да те обърнем по корем, нали така?

Той се зае да развързва ръката ѝ. Сюзън лежеше неподвижно, от очите ѝ бликаха сълзи.

— Моля те — проплака тя.

Хейз поклати глава.

— Страхувам се, че е вече твърде късно. Не трябваше да ме предизвикваш.

Възелът се развърза. Пръстите му трепереха от възбуда.

— Хубавото момиче е като музика... — Той се пресегна и хвана китката ѝ. — Само секунда още...

В този миг ръката ѝ се стрелна напред с щръкнал палец. Преди той да реагира, палецът ѝ влезе в окото му, разкъса връзките и извади очната ябълка.

Той изкрещя. Двете му ръце се вдигнаха към лицето.

— Кучка!

Хейз инстинктивно се дръпна назад с ръце върху очите. През пръстите му течеше кръв.

— Кучка...

В този момент гласът му звучеше странно по детски, като на момченце, което са ударили в лицето. Хейз се стовари с цяла тежест върху тялото на Сюзън.

— Е, сега вече си го изпроси — каза той. — Сега вече си го изпроси.

Той протегна треперещи ръце към гърлото ѝ. Пръстите му преминаха върху гърдите ѝ, оставяйки навсякъде кървави следи.

Сюзън се мятеше насам и натам, коленете ѝ отчаяно блъскаха тялото му. Но възетата я държаха прекалено здраво, за да може да му направи нещо. По корема ѝ тупаха горещи капки кръв, докато той се придвижваше все по-нагоре. Хейз дишаше тежко.

— И него уби — изрева той. — Безценното ти синче...

Хейз посегна към лицето ѝ. Дългите му нокти одраскаха бузата ѝ. Яростта и болката го правеха неточен, но тя знаеше, че е по-силен. След миг щеше да я надвие окончателно.

— Кучка!

Ръката му напипа гърлото ѝ и се склочи около него. Той я разтърси и заудря главата ѝ във възглавницата. Беше изненадващо силен.

Замаяна от ударите по главата, Сюзън виждаше две фигури, надвиснали като призраци над главата ѝ. Усети как под силната му хватка започва да губи съзнание. Като хваната в лапите на хищник плячка, тялото ѝ започваше да се отпуска.

Не! С огромна мъка тя проясни съзнанието си и се сети, че едната ѝ ръка е свободна. Напипа шийната му артерия и я притисна с всичка сила. Хейз усети какво смята да направи и се опита да сграбчи китката ѝ. Но закъсня.

Беше виждала как става само веднъж в живота си, от един разпоредител в държавна болница. Продължителният натиск на

артерия каротис може да предизвика епилептичен пристъп. Твърде жесток начин за обезвреждане на буйстващи пациенти. Преди години се прилагал масово от разпоредителите в психиатрични клиники, когато нямало време да се чака усмирителна риза. Днес за това вкарваха в затвора.

Мускулите на Хейз губеха тонус. Сюзън стисна още по-силно. Той я изгледа продължително с омраза и безпомощност, от изваденото му око капеше кръв.

Тогава започна гърчът и той се затресе в конвулсии. Стовари се върху нея, а ръцете му се свиваха на спазми.

Тя го избута от себе си и се протегна да развърже и другата си ръка. Хейз се просна на пода, дишайки шумно на пристъпи. Вече можеше да не страхува от него.

Нужно ѝ беше страшно много време да разхлаби възела. Ръцете ѝ ужасно трепереха. Счупи един нокът, но накрая въжето се развърза.

Развърза и краката си и се свлече от леглото. Опита се да се изправи, но краката отказаха да я задържат. Тя се просна на пода до Хейз и с всички сили се напрегна да овладее краката си. Едва се осмели да погледне в лявото му око. Очната ябълка беше изскочила странно навън от орбитата, черният, подобен на камъче ирис се виждаше изпод струящата по бузата му кръв.

Накрая успя да се изправи и се замъкна до вратата.

Отвори я и влезе в кухнята. Старите шкафове бяха покрити с хиляди пластове бяла боя. Някои имаха стъкла, зад които се виждаха празни полици.

Пред себе си видя две врати. И в двете имаше ключове в ключалките. Опита първата. Оказа се, че води навън. Погледна наляво и надясно. Там имаше стълбище и малък асансьор.

Затвори я и опита другата врата. Зад нея се показва Майкъл, завързан за ръцете и краката на малко легло, с огромно парче изолирбанд на устата.

Забравила, че е чисто гола, Сюзън се втурна към него.

— Всичко е наред — почти изкрещя тя. — Всичко е наред, скъпи.

Сюзън го притисна силно. После се зае да развързва възлите. Поколеба се дали да махне лепенката от устата му, защото щеше да му причини болка.

— Толкова ми беше мъчно за теб — изплака тя. — Толкова ми беше мъчно.

Ръцете му се освободиха. Той уви ръчички около врата ѝ и я притисна силно.

— Съкровището ми — каза тя. — Скъпият ми Майкъл.

Никак не ѝ беше лесно да го пусне, за да освободи и краката му. Лицето му беше бледо и по него се виждаха засъхнали следи от сълзи.

— Всичко е наред вече — повтори тя. — Всичко ще се оправи. Още сега се махаме оттук.

Краката му се освободиха и той се сгуши в ръцете ѝ. Сюзън почувства как вътре в нея се надига нещо странно, което расте като пукнатина в язовирна стена. Надигаше се отдалеч, от дълго време, бавно, но сега щеше да достигне върха си. Уплашена, тя го потисна и прегърна сина си още по-здраво.

Зае се внимателно да махне лепенката от устата на детето, когато на вратата на апартамента се почука.

— Полиция! Отворете!

Сюзън с мъка се изправи на крака, без да изпуска Майкъл от ръцете си.

— Сюзън! Вътре ли си?

Гласът беше на Дейвид Голд, който прозвуча като съвестта на целия свят, провъзгласяваща завръщането си след дълго отсъствие.

[1] Вещество, подобно на фенобарбитала, действащо успокоително и приспивно. — Бел.пр. ↑

ЕПИЛОГ

— Пусни го! Хайде, Майкъл. Ела с мен.

Джоузи държеше Майкъл за двете ръце и го теглеше към стаята си. Сестра ѝ го държеше здраво през кръста.

— Той остава тук.

Момичетата го дърпаха ту насам, ту натам. В ръцете им Майкъл приличаше на парцалена кукла. Личеше си, че ги търпи и се забавлява, докато чака да види коя ще надделее.

— Момичета — извика им Каръл. — Дръжте се прилично. Майкъл е ваш гост.

Суматохата стихна и трите деца се върнаха в хола. Каръл се усмихна на Сюзън.

— Знаеш ли — каза тя, — след някоя и друга година тези двете може би ще се карат за него по друг начин. Момичетата биха дали мило и драго, за да се омъжат за него, когато порасне.

— Мислиш ли? — попита Сюзън и се усмихна.

— Сигурна съм. Не си ли забелязала как го гледат.

Сюзън трябваше да признае, че в начина, по който двете момичета гледат Майкъл, има нещо любовно. Всяка от тях беше дълбоко привързана към него. Джоузи, по-буйната от двете, го обграждаше с вниманието си като прекалено грижовна майка. Отношението на Алиса, по-свенливата, беше по-кратко и изпълнено с обожание. Сюзън не можеше да предскаже какъв мъж ще стане Майкъл, когато порасне. Възможно беше да развие същата раздвоена личност като самата нея, която да бъде отдадена едновременно на вътрешните чувства, но и на задължението да ги контролира, което неизбежно щеше да остави своите белези върху него. Ник също беше човек, който обича да държи нещата в свои ръце. А Дейвид Голд, който имаше влияние върху Майкъл, беше човек, който никога не допускаше чувствата му да вземат връх — той постоянно беше нащрек срещу хаоса и насилието. Вероятно и той щеше да повлияе на Майкъл с примера си.

— Е, ще видим — рече Сюзън.

Тя хвърли поглед към Майкъл, който примерно слушаше инструкциите на Джоузи за играта, която щяха да играят. Момчето не се беше променило. Пак си беше същият Майкъл, същият дипломат. Сюзън се замисли за изпитанията, които беше преживял, и за нежеланието му да говори за тях.

— Не беше чак толкова ужасно — беше споделил той с явното намерение да ѝ спести страданието. — Мъчно ми беше за теб. Това беше всичко.

Силата на децата никога не преставаше да я удивлява. Децата издържат ужаси, които биха накарали възрастния да полудее, а след това продължаваха напред с изправени глави и открито съзнание, все така жадни за нови преживявания.

Гласът на Дейвид Голд долетя откъм кухнята.

— Майкъл! Ела за момент. Искам да ти покажа нещо.

Майкъл отиде в кухнята, а момичетата го последваха. Голд, с дървена лопатка в ръка, посочи към блюдото с месо на кухненския плот. Макар лятото да беше още далеч, днешното меню щеше да бъде като на пикник: хамбургери и хотдог, картофена салата, боб и изобилие от сладолед за децата.

Сюзън се засмя. Колкото и да беше странно, тя не се чувстваше по-сближена с Голд, нито по-отдалечена, въпреки всичко, което бяха преживели заедно. Голд беше човекът, който не беше изгубил вярата си в способностите ѝ, когато всички останали се бяха отрекли от нея. Голд ѝ се беше притекъл на помощ, когато имаше най-голяма нужда от това. Но ето че сега животът се беше върнал в обичайното си русло и Дейвид беше просто един мъж, който работи прекалено много и невинаги успява да се пребори с изненадите на живота. Именно в това беше неговият чар, помисли Сюзън.

Дейвид връчи дървената лопатка на Майкъл. Шепотът на момичетата придаваше ленив оттенък на късния следобед.

Днес светът се показваше наистина в най-добрата си светлина. Отминалата снежна буря беше последното издихание на зимата и ледът бързо се топеше из целия град. По улиците изникваха дупки и шофьорите се сърдеха, че градската управа не ги запълва достатъчно бързо. Но пролетта вече се усещаше във въздуха и жителите на Чикаго се радваха.

Снощи Сюзън и Майкъл бяха вечеряли в дома на Арън Лазаръс. Сюзън прекара вечерта много приятно. А Майкъл, явно запленил от красотата на Хайме, беше изцяло погълнат от великодушно предоставената му компания.

Сега вече беше известна цялата роля на Сюзън в задържането на Арнолд Хейз и известността ѝ беше достигнала невероятни размери. Лицето ѝ се появи по кориците на всички списания в страната. Излязоха и десетина книги, описващи случая с Питър Томералян, убийствата на студентките и окончателното арестуване на Арнолд Хейз.

— Е, сега вече знаеш какво е да си герой — отбеляза Арън Лазаръс.

— Предпочитам анонимността — отвърна Сюзън.

— И аз също. Какво по-лошо от това, да те боготворят непознати хора?

Лазаръс говореше напълно откровено, но Сюзън знаеше, че той гледа по-различно на тези неща. За него героизмът беше смисъл на живота, а известността беше едно от оръжията, с които си служеше. Отдавна се беше отказал от възможността да води наистина анонимен личен живот. Сюзън все още продължаваше да се надява. Вярваше, че шумотевницата ще утихне след време. Арнолд Хейз беше на сигурно място под въоръжена охрана в затвора на Кук Каунти. Повреденото му око беше неуспешно оперирано. Оптичният нерв се оказа увреден и окото не можа да бъде спасено.

— И без това там, където отива, няма да му трябва — беше отбелязал Голд.

Хейз беше обвинен в шест убийства. Със сигурност щеше да получи смъртна присъда, но тъй като в щата Илинойс почти не се изпълняваха смъртни наказания, най-вероятно щеше да завърши живота си в отдела за смъртници в някой от затворите с най-строг режим.

Сюзън трябваше да свидетелства срещу Хейз. Тя с нетърпение очакваше този момент, не заради изпитанието, което процесът несъмнено щеше да представлява, а заради символичното затваряне на последната страница от целия случай. Освен това се надяваше, че с това ще се сложи край и на нейната популярност.

Ник и Илейн бяха все още в Чикаго и очакваха да приберат Майкъл в Калифорния. Разбираемо, нито единият, нито другият имаше смелост отново да пусне Майкъл да пътува сам. Сюзън и Майкъл ги бяха развели из града, като Майкъл беше този, който гордо им сочеше забележителностите от върха на Ханкок Билдинг.

Ник предложи на Сюзън да задържи Майкъл още малко при себе си, но Сюзън предпочиташе детето по-скоро да се върне към нормалния си живот.

— Защо не го заведеш някъде на почивка, когато нещата се поуспокоят? — предложи Ник. — Идете на Бахамските острови, или във Флорида. Или в Ню Орлиънс. След няколко седмици там вече ще е топло.

Сюзън стисна ръката му.

— Благодаря ти, Ник — каза тя.

Беше типично за Ник да мисли за нея, дори когато самият той нямаше търпение да отведе сина си у дома.

Куентин си беше отишъл почти веднага след пристигането на Ник и Илейн. Сюзън подозираше, че няма да го види с години. От Атланта той ѝ изпрати картичка със снимка на целия отбор на Юнаците. Не е забравил обещанието си към Майкъл, мислено отбеляза тя.

Рон Джордано се отбиваше редовно да я види. Утре вечер щеше най-сетне да се състои дълго отлаганата им вечеря.

Да, нещата започваха да се успокояват. Сюзън се съмняваше, че ще успеят да я убедят скоро отново да работи съвместно с полицията. Искаше да постави в ред лекарската си практика. Искаше ѝ се да потисне някак яснovidството си за известно време, но знаеше, че е невъзможно. Безбройните гласове, които чуваше, лицата, които виждаше, представляваха неразделна и постоянна част от живота ѝ. Те не ѝ предлагаха нито окончателна истина, нито душевен покой.

Те бяха просто част от предизвикателствата на живота, а тя беше свикнала с тях.

Сега тя погледна към Каръл Голд. Умна и интересна жена, която се отнасяше с чувство за хумор както към собствените си усилия, така и към тези на съпруга и дъщерите си — Каръл беше и нейна приятелка.

— Кажи ми — обърна се към нея Сюзън — над какво работиш сега?

Каръл се усмихна.

— Всъщност, в момента се занимавам с нещо много хубаво. Събират камерна група за струнните квинтети на Моцарт — за записи в чужбина. Прослушването ми мина преди две седмици. Избраха мен и още двама от Чикагската филхармония.

— Моите поздравления — поздрави я Сюзън.

— Това означава записи в Белгия — обясни Каръл. — Знаеш ли нещо за Белгия?

— Абсолютно нищо.

— Ще накарам Дейв да ме заведе. И без това има нужда да поразшири хоризонтите си.

Професията на Дейвид Голд не му позволяваше да пътува много, за да следи изявите на жена си с Чикагския симфоничен оркестър. Но той никога не пропускаше представленията им в Чикаго. Макар постоянно да се оплакваше от късните репетиции на Каръл, той се гордееше с постиженията ѝ. Обичаше да се заяжда, като казваше, че на записите на оркестъра можел да различи звука на нейната виола.

— А при теб как е? — попита Каръл.

— Аз смятам малко да си отдъхна — отвърна Сюзън. — Или поне ще се опитам.

Дейвид Голд влезе в стаята.

— Твоят син е страшен майстор на аламинутите — заяви той. — Нали знаеш, че всички най-добри готвачи са мъже.

Майкъл стоеше зад него на вратата. Голд му беше направил престилка от една от старите си униформени блузи, на която с черни букви пишеше „ШЕСТИ РАЙОН — ОТДЕЛ ЗА ТЕЖКИ ПРЕСТЪПЛЕНИЯ“. Очите на Майкъл светеха от гордост. По усмихнатото му лице нямаше и следа от преживените наскоро изпитания. За миг Сюзън изтръпна при спомена за случилото се.

Дейвид лесно отгатна мислите ѝ.

— Да, той е истински мъж — каза той. — Винаги съм го знаел.

И намигна на Сюзън, която се засмя на комплимента на Голд.

По негласно споразумение на масата не се каза нито дума за „случая“. Сюзън и Майкъл се прибраха към осем часа и гледаха за последен път взетия под наем филм „Вятърът във върбите“. Двамата

почти не говориха, но когато Сюзън отиде да го целуне за лека нощ, Майкъл пожела да си поговорят. Разказа ѝ за дъщерите на Голд и плановете им за лятото. Говориха за „Вятърът във върбите“. Искаше да прочете и книгата. Макар да беше старичка за него, той държеше да опита.

— Мамо, господин Жабок същият ли е като в книгата? — попита той.

— Да, скъпи. Почти съвсем същият — отвърна Сюзън. — Добър по сърце, но малко глупавичък. Постоянно захваща нови и нови планове и накрая все се забърква в някоя каша. После Плъхът и Къртицата трябва да го спасяват.

— И господин Язовец?

— Да, и господин Язовец.

— На мен господин Язовец най-много ми харесва — заяви Майкъл. — Харесва ми голямата му къща под земята.

— На мен също.

Сюзън погали Майкъл по главата и се замисли за това, че и нея я привлича господин Язовец като фигура на бащата, който със своята мъдрост и физическа сила спасява приятелите си от бедни. Простиращите се надалеч подземни ходове на неговия уютен дом стигаха до всички краища на Дивата гора и бяха като метафора на познанието му за света. Той имаше решение на всички загадки и предлагаше сигурност и закрила в най-трудните моменти.

Цял живот Сюзън се беше грижила сама за собствената си сигурност. Домът, който като малка ѝ се беше струвал като нещо дадено, беше само далечен спомен. Запита се дали Майкъл, като дете на разведени родители, не живее също с чувството за постоянно изгнание. Искаше ѝ се той да не страда като нея. Но го уважаваше за това, че понася положението си, без да се оплаква.

— Когато Плъхът и Къртицата мислеха, че са се загубили окончателно — каза той, — откриха вратата към дома на господин Язовец, скрита под снега.

— Да.

Майкъл погледна през рамото на Сюзън към снимката на стената — онази, на която Сюзън беше малко момиченце и държеше сладоледения си сандвич на фона на дърветата.

— Мамо?

— Кажи, съкровище.

— Виждаш ли онази птичка на снимката?

Сюзън присви късогледите си очи, за да разгледа по-добре сенките на снимката.

— Там има ли птичка? — попита тя.

— Да. На клоните точно зад теб.

Сюзън стана, за да разгледа снимката. Наистина, точно вляво от сладоледения сандвич се виждаше птичка, кацнала на клоните на едно от дърветата зад масата за пикник.

— Да, наистина има — възкликна тя. — Ти имаш по-добро зрение от мен.

Последва кратко мълчание.

— Мамо? — проговори отново Майкъл.

— Кажи, съкровище.

— Птичките, дето изкълвали трохите, когато децата се загубили в гората — те какви птички са били?

Сюзън се засмя.

— Не знам, скъпи. Просто птички.

Мисълта за Хензел и Гретел с техните неуспешни опити да намерят сигурно място я тревожеше. Питаше се дали Майкъл има предвид собственото си пленничество в ръцете на Арнолд Хейз.

Децата, уви, никога не могат да си позволят да съхранят невинността си. Детството е труден период, изпълнен с най-различни препятствия, които могат да бъдат преодоляни само с помощта на хитрост и предпазливост, които не са присъщи на децата. Възрастните, колкото и да са уж силни и недоверчиви, също цял живот търсят път, който да ги изведе през тъмните и мрачни места, без да имат ясна представа как точно да стане това.

Майкъл беше оставил на Сюзън диря и тя я беше последвала. Но кой щеше да покаже пътя на самия Майкъл? Кой щеше да му покаже сигурен път до дома?

Изведнъж Сюзън почувства непреодолима умора. С ръка на рамото на Майкъл, тя затвори очи. Спомените ѝ се надигнаха отвътре, почти като съновидения. Двамата с брат ѝ бяха в парка, по-точно на тясната пътечка, която водеше към поляната за пикник от шосето към града. Обутите им в гуменки крака се плъзгаха с едва чуто шумолене по покритата с изсъхнали борови игли пътека. Езерото беше толкова

близо, че тя почти го усещаше. Вървяха бързо, сладоледите в едната ѝ ръка, в другата ръчичката на Куентин.

— Няма ли да ги ядем?

— Чак като стигнем.

— Но те ще се стопят!

— Няма да се стопят. Ще видиш.

Последният половин километър минаха почти тичешком. Майка им стоеше край огъня и говореше нещо. Сюзън пусна ръката на Куентин и му даде сладоледа. После бързо отиде до масата, където баща ѝ четеше вестник. Цял ден тя си мислеше за това, как ще си изяде сладоледа, седнала до татко си. Но това не си струваше да се обяснява на Куентин.

— Това сладолед ли е? Взе ли и на брат си?

— Да.

Баща ѝ се беше зачел във вестника, но въпреки това я потупа по рамото със свободната си ръка.

Изведнъж майка им пристъпи към тях с фотоапарат в ръка.

— Ама каква картинка сте вие двамата. Суки^[1], стой така. Чакайте да ви снимам.

— Мамо, сладоледът ми ще се стопи!

— Няма. Усмехнете се. Браво, добро момиче.

Сюзън смаяно отвори очи. Това беше спомен, който безброй пъти се беше опитвала да възстанови. А сега той сам се беше върнал.

Усети, че очите ѝ са замъглени от сълзи. Споменът беше много тежък, защото ѝ напомняше не само миналото, но и всичко, което беше изгубила. Нищо чудно, че Куентин отказваше да си спомня.

— Браво, добро момиче.

Стресната, тя погледна към Майкъл.

— Какво каза? — попита тя.

— Браво, добро момиче. — Той се засмя. — Казах „Браво, добро момиче“.

Сюзън ококори очи.

— Защо го каза?

Момчето сви рамене.

— Просто така.

— Да, но защо?

— Не знам — усмихна се пак той. — Може би защото ми се виждаш добро момиче.

Сюзън пребледня. Никой на този свят не знаеше за тези думи. Те принадлежаха на едно отдавна забравено минало.

Господи, не.

Тя хвана Майкъл за ръката. Пръстите ѝ трепереха.

— Скъпи — каза тя. — Когато бяхте сами с онзи човек, ти знаеше ли, че аз ще дойда?

Той кимна.

— Да.

— Виждаше ли ме?

— Да, виждах те.

— Искам да кажа...

Тя прокле двусмислицата във въпроса си, фината граница между вътрешното око и обичта.

— Искам да кажа, виждаше ли ме как вървя към теб, за да те намеря?

— Да, виждах те.

Сюзън затвори очи. Опита се да измисли въпрос, с който да избегне истината, която не желаше да чуе. Но напразно.

— Знаеше ли какво си мисля? — попита тя. — Когато беше сам?

Мълчание. У нея се надигна надежда, че е сбъркала.

— Птичката — каза внезапно Майкъл, — онази на верандата. Дето не можела да отлети. Блъскала се насам-натам, но само се удряла в мрежата. Това ли ме питаш, мамо?

В очите на Сюзън бликнаха сълзи.

— Каква птичка? — попита тя.

— В къщата ви — обясни той. — И ти си била там.

Господи, той също има дарбата.

Тя избърса очи. Притисна Майкъл към себе си, сякаш за да го предпази. Замисли се за дългите години на своето минало и за годините пред него. Не беше честно. Единственото, което желаше за сина си, беше да живее спокоен, обикновен живот. Носейки безропотно своето бреме от всевъзможни тайни, тя се надяваше да освободи поне него. Но сега беше твърде късно.

— Мамо — обади се пак той. — Птичката е отлетяла. Спасила се е.

— Така ли? — попита тя. — Сигурен ли си?

— Да. Литнала изведнъж нагоре, сред дърветата.

Сюзън долови свръхестествената увереност в детския глас. И се вкопчи в нея въпреки желанието си, като в нещо, което цял живот е чакала да чуе.

Изведнъж в съзнанието ѝ проблесна един образ, дошъл сякаш от никъде. Малкото момченце, което играе на криеница, закрило очи с ръка. Момиченцето, което отчаяно се опитва да му направи знак, да го предупреди, но момчето не го вижда. И очите на момчето, пълни със смях и закачливост, сякаш няма нужда да вижда, защото то вече знае всичко.

[1] Галено име за Сюзън. — Бел.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.